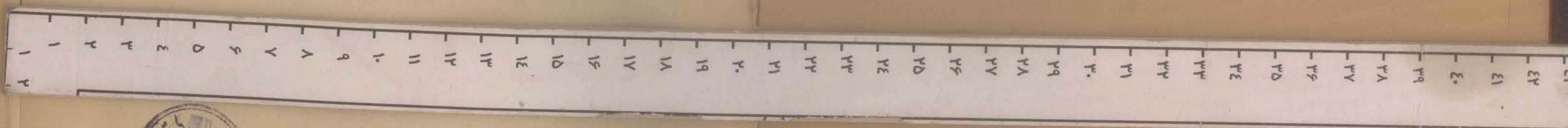

۷۸
۱۸

۳
= ۳

۷۸
۱۸ -

۲۰
۲۰

۱
۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

چنین گوید نصرانی پس من بخاطر ابدی محمدی بسم الله الرحمن الرحیم

إِنَّمَا نَأْتِيكَ بِهَا بِطَائِفَةٍ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ

اشاره جادوی و ماخر خردانی که از دور شاه شهید انار به ما تا این دن بد قران از عهدت محمدیون دولت
و بصورت روزی که تو ایادی در جادوید که از ملک ایران کوه خود پوشید و بر سره شورشید از خرد
و طاق استقصا پروت و از جمله ایل اثرات و عیال کلمات بنصرت عاصی کی فیضان اجم کتاب
پاک که خود بر محمد آن دیوانی است مشون زنون کم و سرار و شجون عادیث آثار و تواریخ عظام و اقصای حکام
و تفرقات علوم فنون و ترجمه صنایع اعضا و قرون و نقب صحاب عارف و حکم و تجارت عیال عرب و عجم و جوامع

کلمات اهل حق یقین و تحب طلب و ارمیای مع مقلین

فَلَا تَعْرِفُوهٖ سَمْعًا وَلَا بَصَرًا فَنُظِرْنَاهُ لِنَارِ جَهَنَّمَ لَمَّا يُنْفَخُ الْعَذَابُ

و چون شیت حضرت مالک الملک جنت قدره که سلطنتش نمره بر غیرت و مصون از تصرف بعد بران تعلق گرفت

که محض اطفال عادت و حال و به روزی حال استقبال این در بار قدیم و ارباب کمالک شعی و غایتش از فروری و بی

دولت تویم از کین ملک جلوده بیدید کند و بر عقلت آج و تحب جسد مزید و

أَمَّا وَدَبَّ التَّكْوِينُ وَالْمَحْرُوكُ

مَا أَخْلَفَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ

إِلَّا لِنَقْلِ السُّلْطَانِ مِنْ مَلِكٍ

۱۷۸۴-۱۲۵۷
۱۲۸۲
۱۲۸۱
۱۲۸۰
۱۲۷۹

و ملکت ذی العرش دائم ابدا لیس یفان و لا یتمت ترک

تیر سلطت شاه جهان خدوند ملوک زمان داشت ملک آبادین و خلیفه تخت پیدایین مطلع نوار ملت و داد

کسری و مبط ایام رحمت رعیت پروری محمد امین شهریار کلداری و مشیت ساس حکمرانی و فرما کلداری

مخلف ملک النصر و الیا الخامی عن کلمه الاختصاص و التوحید حافظ خوزه لایم ظل الله الممد و علی الام الملک المنعم

المربط ابو منصور السلطان قطب الدین شاه قاجار خلد الله ایامه و ایداعا از پس خردین اخطار و

بر مکاره و کار سیاره زمین روشن ساخت و ملت زمان کاشن کرد اشع فیض فروت و انوار تربیت شیت

رحمت فرود آری تعلک سایه نیم آسایش و ریدن گرفت و نج خردانی بر خوشن بالیدن

منت چند خدای که بییم بر ابر صبر نوبت نظر آمد

سگر که شد روز کال کج از روز بار در کروز کاجون سگر آمد

سوانج زمان قدرت من الله و لیس سباب و صحاب تا کیف این کتاب فی الجمله برانکه ساخت چنانکه در مسموع بر

و درین تبویب آن سیکه مزولت نیک و قطاین فقیر فانی بود و دیگر برادر روحانی غیاث الدین ثانی کانی درت ای

لا امیالک الا فقی و اخی ولی در ظل پرورش غیاث سایه بیت و عایت شاه اول آگاه در شس پور و خرد و

حمت فریدر که از روز تشریف تحت و فر احمای ملک مورد و عمارت محروس با چنانکه روزگار سلف بدین

بوده بر تمام قارات جهان فخر میسوده است و جمعیت فرموده و خدای از این نیت حمل سباب آثار ترقی و تحمیل کالک

ملکت یونانیون فرنی و مشهور و چون طلعت مهر کتی فروریستی از اقامت لایل و مشهور دیگر باره توجهات مخصوص

این بسیار خصوص اول افشاد بودی ایام این بزرگ دنیا کردید ایام این تا ایف این نامه که امری نامی

۱۲۵۸

بمایون خلدیم ایام و قدمت تمام باد و صورت اختتام پذیرد بخصیص که امر و عزیمت موجود کفایت بود و کونین
 دستور عالم عادل نخواهد گشتی کامل تقیاس عقل قطاس عقل کفایت حسن دولت صاحب دیانت بود و عظیم
 فیض عمیم سایه رحمت یافت آیت ایمان استجاب اجل اشرف امجد فخر امین سلطان صدر اعظم
 علی بن ابراهیم اکرم من مشی علی الأرض من قد احطنا به خبرا
 و ارجهم عقلا و افرهم عقلا و اصدقهم قولا و اعظمهم قدرا

کفیل امور دولت و کل جبهه ای مقصد سلطنت و از هر جهت عالی مکتب را از وضع و شریف قاصی و اتی نوید بود
 و بشارت نیل انانی مید چنانکه در ایام قدرت من لدن و انوع پیشرفت مقل برای العین دیده که دست در است
 و کف کفایت این زیر خیر صدیم نظیر در قطع دایره و از رسیدن سوانح کاری کرد که از کاف کفایت حضرت و ادب
 تحسین کفایت و تا سوانح سوتیان رسید

و این اعی در مقدمه ما و در بخشی که از برای دیدار عهد شاهی غیر مستنای بکان اقدس مایون نقل الهی یافته بود و باین شهادت
 فوق الوصف کفایت حلق العاده ارتقی نموده و چنین سپرد که

از شه مظفر الحق	سلطان بن سلطین	آن کو بریز چرخش	از موس تقیین
چون یافت ایران	فروش کوه آیین	خلق جهان نمودند	بر بندگش مکنین
بر آن کاخ خوانند	اهل عا و آیین	آن دیدهای گران	و آن سینه های جوین
پارزنده آن	پارزنده شاین	زان شکلات کجند	و آن مصلحان خدین
بر ماکه شتی آن	بر صوکان شاین	ایر بلا و ایران	از لشکر مومنین

که سایه می گسترده آن خواجسته شمس الصد و نظرا ممن مضی الی صین
 اینخواجده شکر حق در حال زار ما بین گشتی کشتگانیم عطا علی المکین
 تاریخ سال باری پرسیدم در پرده آمدی بزود و کشتی مظفر الدین
 کشم سنین و درش کشتالی الثمانین

درین تاریخ بر آن تقدیر است که زمان سیر فر سال سیزده روز از زمان قدرت من لدن گرفته غرض سال چهارده روز از چهارم زلف
 هجری را عاز این جا وید بنیاسیم

و کفایت کان اینوقت که تاریخ حج بجز بیکار و رسیدن به دست راهی سلامت تمامی زیر خیر روشن ضمیر گشتی و این
 خروج دلیل علوم و صناعات و مطرز شمایل معارف کتبات و احاطه با اهل محققان عماد سلطنته و زیر خطبات اتمام
 بصورت اشارت کفایت عالیله صدرت عظمی ام فطمه المهدیه و بر این مکتب که از بقایای اسباب اللذات الباطنی
 از کتاب نامه انوران که خاص عام از برای مطالبات است که ان گزافی تمام است ابرام مفصله ذیل که در قدرت حله یافت
 در همه ساله دولتی نهاده است منطبق از دور رسین آن نیز از باقی این جامع بیست و هجده محیط تا پایان و ف بجا نیه آنچه بر شینه
 کشیده و یا به وجه راسته بطر از طبع محلی کند و بر برای قلوب منظر منظر و محلی نماید الله ولا تقولن لی فی انی

فاعل ذلك خدا الان یا الله

فهرست کتابخانه آستان قدس که کتب و دست نوشته های آن را در این فهرست آورده اند

۱	ابو الصلت مغربی	۵۸	ابو عبد الله حضری	۹۳	ابو الجین مالکی	۱۲۰	ابو بکر اشناز
۱۱	ابو الخیر نصرانی	۵۹	ابو عبد الله انطاک		ابو الجین فاشی		ابو بکر عهنازی
۱۲	ابو محمد دریم		ابو عبد الله حداد		ابو الجین بنان	۱۲۱	ابو بکر قطبعلی
۱۵	شیخ ابو محمد حریری	۶۰	ابو عبد الله حضری	۹۴	ابو الجین حکیمی		ابو بکر همدانی
۱۷	شیخ ابو نصر تراج	۶۱	ابو عبد الله سالی		ابو الجین کردوی	۱۲۲	ابو بکر کفیوری
۱۹	شیخ ابو حمزه خراسانی	۶۲	ابو عبد الله همدانی	۹۵	ابو الجین طهریزی		ابو بکر دیوبوری
۲۰	شیخ ابو الفضل خدی	۶۳	ابو عبد الله برنج		ابو الجین حداد	۱۲۳	ابو بکر بعلی
۲۲	ابن قاسطی	۶۴	ابو عبد الله غندی	۹۶	ابو الجین بن ابی احمد		ابو بکر فالزیان
۲۵	ابو الحسن بن هبه الله	۶۵	ابو عبد الله درباری		ابو الجین خزینی	۱۲۴	ابو بکر شعرانی
	ابن مارتانیه	۶۶	ابو عبد الله مانت	۹۷	ابو الجین جعفر	۱۲۵	ابو بکر اسکاف
۲۶	ابراهیم بن زبک		ابو عبد الله موی	۹۸	ابو الجین سرکی		ابو یعقوب هاشمی
۲۷	ابن بکس	۶۷	ابو عبد الله درونی		ابو الجین قرافی	۱۲۶	ابو یعقوب سنوی
	حکیم ابوشیر خدایدی		ابو عبد الله هفزی	۹۹	ابو الجین حضری	۱۲۷	ابو یعقوب نرانی
۲۸	ابن کریم	۶۸	ابو عبد الله بن زین	۱۰۰	ابو الخیر جنبی		ابو یعقوب مرابی
۲۹	ابو بشیر	۷۰	ابو عبد الله بوی	۱۰۱	ابو الخیر مالکی		ابو یعقوب اقطع
۳۰	ابو الجین جبلی		ابو عبد الله بن زاکر	۱۰۲	ابو الخیر غفلات	۱۲۸	ابو یعقوب زبیری
	ابن شمس	۷۲	ابو عبد الله هروی		ابو الخیر حصی	۱۲۹	ابو یعقوب مدکور
۳۱	ابو الحسن صافی	۷۳	ابو عبد الله صومعی	۱۰۳	ابو بنی بزاق کبیر	۱۳۰	ابو یعقوب میدانی
۳۲	ابو الجین باروسی		ابو عبد الله زامانی		ابو بکر قاق صغیر		ابو یعقوب خراط
۳۳	ابو الحسن صبی	۷۴	ابو عبد الله طائی	۱۰۴	ابو بکر نجفی	۱۳۱	ابو یعقوب کوری
	ابو الحسن سیوطی	۷۵	ابو عبد الله مالینی		ابو بکر شقایق	۱۳۲	ابو علی کاتب
۳۴	ابو الحسن مند	۷۶	ابو عبد الله مطرف	۱۰۵	ابو بکر اموی		ابو علی مصری
۳۵	ابو الحسن خوشی	۷۸	ابو جعفر حقان	۱۰۶	ابو بکر صدی لانی	۱۳۳	ابو علی مرندی
۳۶	ابو الحسن طویزانی		ابو جعفر مومانی	۱۰۷	ابو بکر خجستانی	۱۳۴	ابو علی بن خیران
	ابو الحسن اموی	۷۹	ابو جعفر صدی لانی		ابو بکر قطوعی		ابو علی سیرطانی
۳۷	ابو الحسن شمش		ابو جعفر برزنیان	۱۰۸	ابو بکر امیری	۱۳۵	ابو علی اوارجی
۳۸	ابو الحسن رشتی	۸۰	ابو جعفر فرغانی	۱۰۹	ابو بکر بن عیدان	۱۳۶	ابو علی آکار
۳۹	ابو الحسن بستکی	۸۲	ابو جعفر حداد	۱۱۰	ابو بکر عطونی		ابو علی جوزجانی
	ابو الحسن نخاس	۸۳	ابو جعفر یغان	۱۱۱	ابو بکر مکان	۱۳۷	ابو علی میانه
۴۴	ابو الحسن صیدک	۸۴	ابو جعفر اصفهانی	۱۱۲	ابو بکر سیفا	۱۳۸	ابو علی شوعی
۴۵	ابو الحسن نعل	۸۵	ابو جعفر امامانی		ابو بکر مصری	۱۴۰	ابو علی مندی
	ابن زینب خنطی	۸۶	ابو جعفر مجذوم	۱۱۳	ابو بکر دینی	۱۴۱	ابو القاسم بناموت
۴۶	ابن مکران	۸۸	ابو جعفر نووی	۱۱۴	ابو بکر خجندی	۱۴۲	ابو بکر طرستانی
۴۷	ابن صفار قطبعلی	۸۹	ابو جعفر کربی	۱۱۵	ابو بکر شهیدی	۱۴۴	ابو علی فارمدی
	ابو جعفر بن ابوبند	۹۰	ابو القاسم نووی	۱۱۶	ابو بکر شکی	۱۴۷	ابو بکر جباری
۵۲	ابو عبد الله سیاحی		ابو الجین حرزین		ابو بکر جوهانی	۱۵۰	ابو الجین نویری
۵۳	ابو عبد الله قلاسی	۹۱	ابو الجین بن شمر	۱۱۷	ابو بکر زاری	۱۵۵	ابو الزبیر فالقی
۵۴	ابو عبد الله خانان	۹۲	ابو الجین درانی	۹۹	ابو بکر سفید	۱۵۸	ابو خاتم صوفی
۵۵	ابو عبد الله بسری		ابو الجین دیناری	۱۱۹	ابو بکر نصری		
۵۷	ابو عبد الله بحر		ابو الجین سلاسی		ابو بکر بلخی		

و قد عنده
ابو الصلت
ابو الصلت اقتدب عبد العزيز ابی كصلك شيبلي

تخصیصت این کتاب را به کسانی که در این رشته تحصیل کرده اند و در این کتاب کلامات و قوت فیض این مثل نظیر در میان مصنفان نیز فواید بسیار معلوم شده و ادبی
از ارکان فضلا و عیان علم است در دوره اسلامی در عدد شیخ الزینب و سایر کما فی فضل او توان مشاهده کرد و تلفظ و تعریفش
عمل صرح استعارات علمایان و کلمات مثل فضلا در صناعات طبیه و در بعضی علمی در عصر خود به مقام رسید که بیگانه را
آن در درجه مقام حاصل کرده و در قوت علاج و اتمین میان ایشان رسیده بود که در کتاب ثبوت برهان ثبوت برهان و غیره که در این کتاب
طبیسه است و کما فی عصر دوری بر تسمی و علوم دینیه در وقت بود در نفی تقسیم فایده بر شریمان در علم تریقه نام ادبی در آن
بودند که در این کتاب را تاریخ طبری در عنوان شرح حال او در دست کاتبان اکابر الفضلاء فی صناعاته
الطب فی غیرها من العکول و له تصانیف مشهوره و الماتر المذکور و قد بلغ فی صناعاته الطب مبلغا لم
یصل الیه غیره من الاطباء و حصل له من معرفه الادب ما لا یتدرکه کثیر من سایر الادباء و کان او احدی علم
الریاضه منقلا لعلم الموسیقی و علاقه نثری در علم الطب در مجلد اول که در تعلیم از مدرس انورید در ترجمه آن در سب
مانند آورده ابو الصلت امیه بن عبد البر بن عمر بن سون سنه من هجرتش در فی بلدة اشبیلیه و غیره
فی افریقیه عند ملوک الصنهاجیین و عیاشون فی مصر و نحو سالی خزانة الکتب فخر ج فی فنون العلم انما
وامن علومه و الفلسفه الطب النفسیه و له فی ذلک المؤلف لیته بفضله و معرفته و بکفی بالأدب حکیم
وهو الذی حلل الاغانی الافریقیه قال ابن سعدان و الیه نسب الی ان کویله بن عبد البر بن سون
سال آنرا در دیده رسید و در سال ۱۱۵۰ قمری در ذکر منها حین بود که در سال در مصر در زمانیکه که در سب و در سب
برون در وقت نقل مقام کامل رسیده علوم طب و موسیقی را در آنجا تحصیل کرد و چنانکه در تاریخ سالی که در آنجا است اکتی باب
حکیم بود و بیشتر آنرا که در آن وقت مشهور است از او است گفته است ابن سعدان که در آن وقت سالی از الحاکم سیفی بد و فواید آنجا بود
کلام طبری را ام عبد الله سیفی که احوالات طبری پندوست فوت آنها را میسر داشته ابو الصلت امیه بن عبد البر
ابن ابی الصلت الذان الاذلی کان ماهره فی علوم الاوائل من الطب و الریاضی الاچی کثیرا التصانیف بلدیج
و اساسی معرفه علم نجوم و الموسیقی انی ابن مکران در ترجمه می آورده است که مولد آن اویت حکیم بزرگ علم است و آنرا در
دانش بوده است بر سنه چهارصد و شصت هجری چنانکه از ترجمه شمس ستا مکرور در باب علم که تحصیل علوم را شایسته است و در ترجمه
کتابها چون علوم صناعات طبیه و غیره را به دست داشت در نزد حاکم از اهل اندلس فی ان فنون علوم را کمال نمود از جمله شیخ ابوالری
و قس فاضل است که فی در زردی ملکه و سعاد شمل بود و نسبت در زردان شیخ است که کمال بیانید چون در فنون علمی

ابو الصلت مغربی

رضیع و قدری بیخ بد بود بحال سزت بحسب علم او در اندر سب... دی نیا و بچند در هر بد و از آنجا بگذرد...
خلافت الحاکم با بر سر علوی وزارت ملک فضل امیر جویش بود پس چون بگذرد رسید بحکم خلیفه ملک فضل ان حکم نوشتند
در خست از کتب مجوس نمودن حکایت در پانصد و پنج جری بود سبب حسن آن نهند بزرگ را صاحب طبعات ابا میر سبب سطر
دیده که وقتی بی ارشتمای بزرگ که در آن کشتی بس بگذرد حمل کرده اند و زیاد در سبب معمول از کرده کشتی چون بگذرد بزرگ
زیب بگلرگاه در آب غرق گشت قیمت نقد رس که در آن کشتی بود معنی کراف از شش است و چون بخبر الحاکم با بر سر رسید
در در خلیفه حضور داشت بعضی از قوم علم جبرئیل فقال تو ام کشتی غرق شده را برون آورد جماعتی که در حضرت خلیفه حضور
دیده گفته در آن مکان کشتی غرق شده یا در حدیث است مشکل است چاره در برون آوردن آن بود حکم نوشتند در نیکت سالیقت
اصرار را بدو و ملک فضل قول ویرا تقویت کرده بدو گفت در برون آوردن کشتی هر قسمی است که توانی اقدام نمایی و بی حاج نقد کنی
بوی از هر قسلی میاگر در و آلات و ادوات با ناز که در کار است پس با جماعتی انصاف از هر قسلی که بود بخواست از ایشان میاگر
ملک فضل مبلغ ثیری زوجه نقد خست برودن ساد انکا بگفت در کشتی بزرگ حاضر بود بعضی آلات ادوات در آنجا نصب نموده
اگر بشین با جماعت در دو کشتی غرق شده بود باز شست جماعتی از آنجا که در محل سبب فارود در غرض تعمیر مبر بود بخواست
طبا ببار گفت بفر در باره کشتی غرق شده بستاند انکا بعضی آلات که در کشتی نصب کرده و بستاند از دست در کرده کشتی از
بهر سبب آن آمد تا انگاه که سطح آب نزدیک و چون بخت نبال آن حکیم است کرد انهای در سبب طبا با صلح با او بدو بگفت
نام طبا با بگفت کشتی که باره در قهر بگردد گرفت حکیم از آنجا که آنجا است آن سبب که در آن مرموده و زیاد به پیشان شد
پس آن خبر در حضرت خلیفه بود و بگفتند چنانکه شاری بدان گفت بفرستادن وقت و وقتی در سبب ما بدو ایام حسن بر اوجه طاعت گشت
فوق سبب او بر گاشت تا نایف بعضی از مسائل عقالات که در ذیل ترجمه توضیح آن خواهد شد پس از یکجند شفاعت جماعتی از
دارگان دولت خلیفه را گشته و از ماندن ملک در بگذرد و ببار و صبرش از جاری بگشته بمنزله بین سعادت کرد و بعضی از
کتب مطبوعه که پس از خلاصی از حبس از کتب مصر ممنوع گشته و ملک فضل وزیر از انکس نفع نمود چون حال خیر به آهنگ با او سبب
زمین کرده انرا بفرستد در سبب پانصد و پنج جری بود چون از مصر مغرب زمین را کشود بفرستد نزل کرده در سبب پانصد و شش آن زمان وقت
پادشاهی بچی بن سیم بن نوزین با پس بود که بفرستد انکس جنابا گویند چون کسی بنم از روز آن حکم عالم تمام طبعات سبب نوزین خود
در زیاد از آنچه باید بدو در توفیر و تهر شش سالیقت نمود آنچه او را در کار بود از هر چیزی که لازم زندگانی میا بود و بسیار سخن کتب
نور ابو اده مفرودت که بر او از خدمت می و می نماید و بر روز بر سوم و چهارم می میا فرود و چنانکه در شرح حال می مطرب است
ایام کتب بسیاری از طب و حکمت و غیره بفرستد و در آنجا کتبی در آن ایام بگاشت سبب بقیه که در سبب طبا در روز شش بود
غالبی در آن کتاب نام پادشاهی بن سیم بوده و احوال سبب طبقات طبیبان در آن کتاب بگاشت و در آن کتاب بسیاری از فضایل
اطبا می صراحت خود در بیخ و در نشان لب کسوده و بگشت و بیانشان و در ظاهر او آورده چنانکه در شرح حال این طبا می

ابو الصلت مغربی

بخطیقت صاحبیات ابا و پستی از مویض فضلی که از آنجا نقل کرده اند گویند چون آن کتاب از مویض یافت پستی فضلی
عالم را غیب شده که استخراش آن پر از نده و نسی از آن در سخن کتب خود شسته با جماعتی از کتاب را مدتی جز نوشتن آن نگذاشتی
نبرد و سببهای یاد صرف بکتاب آن سبب نده صاحب تاریخ الحکای توی مطبوعه که یک نسخه از آنجا کتاب را بصلت نبرد طبا بفرست
علوی فرستاد و پس از وینا ربوی ام نمود در توفیقی که بخط خود بگذاشته بود در تعریف و توصیف آنجا سالیقت بسیار نمود صاحب طبعات
میگارد در آن ایام که انکس طیب نوشتند ابو صلت از بگذرد بمنزله منفت ظفر بن قاسم حد و بگذرد می شعر مشهور قصیده عمر مثل
بر وقت و توصیف و تعریف می گفته بفرستد و زوی فرستاد چند شعر از قصیده در انحصار خوبی و سالیقت آن در تمام مطبوعه سبب دریم و تمام
در کتاب طبقات ابا مطبوعه است

الأصل لذاتی من فترافك فتراف
فيا شمس فضل غرابت و لوضوها
سقى العهد عهدا منك عمر عهده
بجدده ذكر طيب كما شئت
للتخالق الجزل الرفيع طرازه
هو الهم لكن في لقاءك تریات
على كل قطر بالمشارق اشراق
بعضی عهد لا تصعب و مشاف
و در بقا کتبه من الا نل اوزان
واكثر اخلاق الخليفة اخلاق

حاصل معنی آنکه دوری است فراق دوری که برانکه گشته است و آن دوری فراق تو زهری است قابل که دیدار تو آرزو او وقت
پس ای آفتاب فضل عظمی که دور و نایب کشتی از چشمهای اگر چه روشنائی تابش چون تو قیام فصلی بر ما یافت ای آفتاب سبب
و با دور و شنائی بند است سیراب با دورانی که در آن زمان با تو میبود روزگار ما پانیده و آنوقت در دو چشمان من از دست تو همه
و بیامیت که از نظر خود رفت و فرود گشته نماند ما ز میبود همواره بگریه می کردیم ما را مانند ستری که بر کله صد می در از میان
برگهای درخت تو است غنچه میگو که رفت و رفت است و اگر صفات بگوید سرشت و بجز در آن صفات است

با بجز آن طیب نشیند عالم چنانند در نزد ملک منیبا چنانکه شاری بدان رفت قربت سال از آن سلاطین ما بدو هم در ملک
زان بخواست پسری خند و بد عطا فرمود نام پدر خود عبد العزیز را بدو گذشت و آن سپرد فنون علوم ترقیات حاصل نموده و در نظم
اشعار و نظم لغت و شرح و مضامین بود چنانکه این حکمان در ترجمه می آورده است و در کتبها و الامتاه عبد العزیز و کتا
شاعر اما هرا لدفی الشطرنج و طب و فوات عبد العزیز را قاضی ابن حکمان در پانصد و چهل و شش جری بگذاشته و قاضی
ابن حکمان مطبوعه شده علامت منهای که شرح احوالی را میسبب عطا کرده است که در این تاریخ فوت ابو صلت نوشته نموده است
که از سالیقت سپردی عبد العزیز به حال وفات آن طیب عالم و او بی چنانند موافق بود این حکمان موعود خورجی در خست
محمدم الحرام سبب پانصد و پنج جری در شهر مدینه اتفاق افتاد و در موضع موسوم فستیه بنون گشت که نیکت استفا در گشت
در بعضی مواضع فوت ویرا در در محرم نوشته اند و قول اول صحت است و زوی سپردی و در آخر که نامش مطبوعه گشت

ابو الصلت

وآن طبعی چو ز قبل زلفات بر پیش گفست و حین کرد که بر سنگ بر روی نفس نماند و حسرتی بود که گفته بود از آن چینی
نظم یا در و بود

سکتک یا دار الفناء مُصدِّقا
و اعظم ما فی الامران صابرا
فبالبیت شعریه کف الفناء عندنا
فان الیک حیناً یذنبی فایتنی
و ایزلیک عفو منته عتی و رحمة

بانی الی دار البقاء اصبر
الی عادلة الحکم لبس مجور
و زادی قلیل و الذنوب کثیر
بشرحقاب المذنبین جدم بر
فتم تعیم دائم و سرور

عبد الفریز خلیفنی رب التما علیک بعدک
فلتر عیلت به فانک لابن الجلیف رشک
و لکن یکتف لقد صلتک فذ صحتک

بانی من غیر من ای عهد لغیر تو را که بعد از من حسیف بر دور و کار آسان است مرا عیدیت با تو عهد و چسبید که خود را با
بدان پس خط کن و کند از آنرا که عمل کنی از این است همه بر و بالین شد خواهی بود و اگر گشت عهد مرا که خواهی گشت و در طاق
نصیحت کردم را و نصیب از آنجا که شاری بدان فت شایسته بود و غریب است بعضی از آن شایسته است این مقام نیز گشت که

یا صاحب استمع عمداً و اصلاً
العیبی حتی کانتک و اصل

یعنی ای کسی که دوری نموده از ما و امید خود را اصل مخلص برده شود هر چیزی کس آن اندیشی باز گشتی بر دوری و گشت
تو وصل شد تمام آنکار از دوری زمان چه بجز مر تبه چه رسد نام که گنای از آن چه است در شکر نمود و خود گوید

لا عروان سبقت لها ک مدائمی
بکسی الفضیله و لی عین اثمارة

یعنی عجب نخواهد بود اگر سبقت کج و زبان کو کج تو مرا و بریزد عطای از جهت بری ظرف بود در دست خود و حال آنکه سبقت
شده است از آن آردن میوه و مال خود بر هم نبرد که بر قبل از خواندن در کسبید است

تطلق له

ابو الصلت

و تعریف مبارزان سیرا

تردی بکل نغمی اذ أشهد الوغی
فدلو حنه یالهواجرنا غندی
نحذوا الفنا اسطانهم و اسبطنوا
فی کل قلب بالطعان قلیبا

حاصل معنی آنکه مبارزان بهر جوان بسیار می رفتی که میدان کارزار کرم دیده کرد و سینه باز پر کنده می در پی بر کوب سوارانی که گشته
راهبار بر مبارزان و جنگجویان آنچنان سوارانی که تغییر داده است آنها را گرمی آفتاب که مانند سینه زار ضعیف و متغیر اللون مشت
گونی تیرهای آنها بر سینه های آنهاست و قطوب دشمنان مانند چاه که فرسود و میرود و جای میگزید هر لحظه در آنجا

و مصفف شربت طحاسن وجهه
من و جنتیه و طعمها من برقه
صفا لها من مقلنیه و لو نفا
من و جنتیه و طعمها من برقه

حاصل معنی آنکه مشوق باریک میانی که گوی خرد است از آن شربتی که ریخته شده است از این برقی و صراحی با کاس و جام پس تیر و نعل
آشرب از چشم مجرب است دست باریک تیر از لگله صورتش و طعم آن از آب و دان او

وله ایضاً فی صفات المشوق

و مصفف غنمی بالخط جفونیه
فضل المدام و لونها و مذاقها
عن کاسه الملاءی عن ابرقنه
فی مقلنیه و وجنتیه و درقنه

حاصل آنکه مشوق باریک میانی که سستی بیکه عاشق را یک نگاه چشمش از جام بریز شراب از صراحی و ابرقن آن در چشم
و گویا در آب و دان او تیر برستی شراب و رنگ و طعم آن ظاهر و هوید است

أقبل بسی أبو الفوارس فی
أقبل فی فرخیه عجب
کاتما جید و غرته
عمود جحر من توفیه فمر

حاصل آنکه زوی سوار و در راه سیر و در این هوا سیر و دیداری سخت و نظری بکل روی سوار و در جام بریز شراب از صراحی باریک میانی که
روشنایی و رنگ گرفته از آن خسار قیابان و نمایان بود از جام کردن و پایشان مانند سیدی صبح که بر بالای آن بر تیر
نام به که بجزکت آورده است از اقطعه از سرفی

در ذم کی از بسلا خود گوید

لی جلیس عجب کف استطاعت
هذیک الأرض و الخیال نینله

انا

ابو الصلت

انا ارعاه مكرها وبقليته منه ما نفلت الجبال اقله
فهو مثل المشيبا كن مرء ولكن اصونه واجله

یعنی هر چقدر که بزرگتر شود و پخته تر شود و در زمین که بهار برودش در امن عایت یکم جانب او از روی کره است
و در قلب خیزی از دست که اگر بر که بهار گذارد مضطرب میاز و آن که بهار او آن صاحب مجلس مثل زمان پرست کرد
مع است با این حال باید او را نگاهداری کرد و عظیم و کریم نمود

لصاحب عميت على شونه حركانه مجهولة وسكونه
بن ناب بالامر الجلى نوهما فاذا انقش نازعه ظنونه
ان لا هواه على شرفه به كالشيب نكرهه وانثضوه

حاصل آنکه در اصابت که از انسانی بر آید که بهت شون طالات و کات و سکونش غیر معلوم و مجرب است و او همه عوار و شبها
او را در امور واضح و نگار بداند که هرگاه نفسی بر کشد خیالات فاسد و بی نازعت خواهد کرد و نفس کشیدنش من دوست دارم او را
ان حالاتی بر من کاری کرده که آب و نام بر کلیم میماند سیری که طبع گزینست اما چاره را بداند از احتیاط و نگاهداری نمود

اذا كان صلبى من شراب فكلفها بلادى فكل العالمين افارى
ولا بد لى اسئل العيش حاجة نشق على شتم الذرى والغوارب

حاصل معنی آنکه هرگاه بدهد به من خفت من از خاک تمام بلاد و کافک مسرود من است بر تمام مخلوق بر دیگران در جوانی میخیزد
بود با خیال چارم از آنکه سوال کنم عیبت حاجت خود از مردانی که صاحبش آن عالم بداند بر تبه با قدر باشد

لا تدعني ولدع من شئتة اليك من عجم ومن عرب
فخن اكلون للحن في ذراك متشاعون للكتيب

میگوید بخوان مرا بخوان آنچه که بخوبی از عرب محرم که روی تمام دنیا بسوی من است پس بخوردگان مسلم ما میباید برین گناههای خود
شوندگان بر دروغ

و ايضا في تغزل

لا تشلقني عن صلب جفونها يوم الوداع وسئل ذلك من بجي
لو كنت املك خدتها للثمة حة اعيد به الشفيق بفضيحا
او كنتا هج لا حنضت خيالها ومنعت ضوء الصبح ان يبلىجا
ونبتت في الظلاء كحل جفونها وعقدت هانك الذواتي للذي

حاصل معنی آنکه سوال کن مرا از صفت یکمائی آن نگار زیباروی در روز جدایی و منم و سوال کن که چگونه بر آن خفا خدایان
یا فنی اگر میبود از برای من صد رقی میبودم خیار میگوی آن عشوق اما نگاه که بدل میگردم یعنی گوید او را بیفته گناید از آن است

ابو الصلت

از بسیدن سخن گوید عشوق که بودی بل سیمودم که بودی و سخن در شب از برای من خاین او را خوش کنایه میگویم و من میگویم
از آنکه در ششانی صبح غامس و آشکار کرد و در برانگنده میگردم در ناکیهای شب سر زخمهای آن عشوق را روی سیم هر دو گوید
بنابری شب در تعریف و تولد مولودی گوید

بلوح في المهدي على وجهه بوجه الناس وبشر الندى

والشفس والبدر اذا استجمعا له بلبثا ان بلدا فزندا

فابن له حتى ترى نجله وان عرا خطب فحن الفدا

یعنی ظاهر و آشکار شود در نگاه دور از صورت او که فنی و در خود در سخن او هرگاه آفتاب ماه جمیع شوند در یک تو میماند که
آنکه بیاید و نگار فزندی با نماند اما بیکه نیم از برایش فزندی نزدیک او برسد و از رنجی پس با فدای او خواهیم شد

در تعریف بر که حبش گوید

لله يومى يبركة الحبش والافق بين الضياء والغيش

والنبل منقذ الناض مضطرا كصارم في يمكين مرغيش

وتحن في روضته مقوفة دتج بالنور عطفها ووشى

فدلتجتها بدالغمام لنا فحن من لنتجها على فرش

فطاطنى الزاح ان ناركها من موزن الهمة غير منغش

فانقل الناس كلهم رجل دعاه داعى الهوى فلم بطش

یعنی عجب دارم از روزی که بودیم در موضع سحر که حبش و در آن هنگام بود که با منی آن درین روشنی و تفسیر تاریکی شب که
کنایه از طلوع فجر است و در ذیل جاری بود در زیر سبز ما و یا صبر در حالی که سحرگ و تنوع بود از نسیم سحری مانند شمشیر صفتی که در دست
راست خداوند رسیده باشد و بودیم مادر حال در غر غارمانی که گوئی سحر و شش بود از الوان سبز و کلها بود میان طون و زمین
و نقش بود اطراف آن شکوه گوئی که با تبه بود دست تاران بهاری از برای ایس بودید از آن با تبه بر ششهای میگوید
ایسانی از آن شراب روح برود میگوید که از دست دادن آن شراب ترک کنند آن در شدت هم غم غیر سرور خواهد بود
آمال بی وق و سنگین ترین دم کسی خواهد بود که بخاند او را داعی عشق پس در آن حال شتابان نماید نزدیک است این شعر

بعضون شعر شيخ سعدى عليه الرحمه

آدمی نیت که عاشق شود فصل بسا بر کیمایی که بخورد و در خنده خطب است

وصفت خطا و حد عشوق

دبت العذار بجده ثم انشيتي عن لثم ميممه البرود الأشد

الرياح

الربيع

ابو الصلت

لا غروان خسته الردی فی لقاہ فالرب ستم نائل للعزب
یعنی زودید موی مشک رنگ خیار بکوی می پس تایل شد تا بوسید هما و دانه می شرب آب رنگ او را یکی نیت از اگر کس
از خوف پاک بوسیدن بهای او از آن روی که آب بان ستم نائل است معرب را

در صفت چشم معشوق فرماید

عجبت من طرفک فی ضعفه کف بصد البطل الا صیدا
بقتل فینا وهو فی غمک ما یفعل التکف اذا اجردا
یعنی عجب دارم از چشم تو با آن ضعف و بیماری که او را است چگونه نگاه میکند با در شجاع را آنگار که میکند بر شمشیر زده بر چشم می
در غلاف جان کار میکند در غم که در جهان عشق را در جهان نماند شمشیری که در نیام شد

در تعریف از او و تهذیب نفس گوید

و فائله ما بال مثلک خاملا عانت ضعیف الزای ام انت غاب
فلک لها ذنب علی القوم انتی لما یجوزوه من المجد حاش
و ما فانی شی سوی الخط و حد و اما المعالی ففی عندی غم انز
ماصل منی که میگوید که چه چیز است حال تو که بواره گوشه گیری کنی یا دوست رانی یا آنکه حاجری پس گنم بد آنجا است
که گناه من نیست که بردمان بگریزی که جوازت جمع آوری بخورد و اند من آنرا جمع ختم کرده و نیز در از دست من سپردن
چیزی غیر از خط منافی و اما بزرگی پس آن باز نه طبع و طبیعتی دومی سرشت من است

در صبر فرماید

قولون لی صبرا و انی لصائر علی نایشان الذهر ذهی فواجع
ما صبر حتی یفضه الله ما فاضه وان انا لم اصبر فنا انا صابع
یعنی بگویند ای صابران در صبر برستی و نفسی که من صبرم چه نیهای دنیا که آن در در میا در در میا در در میا در در میا در در میا
که در صبر من خدا تعالی و اگر من بر نیهای صبر کنم پس اهلک است بخوابد و او دفع نخواهم کرد

در آنکه امور را در حلیت از او زیروست

لانرج فی امرک سعلا لشری ولا تخف فی فونیه محس الزحل
و ارج و خف ریفما فهو الذی ماشاء من چی و من شیء فصل
یعنی چه در این امر که کارهای خود بیک شری و من گوشتی و هم در از در نفس کار تو از دست آنست فصل به و هم تو از خدا
و خافی شری فصل به که میکند آنچه را میخواهد و فصل میکند از منی و بدی

ابو الصلت

در تعریف طلب روزی و کمالت گوید

لا تقعدن بکیر البیت مکتبا فتنی زمانک بین الناس و الامل
واحتل لیسک فی بیدی تعیش فان اکثر عکس الناس بالیحمل
ولا تغفل ان بیدنی سوف یلدکم ولین یفوت قلبس الرزق کالاجل
یعنی شمس هر که در خانه خود موال اند که من تا بود و ضایع کن زمان روز کار خود من بوسیدی و از روز و چاره کن از برای خود طلب روزی
که زنده گانی تو بمانت بدستی که بیشتر زنده گانی مردم در نفس زنجیر است چاره کردن و طلب روزی و کوی مسر که زرق و زرق
در حال از دست من نخواهد رفت پس نیت زرق مانند اصل ضم که برسد از حاصل آنکه زرق نخواهد بود از آن که بر منی و کوشش

در ذم مساک و دناست گوید

تفکر فی نقصان مالک دائما و تغفل عن نقصان جیمک الغم
و عنک خوف الفقر عن کل بغیه و خوفک حال الفقر من انظم الفقر
الفروان الذهر جسم صروفه وان لیس من شیء بدوم علی الذهر
فکم فرحیه فیه از بهک بتر حیه و کمال غیر فیه النالی البشر
یعنی بسوزانم بگریزی در کمالی از غفلت بکنی از نقصان من و غم خود هر خطه و که بیداری خود از ترس فقر از غم که تو را موجود است
از ترس من هم تو از فقر است که تو را زود می آید و او را و این است از ترس فقر است یا ندیدی نمی پسندی و کار که زیاد است حواش
آن نیست چیزی در روزگار پانده سپاس خوشحالی که برسد از او را بل میشود با ندوی از پی آن و چه بسیار حالت علی که زری
بکند نه از او بزودی بر سیکر و نکالت آسانی

در تعریف اسب فرماید

واشهب کالشهاب اضحی بحول فی مذهب الجلال
فالحدوی وقد راة بحیب خلیفی الی الفئال
من الجهم الصبح بالشریثا و اسرح البرق بالجلال
یعنی بگوید سپیدانه شب است در تندی که اگر در شمس بکند در جل ذم است گفت آنرا حدود چون به او را میخواند مرا میدان جنگ قبال
آن کجاست که تو از صبح را بر با جام نو و در برق چند را زین گذارد و از جلال

در هیضانی الغنزل

یا مؤفلا بالهجری فی اصنالی نارا غیر الوصل ما یبطلنی
ان لک بکن و صلا فعدنی به رصبت بالوعد و ان لم یبق
یعنی ای مؤفلا با هجری در اصنالی نارا غیر الوصل ما یبطلنی
ان لک بکن و صلا فعدنی به رصبت بالوعد و ان لم یبق

بکند

میگوید ای دلسبری که از سحران دوری در بدن و سحرهای منجاری کرده و آن تندی است که نیز از وصال پسینی که خواهرش
بگذرد آنرا که وصال تو را میسر خواهد شد لا اقل و عده از وصال خود بدیده که راضی هستم بدان عده که بر جان فاختگی

مر امید وصال تو زنده میدارد
و گز صدر هم از جگر تو است هم پاک
جَدَّ بَعَثَ وَ عَيْتَ وَ لَهَا بَعْثًا
ثُمَّ مَضَى وَ مَا الْكُثْرُ
وَ احْزَنَ مَنْ مَشَانِ
بِ عَفْدِ الصَّكْبِ نَفْتِ
بَقِيَتْ مِنْ شَاءِ بَعْثِهِ
وَ مَنْ شَاءَ بَعَثَ
فَنَائِي وَ ذَا لَمْ يَخُنْ
وَ اَيَّ عَهْدٍ مَا نَكَتْ

میگوید شوقی و بازی میکند آن کار با دل من از روی جسد میگذرد و او را از آن پروا نیست پیوسته در اندوهم از آن آهوستی
که میدیدم که گمهای صبر من افزون میکند هر کس را که میخواهد در دشمنان نیندیشد هر کس را که میخواهد زنده بماند هر کس که در دوستی او را که
خیانت با وی میکند و همچنین که ام عهد و پیمان که او کند نیندیشد خواهد نماند نخواهد شد

وَ ذَا عَيْتَ فِي الْعُلُومِ مَجْتَهِدًا
لَكِنَّهُ فِي الْعُلُومِ جَاهِلٌ
فَهُوَ كَمَا عَنَّا بِهِ شَبُوهٌ
وَ مَشْنَقُ الْأَكْلِ وَ هُوَ مَعْمُودٌ
میگوید او است هر صی که خواهد خواند در علوم و فنون را در توانا باشد اما غافل از آن است که در شمس نشینگی همواره پدید آید
انگیزد در آن و پدید آید که شایسته است مانند روشن که این باشد به شمس که صاحب شمس است که معده او ضعیف فاسد است

فَامَنْ نَدِيرُ الْمَذَامِ كَتَاهَا
شَمْسٌ مِنْ بَرِّ الدَّجَى مَحْتَاهَا
إِنْ أَمِنَتْ كَالْفَضِيبِ فَا مَنَاهَا
إِذَا دَبَّرَتْ فَالْكَتِيبِ رَدَّ فَا هَا
لِلسَّكِّ مَا فَاحَ مِنْ مَرَاهِمْهَا
وَ الْبَرِّ مَا لَاحَ مِنْ شَاهَاهَا
غَزَالَةٌ أَحْمَلَتْ شَهْمَهَا
فَلَمْ يَشْبَهْ بِهَا وَ حَا شَاهَا
بِمَنَاهَا حُنَّهَا وَ لَهْجَتَهَا
فَهَلْ لَنَا جِيدَهَا وَ عَيْتَهَا هَا

میگوید از جای غایت که بدو آورد و شراب میگوید آنسانی که روی او در تاریکی شب مانند تاب تاب است چون روی او در روز روشن کند
مانند شاخ درخت است قدر او چون شب کند نه مثل بخت برین می گوئی می شک میوزد از دست او و میدرخشد
از نمایای می آید روشنی که او را است هموار می گوئی و می بینی که مثل و مانند شمشیر است چون خال نمود در حسن و چشم و گردن
بِاطْبِيبًا ضَجَرَ الْعَالَمِ مِنْهُ وَ بَرِّهِ
فِيكَ شَهْرَانِ مِنَ الْعَامِ إِلَى الْعَامِ

انك شعبان ولكن فذلك الثامن المحرم
میگوید پس که خلق در کار او همواره در آن است و بنام روز آن سال که نیاید و میگذرد و در وقت تابستان است تابستانها

خدای کار و فصل تو با ما محترم است در پدید آوردن اندوه و آفات ظالمین

مؤلفات و مصنفات ان طلب حاذق بدین شرح است

رساله بسوط در علم اهل طب کتاب موسوم جیسر بنام شاه نک فضل وزیر الحاکم بامر پهلوی مطبوع است که چون آنجا
تصنیف نمود ملک افضل آن کتاب نزد مردم خود بود و بعد از پهلوی فرستاد چون طاعت آن کتاب بر او و بر مطالب آن اطلاع میدادند
گفت این کتاب منتهی ثمره از آن تنقیح حاصل نمود و دستهای از وی بر نگاهل میدادند و چون کتاب موسوم بحکم الله بر که در ضمن
تفصیل آن مطبوع است کتاب در ادویه مفرد که مرتب نموده است کتاب را تزیین عظامی مفرد و در کتب حسن ترتیب
کتاب مسی تقویم الدهرین در منطق کتاب موسوم بقطر در در بر این رضوان طبیب که بر کتاب حسین بن اسی و نوشته کتاب
موسوم بحکم الله در ادب کتاب الملح الصبریه که در آنجا نقل کرده است شرای اندلس از فیصل رساله در علم موسیقی
کتاب در علم هندسه کتاب بسوط در معالجات امراض از فیصل دیوان چهار رساله در علم مدیج

رساله صلته

مَنْتَبِرٌ فِي سِيمِ وَ فِجْ نُونٍ وَ مَكُونٍ سِينٍ نَمُوْدُ كَمَا تَشَاهُ بَعْدَ اِزَانٍ اَوْرَا اَضْمَعِيْتِ مِنْ شَهْرٍ مَدِيَةٍ وَ سُوْسٍ اَضْمَعِيَةٍ
هر یک را بدگری در صفا کفایت آن موضع شش است بر مختصر که محیط تمام نهار یکبار به دفع محکم و جاعلی از اهل زهد عبادت
در آن موضع کنند و هر قدر در این درسه بگذرد در زمان خلافت هر روز از رشید که نام او فلک بود و قصری بنام عالی در آن
بنام نمود و در روز عاشورا از سه گروه از مردم بدخل گردید و در یکی از حصنهای آن موضع مسجدی عالیست که پیوسته در مسجدی از
اهل علم امامت و ریاست مسلمانان در آنجا جمعی از صلحا و اهل قدس و تقوی مردمان ارسته همواره در آنجا اجتماع میکنند و در
آن موضع دو مسئله بزرگ و محلی سیخ بود که انالی فلک را از دور نزدیک به آنجا حمله داد و بجهت شرافت و فن سین نمود و مردمان
آنجا را زیاد و محترم میداشتند و همه ساله مالی زیاد بجهت خیرات و تبرات به آنجا حمل می نمودند و در قرب منتهی معدن نکست که با

بلا قیروان از آنجا حاصل می شده است

ابوالخیر بن ابی الفرج بن ابی الخیر النضر البغدادي

از طبیبان است که در شهر ما چهارم او اهل این شهر است طبیبان طیبه و سال عمده آن شهر معروف است و ولد وی در بغداد بوده
باشد در میان طبیبان معروف است که در شهر ما در راه نیم در بغداد در حقیقی تمام و شهرتی پس از آن در شهر ما و محل و عشق موسوم
مردم از هر طبقه بوده است در معالجات علوم امراض خاص و عام مهارت خود اقی کامل داشته در فن جراحی از اعمال بسیار صلاح
فروع و جارب بودن بر اهرام و اوان و ذرورات سرد ششها و طبیبان هر در نظر می طلب است چنان معروف است که در معالجات
و جراحی آن مشهور است از آنکه در صنعت جراحی فرید زمان خود و بسیاری از آنرا یک معلقه آن صنعت منسوب است

بسیار است او چنانکه بعضی از مشایخین طهارت در ترکیب او در بعضی کمال داشته اند هر چه مسلمون بدانند و منسوب شده اند که در شیخ
 ازین طهارت قبل از شیخ این هم را در ترکیب خود مسطور داشته اند و منسوب طهارت قبل از اسلام داشته اند و هیچ منسوب که صاحب
 قرابادین طهارت می نگارد این است در هر چه مسلمون که اصل و مورد آن مرد است بعضی تصرفات کرده که در ترکیب
 آن بوده و در بعضی کتب دیگر هم در بعضی کتب بعد از شیخ بن جریل که تصرفات در آن کرده صفاتی از بعضی
 او در لغتیه مثل بزرگان طهارت ازین پس بر آن آورده که در کتب طهارت غیر هم را در ترکیب نام نبرد نوشته اند
 شد که در وضع سخن و طریقه استعمال تصرفاتی کرده وضع سخن از غیر داده که قبل از او بدان قسم ترکیب کردند و در
 هر چه که ترکیب آن سبب ختم و موم و سفید آب بوده است از ترکیب است در سلطان و روح خسته زیاد و نافع بوده است حال
 با خیال سالهای دراز در بغداد و بکرات عوم در آن وقت استعمال داشت و نیز از طهارت که محتاط میانه رو بوده است و معانی
 اکثر طهارت نیز غیر بود است و عمری در آن کرده و موافق آنچه در جسم این فطری گشته فاش در چهار صد چهل و سه هجری بغداد
 اتفاق افتاد

ابو محمد محمد بن احمد بن زین الدین بغدادی

از او سوره ایسم و اوایل چهارم هجری است و صاحب است باقی و مقدر با مشایخ از جمله مشایخین طهارت که در نفس تقوی
 در میان این سلسله معروف و معروف است و حکمت عالی و خوارق عادات مشهور گشت او در بعضی از کتب او که در کتب ایشان
 ضبط کرده اند و در اویم جدا است که از مشایخ است روایت قرآنی از نافع که در بعضی کتب او نوشته اند و در بعضی
 او را یکی از فحول فقهای بزرگ شمس عالم و پیرو مذمت او در صفاتی طهارت است و در بعضی کتب طهارت او را در آن
 که بطریق باطن قدم نهاد و هر دو طایفه ظاهر و باطن در مقام خود او را در کمال میباشند و در طریقت خود را شیخ صید بغدادی است
 بعضی از عرفا مقام وی در عرفان از عین بالا تر میدانند و گویند صاحب اسرار وی بوده و صاحب آنکه طریقه طریقت از وی آمده
 باشد شیخ الاسلام که از فحول عرفای افضل است او را کتبت در احوال این طایفه و کتبت نجات لاف از وی بسیار نقل شده
 که شیخ ابو محمد رویم خود را شاکر چندی نمود و در آن وقت من موافق از رویم را در دستم که صد چندی و بعد از شیخ صید بغدادی
 من کس ندیدم بودم که در توحید حق تعالی چنانکه رویم سخن میگفت

صاحب کتبه لایا در شیخ حال می گاشته شیخ ابو محمد رویم از جمله شیخ کتا بود و چون جمله طریقت و شریعت و در طریقت
 داود ظاهری نقیبه نقیبه بود و در علم تفسیر و ادب قرآن حلی تمام داشت در فنون علوم کمال بود و شاکر از رویم صاحب است
 و احوالی پسندیده است در تجربه قدیمی شیخ در حیات طبع کشیده بود و سفر با توکل کرده و تصانیف بسیار داشت در طریقت و شریعت
 نقل است که وقتی از خبیه رسیدند از حال می گفت فارغ شویم و رویم سخن فارغ و نیز شیخ الاسلام گاشته که شیخ
 ابو محمد از اهل باطن بوده در طریقه طریقت کمال از آنکه هر یک از بزرگان این طایفه خود در حالات خود را بطریق نقل و نامحرم

(پوشیده)

پوشیده اند از غیر توحیدی و سستی شون در از نامحرمان مسطور شد چنانکه در کتبه لایا مسطور است که در او سوره ایسم و اوایل
 المعتمد علی الله بقصاوت بغداد و روزگار خود اسکندر و چندی بنیامین است نقل است که شیخ ابو محمد حاج محمد خدمت جنید کرد
 در زمان آنکه آنرا کمال تنبذ خلایق میگویند و شیخ جنید بدو در روز چهارم از او معاشرت کنی که او بس محتشم است و با او
 نیا مصاحبت نمود بسیار که از مصاحبت آنها دنیا و نظر جلوه کند و مردی بیرون سلوک بجز عظیم عقیده بعد از جنید که ابو محمد بخمال
 مسافرت از بغداد افتاد نزدیک رشتن چنان از خبیه نزد وی فقه که از حالاتش شفاستعلام حاصل کند چون سبب دوی فرستاد
 در نهایت تحمل و شام دید و آنحال از خبری از در آمد با لباس فاخر نزد او نشست دست بر سر وی او کشیده روی او سبب
 کرده گفت یا ابو محمد صاحب تو میگویند چرا فلان اشرف عمل است بنزد او و در دنیا نیا نیا چه وسیله سلوک را با خیال از غیر
 بدست آورد و چه سوره که در دست آن عارف را پوشیده است حالت خود حضرت خود نزد او شد و جنید قسم بعضی از اصحاب
 رشتن او را نزد شیخ ابو محمد را گفت جنید ابو محمد را بنزد خود خواند گفت با من بر لوی که نزد ابو محمد رفتی چه دیدی از حالت او چه
 گفت او را چه چیز که در اهل باطن دیدم جنید گفت چنانست که دیده بودی دست او بر دست طریقت و شریعت بزرگ یکدیگر من نور از رشتن سبب دوی
 منع کردم ز بیم آن بود که چون خدمت و تحمل می نمودی بعضی غیالات فاسد تو را بر دل پیدا کرد و او را با سیرت تمیز نمی دانی که در خیال
 فراموش کرده یا بدو بر وی الحقه که آنچه من میگویم چنان دیدی خود حکایت کرد است که روزی آیت الله استان در بیت
 حال در بغداد از مکانی جز بر سینه شمشیر بر سر علی که در از خانه آب خوشم کردی در باز کرد و کوزه آب آورد گفت صومی بنزد او
 خورد چون آن سخن شنیدم دیگر بر کرد و آب نخوردم از شیخ ابو محمد خفیف که شرح حالش در کتاب مسطور است نقل است
 که وقتی بنزد او نزد وی رفت چون در ک صحبت می نمودیم از کتبت از او شنیدی چیست شیخ دست بر کتف می زد و گفت
 یا بنی هو بادل الروح فلا تفتقر لیهات الصوفیه بنی ای سوره ز قدیم که شنیدم این عرفان باطن اگر دست
 زیناد خود را بشویند نمانی بر تات و کلمات لغوی صوفیان شیخ الاسلام در بعضی این کلام گفته بدل روح آن بود که نیز از او شنیدی
 تا تو را بکشند بلکه بدل جان است که با تندی هر جان خود مناعت در تجربه ای تن دول در سر کار او گشتی و هنوز خود را باقی
 نه آنکه چون بجای از او تورا سد شکایت در گری می از بزرگان قومی بنزد دوی در آمد او را گفت یا شیخ کیفیت طاعت
 گفت کیف حال هر کس که در پناه هوا و همته و پناه لیس صیالح تقوی لا بعارف تقوی بی طریقت
 حال نفس که درین دهر ای او بود زین کار می بود از خلق میزد و عارفی بود از خلق گزیده و این صفا شاکر بی عیب نفس است
 در حسب حال اسلیمین بان لب کشود با آنکه اصناف و ادوات صفات و عیوب و چنانکه در ترجمه حالات معارف کمال بر می آید
 روزگار خود را در بغداد و بقصاوت و ارشاد میکند از نیکو دست تا بر حسب رسم روزگار در سینه صید و سحر روزگار را در روز بود
 در بغداد و چون گشت و کلمات نفاذ کمال است که گفته اذا وهب الله لك مقالا و فعلا لا اسعاده
 فاحذ منك المقاتل و يترك عليك الفعّال فلا تبا ان تها نعمة و ان اخذ منك الفعّال ترك عليك

المقاتل

المقال فتح فاقها مصيبتا مصيبتا وان اخدمك المقال والفعلان فاعلم انهما قسمه حال حال انك قد خالي تورا
كتار و كوار و در روزگاری سعادت و بزرگی میسی موانی باشد مردان کفار با کردار و چون گفتار است و کردات تو با کردار
نیست آن نمی است بزرگ چون کردار با کسیه و گفتار تو که از نصیبتی بود بزرگ و چون گفتار کردار هر دو یکدیگر دعوت و آتی است
و نیز گفته قهر را میست و آن سر و خفا عورت بر او است هر که از کشف کرد و داخل نمود اول قهر نیست در او قهر که استی می نیز
گفته گشتن تو با هر گروهی که بود با هر بود که با صوفیان بر آنکه جستن مطالبه از ظاهر شرع بود و گویانند که مطالبه تحقیق
بود و در صدق و سیر که بیان شد و یا از آنکه تحقیق خانی کند عیبی تو را میان زوال و با کسیه و هم او گفته که سیر
در پیوستن از جمله و صبر کن بر ضرب سیاه تا وقتی که گذری از سیر و سئل و هم عن الانس فقال ان تسوخ من
غير الله حتى امر نفسك وسئل عن المحبة فقال الموافقة في جميع الاحوال از او پرسید که این چیست
انست که بمباره وضعی و توبه کرد و از ما سوی شدی از نفس خود و نیز از او پرسید از محبت گفت بوفت است در جمیع احوال پس
این سر را با برای طلب از بر خواند

ولو قلت بل منيت متعاطا و قلت لاداعي الموت اهلا و محجبا

بسی اگر بگوید خوانده هر که را که بر حال سیکویم گوش می دهیم و در آن سیر کنیم و میگویم مدعی موت اهل و در جانی است که
از برای نهان سیر گویند سئل و هم عن النصف فقال هو الذی لا یملك شیئی ولا یملك از او پرسیدند
صوف گفت صوفی آن گیس که نخواهد از برای چیزی و نه در ملک خود و در او پرسیدند و قال ایضا النصف ترك
التفاضل بین التائبین تصوف ترك کردن ترجیح ندادن بین چسب است یعنی هیچ امر هیچ موجودی آن بگری تمام
مخلوقیت ترجیح ندهد از او پرسیدند که خلاص صیت گفت خلاص است که رویت تو از عمل تو بر قطع شود یعنی عمل خود را از خود چینی
و ذاتی از او پرسیدند که قوت صیت گفت قوت است که برادران خود را معذور داری در هر تنگی که از ایشان واقع شود
و با ایشان چنان معالجه کنی که از ایشان عذر بیاذخواست و نیز از او است من حکم الحکم ان یوسع علی اخوانه من الالم
و یضیق علی نفسه فیها فان التوسع علیهم اتباع العلم و التضیق علی نفسك من حکم الودع یعنی حکم حکم
این است که حکام را برادران تسلیح و بر خود تنگ کند از آزادی که توسعه دادن برادران از از شون علم است و تنگ گرفتن
بر خود از حکم زود و در و نیز از او است ادب المسافران لا یجوز همة قدمه و حیث ما وقف قلبه بکون
منزله یعنی مسافران را باید اندیشه از قدم گذرد و آنجا که دلش آرام گیرد و منزلش بود و نیز از او پرسیدند که تصوف چیست
گفت تصوف چینی بر سه خصلت است تعلق با صفت فقر و تقوی و محقق شدن بیدل و بیار و بزرگ گرفتن از عراض و حسابار
و نیز گفت تصوف پیاد است بر فعال من از او پرسیدند تو حید صیت گفت تو حید یعنی آنست که شخص فانی شود در لای
از برای خود و در وفای از جانی و گفت تو حید محو یا شربت است تو حید یعنی که تمام از او پرسیدند که این چیست

از او پرسیدند که این چیست که در آن سیر کرد مولای آن برایشان نمی شود از او پرسیدند از جانی گفت تا جانی این بود که معاصران هم بود
از او پرسیدند از قرب گفت قرب ای شدن جمله معروضات است از او پرسیدند اول چیزی که در جانی بریند فریضه کرده است چیست
معرف این آیه بخواند و ما عطف الحج والایس الالبعدن از او پرسیدند از ذوق گفت ذوق هر چه در دل در حال
خواب و هم او گفته است ساکن شود که در ذوق محبت از او پرسیدند که در ذوق محبت از او پرسیدند که در ذوق محبت از او پرسیدند
از او پرسیدند از محبت گفت محبت با جلال و حرمت است پس از او پرسیدند از نفس گفت نفس شایسته است از او پرسیدند
از نفس گفت نفس که نگاه دارد خویش و گوش دارد نفس خود را بجای آورد و در بعضی از او پرسیدند از صبر و صبر گفت صبر زکام است
و صبر آن بود که آنچه توانی در آن کنی از او پرسیدند از توبه گفت توبه آن بود که از توبه توبه کنی و هم او گفته است قلبی علام لغوی است
از او پرسیدند از شوق گفت شوق یعنی آنست که ظاهر شود در وقت عمل از او پرسیدند از زهد گفت زهد شستن با پا بود و میل از زهد
سزودن از او پرسیدند از خوف گفت خوف آنست که از فریق نترسد از او پرسیدند از رضا گفت رضا نیت که چنان سیر شود که خود
خویش را در میان تقدیر بچرخد و نیز گفت رضا استقبال کردن کلامت به نوبتی از او پرسیدند از اخلاص گفت اخلاص در عمل آن بود که
در هر دردی از غرض آن چشم ندارد و قوی بریدی از او پرسیدند شیخ طولی در دنیا طالب دنیا گفت دنیا آنست که در داخل دنیا است
اگر چه آنکه به از آن طالب دنیا نیست که اندیشه آن پیوسته در دل داشته باشد اگر چه از دنیا بهره ندهد و تارک دنیا است که با ساری
در پروای نفس خود و نیز از او پرسیدند از غیرت نماید

دریم بضم و همل و دو و با هم است

شیخ ابو محمد احمد بن محمد بن حسین

اغری است و نامش اول با چهارم و بعضی در سن او نوشته اند معاصر ابانقصد گوی و معتقدند که او نیز از صفای فاضل است
شریعت و طریقت را با هم جمع کرده و از بار اسما صیغه است بسیاری ازین طبقه در عرفان مشرب و به شد پس از جنب توحید است
شانی که در عرفان را در دیده بود و از او اسما صیغه است بسیاری ازین طبقه در عرفان مشرب و به شد پس از جنب توحید است
بگانه است از آن خود بوده و خود را به اسم علم عبد الله سترت صحبت داشته پس از او اسما صیغه است بسیاری ازین طبقه در عرفان مشرب و به شد
در شرح حال می سید ابو محمد جری کانه رفت بود و برگزیده زمان در میان ایشان نهایت مبارک است و وقف بود بر طریقت و به شد
پسند و کمال بود و در سرتیبات ادب انواع علوم عقلی و حسنی و امام بود در علم اصول و سیر و به شد در طریقت
استاد بدان شاگردان حیات مریدان خود را میگفت که با شستن و بی عهد من است و صحبت سهل است عهد ستری را در فیه
باندازه ادب ظاهر نگاه میداشت که بیت سال در خلوت پای دراز کرده بودند و قوی مریدان از او می کردند که از غرائب لای که خود
کرده در بر کوی گفت روزی از سفیدی نظر من آمد چهل سال است که بصیادی به خاستم و هر چه خوشتر شد که تمام از او پرسیدند که این چیست

گفت روزی در خانه نشسته بودم پس از نماز با دو جوانی از درگاه آمد پای من دو سوزی و لید و زوی زده کشید پس برسم نمود
کرده و خوبانست دور گفت تا بگذرد و سبب گریبان فرود آمد تا شام و چون نماز شام بگذرد بار سبب گریبان فرود آمد اتفاق
آتش خلیفه محمد را دعوتی ساخته بود جماعت جوانان را نیز دعوتی کردم ای درویش ای بابا سبب گریبان کرده حاجت میکنی دعوتی
گفت دعوت خلیفه را ندانم اما اگر جوانی عصبیده در خانه از برایم سبب گریبان کی فرایم تو هم با خود کتف کردی سلامت کن بخواب با من
نماید و دعوتی مخصوص از روی میکند پس با حرف تو می کرده دعوت هم چون با آدم در پیش جان بود بر گریبان سر برده و در حالت
نخواب در غم بودم روزی حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم را خواب دیدم در دیر سبب گریبان حضرت کی با بر سبب گریبان بود گریبان
کلمه سبب گریبان سبب گریبان با او بود پیش من سلام کردم حضرت روی ساکن زمین کردید نزدیک زنده عرض کردم سبب گریبان
چه قصه شد که روی ساکن زمین سبب گریبان فرمودی از دوستان از تو عصبیده خود فراموش کردن آن محلی کردی و حاجت
بر نیاروی در حال خواب بر خاسته و گریبان شکر حالت گریبان از روی سبب گریبان سبب گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان
پروان سبب گریبان دعوتی سبب گریبان در وقت کن که خویش تو بر آدم گفت بر گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان
باز از پیغمبر از تو شایع آورد تا او را بر آورد و شود کاری سوار است این بخت از در خانه پروان فت من در حال از جای بر خاسته
باز از روی سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان
بود جوانی در مجلس بود بر خاسته و شیخ گفت و لم که شده است دعوتی کن تا باز در بندگت باشد در این حالت گریبان گریبان
اچنان که گریبان اول از بخت سبب گریبان بود و سبب گریبان و قرن دویم سبب گریبان و فایده آن سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان
آن نیز بر خاسته قرن چهارم سبب گریبان بود و آنهم بر خاسته و گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان
وقتی در پیش پیغمبر روی در آمد و گفت سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان
مگر در خود را چون ایام برابر ای که با نام سبب گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان
جلا لکن بر تو می چند بخوانم که بعضی ازین طایفه گفته اند خود جواب نمی است که نخواهی

عصبیده
نزد پیغمبر
در وقت خواب

فیت بالذیار ففند اثارهم
کم فلو وقتها اسائل مخبراً
عن اهلها اوصادقا و مشفقاً
فادقت من نهوی صید الملتقی

یعنی در ملک کن در دار و مکان بار و نیک بگزار تا آنرا که میگردانند آنرا در دوستان از روی حسرت و شوق صاحب
ایستاد و در آن مکان که میدانی کسی از اهل آن دیار سبب گریبان است که خبری بر رسم از اندیبار و ایشان پس رسم و آنا جز
داد از عشق و وقت عشاق و تصرف گشتن آنا از مقامات بگذرد
چنانکه در شرح احوال میگوید در سال که ابو ترسبب گریبان آمد تا من آورد و جماعتی که از آنجا گشتن بجان که حکایت خود کرد

تاریخ سبب گریبان می رسد و در آن مکان متولد و در پیش حکایت کرده است که من در آن زمان بودم
فرار کرده چون سبب گریبان در میان سخنان در آمدم تا گریبان حالت آنان علی بن اید غایم چون در آن گریبان سبب گریبان
و سخنان خادوم دیدم که نفس از تنی بود و سرش از گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان گریبان
از تو مردان گفت که گفت آن کم که تو هم با نفس دعوتی کن که از تو فرغ شود گفت ای برادر لوقت وقت حاجت وقت رضا
و حاجت از رسول بلا چون آید رضا باید داد این بخت جان تسلیم نمود و موافق بود سال فاشن سبب گریبان سبب گریبان
در سبب گریبان در زنده بوده نقل است که کسب سال تجار از غم روی در وقت گذشته بود و نه تعالی علم تحقیق بحال
و از کلمات بخار کمال است که گفته هر که گوش بحدیث نفس دارد در حکم شهادت سبب گریبان در زمان سبب گریبان
عده فایده ابرودل و حرام کرد آن در سخن قلنت نیا و او نیز بخت نبوده هر که بدون نازده خویش سبب گریبان سبب گریبان
باید هم گفته اصل سبب گریبان بود که در اندیشه از صنایع او از او پرسیده از تو کل سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان
آنت که فرق کند میان حال غمت بخت با غم نفس هر دو کل و نیز سبب گریبان نفس است در از او پرسیده از اخصاص بر یاکت سبب گریبان
شده یعنی است در باره ملک از او پرسیده از سبب گریبان گفت کمال سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان
در سبب گریبان از او پرسیده از سبب گریبان گفت التصوفی لا یصلح تصوف بحدی سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان
و محاربه با بدی و محاربه زنا و با شهوات و محاربه با میان با زلات سبب گریبان گفت و ام این با من سبب گریبان
من در سبب گریبان یکی پسند کردن و دوم بریز کردن سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان
پسند کردن سبب گریبان هر که در اندیشه از سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان
احتمال آن درستی و عدال گفت دیدن رسیدن سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان
و وصول که سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان
نبرد تا بعد و چون پسران سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان
گفت چون سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان سبب گریبان
آنکه صورت و نه مکان از اوصاف خود بگردشت و با و ف تو تعالی بر صورت گردید تو تعالی حق با ند

بغیر هم سبب گریبان

شیخ ابو نصر سراج

از غفای از چند سبب گریبان است صاحب مقام عالی و درجات رفیع بوده در فنون علوم از طریق مشربیت مسلم اهل زمان و در محل افتاد
و از شاد معنای مردم دوران خود و او نیز از کسب و ای علم طریقت و حقیقت و شریعت بوده و مولود می شریعت سبب گریبان

استحباب نقل است که وقتی از شهری عزیمت نمودی در آن شهر با کسی که از آن شهری می آید از آن شهر از آن شهری که
 بقیت کران از آن شهر است باره کرده و برای چندی روزها در آن شهر بماند و در آن شهر با کسی که از آن شهری می آید
 که در آن شهری چندی روزها بماند و برای چندی روزها در آن شهر بماند و در آن شهر با کسی که از آن شهری می آید
 این یعنی رسیدن به آن شهر است که وقتی کسی از آن شهر می آید و در آن شهر بماند و در آن شهر با کسی که از آن شهری می آید
 و نیاز از آن شهر که در آن شهر بماند و در آن شهر با کسی که از آن شهری می آید و در آن شهر بماند و در آن شهر با کسی که از آن شهری می آید
 زرد بود که در آن شهر بماند و در آن شهر با کسی که از آن شهری می آید و در آن شهر بماند و در آن شهر با کسی که از آن شهری می آید
 احترام چنین نگاشته بود که گفت من آنچه گفته بودم جای آوردنم خلاف گفته او کرده باشم شیخ السلام در ذیل این حکایت نگاشته است
 و التصرف لایقون معا تصروف تصرف بهم جمع نیاید یعنی نیاید طلب داشتن آنرا از آنجا که در آنجا تصروف کردن
 بر چون می آید تصروف کردن در آنجا که در آنجا تصروف کردن در آنجا که در آنجا تصروف کردن در آنجا که در آنجا تصروف کردن
 که در آنجا تصروف کردن در آنجا که در آنجا تصروف کردن در آنجا که در آنجا تصروف کردن در آنجا که در آنجا تصروف کردن
 دنیا هم کلونی است و نسبت از آن کلون کردی شبلی گفته است کسی که در دنیا زیاده باشد باز خود در حضرت حق نماز و عبادت نماید اگر
 دنیا را در حضرت حق قربت قوی بودی به ثمن خود ندادی گفت که آنکار کمال در وجه صحبت حال عدل نظیری است همچون صدای
 و جانش رسیدی گویی سبحان الله و الحمد لله و تعالی در خانه عارث حسابی داد او که پسندید و جانش رسید گفت عر الله جل جلاله
 عارث گفت ای ابراهیم چه حال است که تو راست دادی اگر در آنجا بمانی نمی توانی دنیا را از آنجا بمانی چاره بر آنکه کار با ابراهیم چند سال
 بخورد تا اینکه بر تو روشن شود مسائل لغوی نیست بعد از آن چنانکه از شرح حال آنکار کمال مستفاد کردید در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 زمین باطنی هم گفته غریب است که او را از آنجا بمانی و حق بود و این گفته با دل او در حق و او حق جانم تعالی و غیر گفته کرد
 دوستی مرک در دل کرد هر چه بقیت بر او داد که در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن

شیخ ابو الفضل محمد حسین حسی

از غنای او فرغانه چهارم است و در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 و بیرون شیخ ابو نصر سراج است که شیخ عارف فرموده است که در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن

این ابو نصر است صاحب مکره الایمان در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 فوت در جبهه دشت در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 و گرفتاری پیدا شدی به سبب آن بر کمال حق فاش خواندی و طوطی کردی آن قضایا را بر جاستی چنانکه در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 که خوابه او ظاهر فرزند شیخ ابو سعید گوید روزی در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 که این شده است که شیخ فرمود پس از این هر وقت ما را انقباض بدید شنبه شیخ ابو الفضل زنده بماند که در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 سفر دیده در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 خوش کردید در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 رسیدند و در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن

معدن شایسته این منبع جود و کرم قله ماروی بار مقبل هر کس رسم

در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 میدان دیده آمد شیخ نیز از آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 مریدی که از شیخ کشایشی دوستی با او انداخته بود شیخ سبب آنکه در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 طواف نمود و تصوف حاصل شدی وقتی که از آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 از نظر او باقی از کتاب کشف المحجوب نقل شده است شیخ امام حرانی که گفت در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 نوبت از برای کرم پدید آمدن بر آنکه از آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 معلوم بود که از آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 که سر خود دستم آید با او در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 خالص کرده است که شیخ گفت عجب کار است که کشایشی را با تو سخن در میان توان آورد و همه سر نفس او را در آنجا تصروف کردن
 اصلی برکت و نیز از کتاب کشف المحجوب نقل شده است که روزی تقی بن سهروردی نزد شیخ ابو الفضل آمد و در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 ظاهر گفت ای ابو الفضل از این چه سبب است که در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 خلاف از آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 و تو چه عظیم شیخ ابو سعید حکایت کرده است وقتی که سهروردی نزد شیخ ابو الفضل زنده بماند و در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 روزی در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن
 بیگفت تو را آنچه در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن در آنجا تصروف کردن

که میباید که بزودی چنان صبح در آمد گفت شب گذشت و قصه اندوه دینی گفته اند بهتر این است که از مطالب دیگر بفرماید
در پیش برسد برود نصیحت الشیخ ابوالفضل محمد بن الحسین شیخ وقتله بسرخ بقول الماخذ لا بدکرم و المتقل
لا یظن ما فی الوقت یعنی در هذا صغنه العبودیه ثم قال حقیقه العبودیه شیطان لا یفقار الی الله تعالی
و هذا من اصل العبودیه و حسن الفدق رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم و هو الذی یس للیقین فی
نصیحت لا راخذ شیدم من شیخ ابوالفضل محمد بن حسین که پرو چکا زمان خود در سر سخن گفت که شسته است نام این
نباید بود و اینها است از تقدیر وقت که درانی حساب کرد و احوالات از صفات بیدار گفت حقیقت عبودیت و خیر است
افتقار به خود تعالی این اصل عبودیت است صاحب کرامه اولیا گماشته که تعارف کامل با چون غایت نزدیک شدن و
زود کاشی بدو گشته اند این شیخ سخنی داری گوئی مدفن و معین نای که در کجای تو را در فن کنیم جواب ندید گفت بفرمان گورستان
بریت گفت اندک آنجا برید گفتند چه گفت برای آنکه آنجا هر چکان در امان بزرگانه من گفتم که با جماعت بس تو ام که گفتند که
و فن کنیم گفت بسزل برضی از فن نماند که آنجا تھا مانند و گنا بکاران و با بیان که در خرابی اند وقت از دیگران با این
گنا بکاران بر چنگه ایم که ایمان حقیقی نزدیک باشند نقلت که چون شیخ از دنیا رفت زمین کفنی از غیر گرفته در وی پوشانید
دیگر در جماعت از زمین در مسجد شسته بودند همان کفن در مسجد بود آنجا جماعت چند گفت این جا عاریت را بنوا هم و بر رفت برین
از جای بسته و اثرش بر فضا اثری از او نماند رحمه الله علیه

مخمس شیخ سید محمد سکون اوتوح خاوسین از بلاد مشهوره حسرت است

ابن اسطی

در زره ای سبیل شان در حد و حجاب نصب و خداوندان گشت ثروت ازین طبقه جلیل بود است در تمام طبقات طبقاتی و سبیلی
کامل داشته و علم طب چنان معروفیت که بعضی در حین مشهور است چنانکه اگر کتب سیر و ترجمه حالات می ستفاده میکرد و مولود
فتاوی بعد از بوده و هم در آن شهر تحصیل سال علمیه پر ختم است تو این علاج البواعه تجربت ثروت کلی تحصیل نموده و متوجه
نیز که شرح حالات طبایر اقصی انبیا استقصا کرده اند در ترجمه وی جرمی سطر نموده اند و علمی در شرح حالات او نموده اند بهر حال آن
طبیب عالی در زره سطر به عیاشی داده از حد تعریب طبابت و اختصاص داشت و طبابت قدر و علوشان نیست از قرآن و کلام
ستنی و تقاضا بود نقلت که جماعتی از فضلاء محسین مهربانها همواره در استبان خلیفه استسما به صفت ملازمیت تصانیف شده است
خلیفه را در وقتی که بر این عیاشی است اسطی طبیب بود و چون که عیاشی بود و در وقت خلیفه را بنا بر این دو حکایت که در سطر
معلوم میگردد اگر چه این روایت اصلی ترجمه این اسطی است ولی چون نسبت این عیاشی در هر یک از کتب سیر درین مقام نوشته اند
در شرح حالات می چینی قوم نموده اند بنسبت در این مورد بسیار آورده اند که در این خلافت استسما به عیاشی بنام شیخ محمد

در همین

ابن اسطی

محمد بن اسطی معلوم گردید که در وقت معین شش کرب از سینه یاره در هم در جوت استماع و قرآن می پند نمود بنابر این محسین شریف
معلوم بود که اسطی طوفانی نظیر طوفان فرج واقع خواهد شد عوم خلق از شهنشازین خیرت بر سینه خلیفه را نیز برسی ازین خبر بدید
گشت با آنچه از هر کس که دعوی علم نجوم میکرد و موارعت آنچه حکم را جو میگشت با آنچه این عیاشی که فردی فاضل بود در زره افتخار
و گمانی بر سینه تقیری نامی از وی در حضرت خلافت که کور گشت مستطرا در حضور خویش طلب کرد و عیاشی که جمیع سخن بعد از آن
حکم نموده بود از وی سوال نموده گفت در این عقیدت خود را بدون آنکه مطلبی از آن کمان مانی بود بر من ظاهر ساز این عیاشی بعضی
رسانید که در زمان فرج سینه یاره فرج سینه ان اجتماع نموده و اکنون شش کور که در جوت قرآن می پند نمود و در صل با این است
بعضی نظرات دیگر بقوله خود می هست که قاسم از آن طوفان عام هست پس مرا عقیدت این است که طوفانی واقع خواهد شد که ضرران
تمام زمین سکون برسد چنانست که باید در قطری از قطار بلاد جسمی کثیر از طوفان غلایق که از هر جانب اجتماع نموده باشند سیلاب
فراوان طوفان میا در این خلیفه بعد است غرق استلا کرد و خلیفه را از تقریر این اسطی سستی بی نهایت وی او نموده اطراف گشت
و بعد از استسما مضبوط کرده تا عوم دم بعد از طوفان آب آسوده کردند و چنان تقاضا گشت که بعد از رسیدن لوکک موضع معین
آثار قطرات او ایات طوفانی ظاهر گشت بهم در آن ایام خبر رسید در موضعی که زیاده زد و دست برار کس از قوای حاج
رود خلیفه نموده بودند تا که اسطی عظیم حاجیا را احاطه کرده اند که از ایشان با بعضی حال بودند و خاص گشته باقی از آن گروه
گیر با سوا حال روانت احوال طریق عدم سپرد چون صدق قول این عیاشی چنانکه فرم کرده بود بعضی ظهور و بر زره خلیفه و از نزد
طلب کرده بود و او را مورد لطافت و احسان نموده در سلک مخصوصان شاکه و از شوشان امر خاطر پر خست و نیز چنین حکایت کرده
قبل از آنکه مستطرا بر سینه خلافت ممکن کرد در روزی این اسطی در زره او ضرر بود هم در آن ایام بر یکبارق بر سلطان ملک شاه
حمی مخرق عارض گشته و معالج این اسطی بود و مستطرا از بر یکبارق تقاضای کلی در خاطر داشت مستطرا تقیری از وی سخنی در میان آورد و در
او جویا گشت در شایع سخن این اسطی چنان معلوم شد که هلاک او را بقیری از هتاسم که ظاهر نگردد و وی رغبت طبیب چنان از ایشان
مستطرا چنین مطلبی استسما نمود از ترس آنکه سباد او را بدان امر محسوس نماید بهیانه امری از زره او بر ستا و پروفت در سرای کی از
دوستان خویش متواری گشت یکچند بر نیاید که بر یکبارق امرض صحبت تبدیل یافت و معاین این حال بدون عرض مرضی در کار چاش
مقتدی بسره و سبسی استصواب بر یکبارق حضور مردم استسما سمیت کردند و آن نصار که از بر یکبارق در قلب خلیفه بود سپرد رفت
و کار با این سلطان و خلیفه محبت نمودت کشید خلیفه از خیال باطل که اندیشیده و نادوم پوین گشت خیال این اسطی افتاد از
تقدیری کند پس بفرمود تا او را جستجو کرده حاضر سازند چون بفرمود خلیفه در آید از حسن امانت باکی فطرت که از وی مشت
نموده و زیاده و در انتقادات بی پایان بوقت جان و نفسش دلخوش کرد و بدان امر که خواست او را باز دارد و در حد و حجاب
و چهارم است نموده هم در زره و طبابت و طبابت خویش اختصاص داد و زره دقیقه توجهات خلیفه کار بجای گشت که سلک
عیاشی خلیفه مستطرا گردید و همواره مرجع امور محصل تصا حجاج حضور بود هر کس را در حضرت خلافت حاجی بود یا نمای امری داشت

در سطر

توسط دستبازی و فصل سیرت چنانکه موافق تخریبی در ذیل ترجمه می گویند باران او را بیان نماید این حکایت را منظر داشته
 که ابوالمعالی ابن عبدالمطلب قبل از آنکه مقام وزارت مدح و ثناء بر او بود وقتی قسریه را مبلغ سی هزار دینار از خلیفه تسلیم نمود
 بیت هزار دینار مبلغ را با کمال خلیفه و نود و ده هزار دینار باقی ماند و کمال مصلحت خواست که آنجا خود را بوضو شوی و در
 خلیفه مومن بود که تا رسیدن عدو معین که هنگام رسیدن شمار و بدست آمد غلات بود و در آنجا ماند و کتب بود بخود او مستقل کرد
 چون بعد رسیدن حاصل قریه طرق دیگر مبلغ فراخ کردید ملازمان خلیفه و بعد از آن مصلحت نمودند و کار بر او سخت گردید چون او را
 با این اسطی طیب سابقه دوستی و موت بود خلیفه را این باز داشت که او را بجهت مصلحت در نزد خلیفه توسط برکنشید پس صاحبی که در کتبی
 بود دست محرمت در نزد وی داشت بخواست بدو گفت ایکن بنوی این اسطی طیب سابقه تصدیق فرمایید و با او بیایید که او را این
 باز داد که در حضرت خلیفه تمیمی کرد که کمال مصلحت که صاحب گفته بود المعالی بن واسطی قریه بنام کند او را و مطهر اجناسی باشد و از
 ابن واسطی انجام بخواج آن امر را قبول نمود و چون در بار خلاف شایسته و بجزر سطر حاضر گشت طلب را بوضو رسانید و بعد مصلحت
 کرد و خلیفه بی آن ملازمان او نمود تا وقتکه ابوالمعالی ابن عبدالمطلب را در آنجا دید و بستر را کنار او کرد و ابن واسطی بنام نمود و گفت
 در مقامیکه چون طیب طاق که همواره در امضا است این ممدوم طیس است یعنی بجهت غیر خود در صورت آن مصلحت بر او بگذاشت
 یا در آن چه استنایخ اید بود پس اولی تمام را بخشید و هم نامی بر آن زید کرد و آن در وقت محرم تمام آن اسطی چون
 ایگونه نور و لطافت و محل عنایات خلیفه کرد و زید را در گوش گشته و خدمت انصاف حاصل کرد و بخواه خوش رفت روزی دیگر ابوالمعالی
 بواجب گفت بخانه ابن واسطی و در آنجا حضور و اطلاع پیدا نمودی صاحب را طاعت کرد بخانه نوی در آن پس از سه روز در آن
 تفصیل رفتن حضور خلیفه را تمام گویان نمود و در وقتکه بیرون آورد و در آنجا که است بخانه بنا و خلقی نیز بواجب ابوالمعالی داده
 و گفت گفتمی در آنجا بود که نیکبای صاحب را بخیال آن بودم که بهانه خدیجی بجای آریم شکر است که بدینگونه سابقه گشت که تمام
 از آنجا آسوده گردید پس صاحب کمال سرت بر خاسته نزد ابوالمعالی حیدر یوان رفت و ماجرای آن گفت ابوالمعالی از وی اظهار
 کرده از آن گرفتاری خلاص یافت و در بعضی از کتب خدیجی نیز می بینیم که این صاحب را با ابو سعید بن العوج داده اند جمع انصاف
 عالی او حسن زمان سطر است در قیامت و چون سال فاشن تقسیم صحیح چنانکه باید بنظر رسید بنشین آن مبارک نمود از تقییب تلف
 و تفسیر معروف نیست لی حکایت که دلیل بر جودت فریحت حسن علی اعداوست منظور میگردد

گوید سلاطین را طیب نماید معاشرت کند تا بدوی مفرد و متدل و هم بدو خدیجی از آنجا که مزاج سلاطین اکثر آن است که عهد انضامی
 و فریاست و کفر از حالت طبعی انحراف پیدا کند و آنرا تغییر می دهد از وی متدل بحالت اصلی خود نماید و نیز طیب در آنجا
 سلاطین بر او اولی از تجر او و دست زید که سلاطین را اعراض نفسانی زیاد و مزاج طاری کرد و او را در آنجا تا مشهور و باز
 دارد و نیز سلاطین اگر طیب از حالت اصلی انحراف پیدا نماید طیب آن انحراف را تقویت می نماید و تغییر امور و قدر تقدیر
 با صلاح آورد و نیز شرب است در بعضی که عهد و پیمان و خدمت طلب سخن گفته و قتی از قیامت فی انصاف و در بعضی

شبه عارض کردید پس ملازمان سوا مصلحت از این تمییز آن قریه گشت و در حضور که در بی بی روح نمود و در این چند معاشرت مشول گردید
 و اثری توت گشت و در روز مرض وی در تریزه و بنیامیل می بینیم در آن شایکی از بزرگان است که در آن اوان فاشت کرد و بود
 در خواب دید بدو گفت چند علاج این رت مصلحت و سگر کردانی بخند از چه چیز بود که در خبر شیر در مزاج و قیصر غا و بسم امطر
 کند و راه را در وی شایخ چون از خواب بیدار شد همان کردم که در خواب دیدم در زمانی برین بگذاشت که مزاج آن صیلاح
 و آن هبند که او را عارض گشته بود همین تبدیل یافت و اثری از آن جسد در مزاج او باقی ماند

و نیز فتوب است که گفته سخن خدمت طیب را در عمل از چه چیز باشد ابتدا اول آنکه استعمال او در درامض گشته از آنچه
 سزاوار است نماید و دوم آنکه در مقدم بر این است معاشرت او

ابو الحسن هبند بن نصر

از طبایع ششم جری است پیش از خبره از آنجا بنقل نمود و کسی که در هنگام ولادت در کنسره جاشین نصاری از برای قیام نمود
 ماری بود و قیام آن اسم را در محرم میگردد و در محرم است و از آنجا که صاحبان آنها شاد و در زمره طبایع ابروین
 معروفست وی از طبایع ششم است و در علم معروف و کثرت قیام در صوف بود و در بیت عمر و اهل تحصیل
 علوم اذیت از نزد ابو الحسن بن علی بن عبد الرحیم عصار تحصیل و علم نمود و در آنجا شایب نخوی گیل ساند و همچنین در نزد شرف الدین
 شرف الکتاب کتاب قیام بعضی از علوم نمود و در فلسفه و منطق مدعی شد و در ضمن تحصیل علوم هر علمی عملی طلب را تحصیل نمود و حکایت
 بدیده و آیات طریقه را وی بسبب من ظهور و در آنجا در خبره طبایع او حسن زید را صریحاً مایه مخصوص گشت و در تمام خط و محبت
 معاشرت خلیفه مخصوصان او بود و هیچگاه در اعمال عمده از خطای و زنی ناشی نگشت بدینجهت در زود حسیان مرتبی و در جوی عظیم است
 و مالی در آنجا گشت که بچسب رایج آن زمان منتهی بود در شرح حال سطر است که وی اگر بسیار جمعی و سطر عالم شد و گناه
 بود و علم بسیار بر او دست خود نمود و بسیاری از اوقات بخواه خود کتب طلب و حکمت را میگذاشت در صد فهم جرات و تصحیح
 آن بر میآید و بر اینحال روزگار شکر گشت تا در پستیم ذی الحجه سنه یاضد نمود و یک در زمان خلافت انصر لدین الله بنو
 وفات کرد و در کنسره نصاری خون گردید

حضره نام دو وضعیت که شعاعی بسیاری در شمار خود نام اند و موضع را ذکر کرده اند از جمله این شهر است
 تدخر الله لنا الحفیرا محرابیلس مائین غنبره

ابن الهام بن نصر بن عبد الله بن الفرج بن نصر بن حسن بن بغدادی

(در نظیر)

از طبای و اسلاطه ششم هجری است و معاشرت با اهل علم و تدقیق در فقه و تالیف کتب بسیار است
 چنانکه صاحب طبقات الاطباء در حق وی گفته که کان فاضلاً فی صنایع الطب و انما لها و سمع شفا من الحیث
 و کان یخبر و ادب علی خطبات مطهرات ان طب کمال در بیت ابراهیم خرد از زوایا و اهل بیت علیهم السلام که شرح حال ایشان
 شد با موفقت در زمره طایفه وی بر جلالی رسید و هم علم و عمل طب از زوایا و اهل بیت علیهم السلام رسیده تا آنجا که در میان
 عضدی گردید و مدتی در آن بیمارستان مشغول برین مشغول است پس از آن وقت خطابی سرور و حکیم خلیفه او را که در آن
 نوزدهمین سالگت بر حسب از طبقتیغ بغداد را بس بود و نگاشت و بر آن تاریخ بعضی چیزها ضافت آورد و چون در طبع و بیع
 از اهل فضل بود از ویوان خلیفه بکالت نقلین نامزد گشت و بیخارج سفر از هر قسلی او را دادند پس از قسطنطنیه گذاردن سالها
 مراجعت نموده قبل از وصول شهر طبرستان در محل مونسوم کجرفات نمود و در آنجا سینه پانصد نود و نه هجری و در آن موضع مدفون
 گشت و از وفات وی کی تاریخ بغداد است که تمام رسیده بود و دیگر کتابی بعضی از کتب طبیه کتاب تاریخ طبیبان
 طبیب رساله در حوزن سوم و نافع و دفع مضاران رساله در مدینه رسول

ابراهم بن بکس

مخفی فاند که دو نفر از طبای فاضل که در حبه و ترجمین از طبیبان استند جامع و بکر که در سنون تراجم آنها نگاشته شد این کتب
 اول ابراهیم است که در او سنه سیم و اوایل نایه چهارم بوده است طبیبی است بلذایه و فاضلی که نمایه چونکه از ترجمه وی مستفاد
 در زمان طایع و طیب ترجمه کتب از یونانی به عربی اشتغال است و بسیاری از کتب طبیه و غیره را به عربی ترجمه نموده و خود از ترجمین
 و معتقین از طبیبان است در طب لغات نگه دارد که بسیاری از طبای از کتب لغات ترجمان نقل نموده اند صاحب طبقات
 در ترجمه وی آورده است ابراهیم بن بکس کان ما هرا فی علم الطب نقل کتب کثیره من اليونانی الی العربی شتم
 کف بصره و کان مع ذلك یناول صنایع الطب تراولها بحسب ما هو علیه و هم در شرح حال وی مطروبت
 که چون بیمارستان عضدی را در بغداد عقد نمود با صاحب طبای همسر و در همین قریحه آن بیمارستان مخاب نمود از جمله این
 ما هر را به زمین رس آن بیمارستان برگزیده و نامی در آن در آن در سر بر سر کتب طبیه اشتغال داشت و تقاضای در کار نگارند که در کتب
 بر همین قسم میگذاشت سالها فاش مضمون فانی از ترجمه وی چنان استفاده میکرد که مقارن بوده است فاش ابراهیم را چهار صد
 هجری از لغات ششده وی گناشی است در جز نظری و معنی مونسوم کجبر و گناشی دیگر مونسوم کجبر کتاب در ابا دین مونسوم که
 مجلد است از کتاب کبیر تقاله در آنکه گوشت جو جابروت از ما به شهر تقاله در جدری تقاله در غرب جرب عین تقاله
 در مرض استفا رساله در شرح عین معالجات آن رساله در اراض جلد و در طبقات آن رساله در ابراهیم بن بکس
 در جوانی و خواص و طریقه استعمال آن رساله در علاج سوم رساله در مباحثه

بکس بیع با سکون کاف مین موله است

ابن بکس ابو الحسن بن ابراهیم

از طبای و احسن ما چهارم هجری است و معاشرت با اهل علم و تدقیق در فقه و تالیف کتب بسیار است
 در زمره خود کتب نمود و در آن فن شریف سر آمد مثال ایران خود گردید و از ترجمین طبیبان است و کتب بسیاری از کتب طب
 و غیره از یونانی به عربی ترجمه نموده است و تراجم وی را در ترجمه صحیح محبت که صاحب طبقات الاطباء در حق وی نگاشته است
 عالمنا بصینا الطب مشهورا بها حید المعرفه بالنقل و قد صح نقل کتب کثیره الی العربی ترجمان نقل کرده است
 که ابو الحسن علی بن ابراهیم بن بکس از زمره فاضل طبای بغداد بود و این صنعت را کمال تقان و محکمی داده و در وی که عضد الله و کاتب
 بغداد بنامه و مهر طبای آفاق را جمع کرد و بیت و چهار طبیب جمع آمدند و در هر یکی از ابراهیم بود که نگاشته شد و دیگری از طبیبان
 پس از آن کتاب تعیین در رس عمارستان در کوشی و طبیه از وی استفاده نمودند که گویند که وی سینه تا پانصد و در او سنه سیم
 گشت از آن ترجمه ناقص است مدون گشت اشقی و هم او از کتاب بلال بن محسن صابی نقل کرده است که علی بن ابراهیم بن بکس
 عارف و عاقل بود و از کتب کبیر را خوانده و مطالعه نموده و بعد از خود مثل خودی میگذاشت لیکن در او سنه سیم بر نگاشت هرگاه
 بخوبت حال نمک وی پان ابراهیم بن بکس را به دست میگردید بعضی از ایشان کردن خویش از غراب اگر چنان طبیب ماهر و کف و تصرف
 بایستی در حال تنی باشد و خبری گاهی می توانست کرد و با این منافعه و علم و عمل نیز و فایق بود و از این باب پرسته تحمل طین طبای
 آفاق و موافق آنچه در تاریخ حکما مطروبت ایام زنده گانش برین قسم میگذاشت تا در وی القعه سینه سیصد نود و چهار بود و در آن
 نمود و هم آنکست مدفون گشت و بجز ترجمه کتب یونانی تصنیفی در منسوب نیست و الله تعالی اعلم بحقایق الامور

حکیم ابرش بغدادی

نامش ابرش است از طبای اوایل سیم هجری است از فاضل این طبقه و همراهین سلسله است معاشرت بهتیم و وثاق و مشغول بکار
 و او در زمره طبای است که در زمان هر و ن نامون تحصیل سان لغت یونان است بسیاری از مصنفات یونانی را به عربی
 و عربی ترجمه نمود و از آنکه بر لغت یونانی نیز عالم بود ولی او در زمره فاضلین متوسط نقل دهند گویند آنچه در او سنه سیم نقل کرده است
 از اوایل سنه بوده دلیل این بیان اصحاب طبقات الاطباء در ترجمه او میسود کان له نظر فی صنایع الطب معرفه بالنقل
 و قد نقل کثیر من مصنفات اليونانی الی العربی و هو متوسط النقل و ما نقله فی الاواخر
 عین فهو لاجود من الاول عین بن سوره که شرح حال نگاشته شد و شرح حالات معاشرین از طبای را میگوید نقل کرده است که ابرش
 که در ایام خود را بر ترجمه کتب یونانی و توضیح و شرح کلمات آنها اشتغال داشت و مهارت عمل و معالجت مرضی کثیر داشت و هم او نگاشته

حکیم ابوشرف عبدالکلام

که پسری از سبب که خود در تربیت می بخشید بسیار بود و از سبب طبعی عصر بوده در جنبه نظری علم طب بی نظیر از اقطاب معاصرین
 متوکل عباسی بوده و در بصلوات جمید و مقامات خرد به برده بوده و هم صاحب طبقات اطباء از کتاب موسوم به طب الطیب که از توفیق
 سخن علی را وی است از عینی بن سواد نقل کرده که گفت وقتی اسمعیل متوکل را مرضی صعب العلاج عارض گشته معالج ابوشرف
 ابرش بود و در حسن بر دستمال او در سینه مرض را معالجت نمود پس روزی که متوکل در سمرقند حضور داشت در قیامه از اسمعیل
 که از جراحتی خاصه غلیظه بود و از نهایت حسن و جمال که او را بود قیامه میگفتند در نزد وی نشسته بود و ابوشرف نیز حاضر بود پس قیامه متوکل
 گفت امروز شب است با آن سخن گفتی که از ابوشرف من ابرش در معالجت فرزندت بعمل ظاهر شده و این انعام و امانی که گفتم
 در اسبقت در انعام و جنان بد اولی است هر چه او را می توانی سواوی او را بدو بکنم پس گفت آید زهرا حاضر کرد و غلیظه
 مانند آن بر چهره کرد و قسم نمود ما بدو دیگر حاضر نمودیم و چشمت بر او از زهر خورده آن شب زنده بود و بعد از آنکه چشمت بر او
 بخاند خود کرد پس است گفتی که او را ابوشرف است گفت ای سیدی هر قطع عطا از من نمودی ابوشرف عطا نمود و چون بی پیشتر بود قیامه
 گفت طبیب اطیع باشد از این است که اگر حسین ز راهی نیار با بنامه چشمها نشان از یکدیگر و با کرم بدو که کون ز راه او در سمرقند
 عمل نمای که بمسند بر وضیعت و نعمت تو پس چشمت ز راه بخانه ابوشرف نقل دادند آنگاه متوکل گفت قسم بخندم که بزرگ که تا صاحب
 روز دیگر بدو زهر حاضر یافتی و بدو میدادی من نیز مساوی و عادل آن در میدادم

و ثابت بن سنان بن ثابت کتاب داوود است که چون خلاف القربانیه رسید بجهت مکانی که آن طبیب صادق در نزد او نشین
 قیامه داشت در نزد وی قبی کمال مید نمود و غلیظه و سخت معالجت خود در عینه وی قرار داد و بسور او را انعام و امانی و آن
 در حسد میداشت تا چنانکه در تواریخ وقت و نسبت القربانیه را برگزید و بدان قسم که مسطور است در حسن و فایده نمود پس در فایده
 متروقی از سبب این بنامه نقل کرد آنگاه که وفات کرد سال فاش اگر چه مسطور است ولی چنانکه از ترجمه می مستفاد
 گردید متعارف بوده است با او سبب سید حجره و الله تعالی اعلم بحقایق الامور

ابن کرئیب ابو احمد حسین بن ابوالحسن بن ابی اسحاق بن علی بن کرئیب

از بزرگان فضیلتی که از اراکان کاتبی است مولد و نشانی می نمود از زنده و وفات و حکاماتی که در کتب او است و در کتب کاتبی
 سیم چهر است و در همین باب در بغداد بسیار تدیس کرده است و جمع کثیر و غنی همه روزه در مدرس تدیس می از بیانات و
 تحقیقاتش تفاوت نمونند و ترقیات علیه حاصل میگردد از آرزوی جامعگی از اهل فضل بدو فرمودند و خود معاصرت با معتدرا
 را ضعیف با جمعی صاحب طبقات اطباء در عنوان شرح حال می بیان گاشته ابن کرئیب کان من جمله المتکلمین
 و یدیه مذاهب الفلاسفة الطبیعیین و کان فی نهایته الفضل بالمعرفه بالعالم الطبیعیة
 القدیمة در ترجمه تومی مسطور است که وی در جنبه نظری طب و مدرس آن جنبه را بطی کمال و تصرفی وانی داشت و در

ابن کرئیب

زاد کرئیب او را نظری اتق بود و بسیاری از فضیلتها که خود در جنبه علمی علم طب کمال داشتند تفاوت گاه سخن مطالب کلیه
 مجلس وی حاضر میگشتند حسن بن عاشر صفانی که در فنون طب از جمله علمی و عملی کمال داشته و سایر علاج نموده گوید روزی یکجام صباح از
 در بغداد وی یکدهم صدی همه بکوشش من آنچه کنش فراداشتم دیدیم عی کشید در حضور وی حاضر گشته تفاوت مطالب حکیه شتوند داد
 در نهایت سلاست این تفاوت مان با وفات مشغول چون آنکه تحقیقات بیانات مرا گوشه خاطر کرد و بدو بدرس می حاضر گشته
 فخر بود که ششم پس از تدیس کتب ذیل فلفله بدو حیرت نظری طب ترجمه نموده در امر طبیعیه سخن راند و نقد تحقیقات نیکو در آن فصل
 راند که در کمال تعجب بودی او پس مدتی تهیه تفاوت جز نظری طب همه روزه بدرس می حاضر میگشتم و فایده بی بسیار از بیانات
 وی بگرم و آن حکیم دهمند روزگار زنگایش در بغداد تالیف و تدیس میگذاشت تا در همان شهر ایام زندگانش بسیار است
 سال فاش بدت بنامه چنانکه از ترجمه وی مستفاد است متعارف بوده است اوایل به چهارم هجری و از تصانیف کتب
 در باب ابن قره است در وجود سکون من کل حرکتین مساوی است و دیگر کتاب در حاشی و انواع و کتابی دیگر در اندک چگونه
 علم توان پیدا کرد بر روز قبل از تهاج شمس

ابوشرفی بن بوشیر

از حکمای و جناب سیم هجرات با سعادت معتدرو زانمی بود که وی از فنی بود و جسم در آنجا نشو و نما یافت و از آنجا بنامه نقل کرد جسم آنجا
 معین گشته تحصیل بر خود و در علوم اوایل علم شهرت بر داشت و در علم منطق سبب تقدم عصر خویش بود بسیاری از کتب غلیظه قدما شرح
 تفسیر کرد و کلامش بی بیکی و تحقیقاتش بس دقت و تصدیق تالیف و تصنیف و شرح و تفسیر و تعلیم و تعلیم است صاحب علوم اوایل در عصر
 او بیست و هفتاد کتب تصانیف و شرح است و در تحصیل علوم اوایل و منطق و غیره را در نزد ابوشرف فخر بن بوشیر بر روی او کتب
 و جماعتی دیگر از سبب این فن نمودند تا به که ذات منطقیین در بغداد بوی منتهی شد یعنی از انالی فضل و علم بوی نمودند نقل است
 که چون این نسبت درجه وزارت سید و مجلس وی همواره مالی فضل حاضر میگشتند و مناظرات و ساحات علیه سینه و سینه و فنی ابوشرف
 با ابوشرف سیرانی در حضور این فزات مناظره نموده در هر چند طرف سیرانی را منظور نموده یکجا حکم بعضی مطالب را یاد او را و او بگشت
 ولی فایده ای نمی بخشید در هر سلسله از مسائل که شرح مید غلیبه وی را بود پس از تقضای مجلس این فزات زیاد ایش نگریم و تجد نمود
 پس از احترامات لایحه سیری فرود داشت نمود و آن حکیم دهمند را روزگار در بغداد تدیس و تالیف کتب میگذاشت تا
 در روز شنبه یازدهم شهر رمضان سبب هشت در بغداد وفات نمود و هم در ملک مدقون گشت موفات و شرح و تالیف
 وی از این قرار است تفسیر سنده متعارف است پس از تفسیر مسطور است کتاب نقل اصل بران کتاب نقل اصل سوطیفا
 کتاب نقل اصل شعر کتاب نقل کتاب کون و تدیس میکند کتاب سما و او را کتب اینه منطق و طبعین را که اکنون در کتاب
 آن کتب طبعینان بر سایر شرح است تفسیر کتاب سیم هجری فخر بن بوشیر که عبارت است از نقل اصل متعارف در بغداد

مد کتاب نورالعیان دیر قتی بقیه فایده یونان یا مقصود از تفسیر بعد است پس بنده و آنچه شرف است
و در هر ماری معروف است در عیاشی بنده است

ابو الحسن بن عمر الدجلی

از اوابی مسلک و فضلی آن طایفه است او از طبابت که در او اوسط ما چهارم سیر بنده در جنبه نظری و عملی طب معروف است
گفت در روز فضا و طبای آن ملک مطلع و مسلم گردید و در فتنه اش اسباب و مکانات بی طولی و نظری قیاس است و وی در اوایل وقت
بیطبع سده جاسی بجهت حد قتی که او را بود در زوایا و خلیفه بخت و محالبت مخصوص گردید زیاد و مکن و تقریب یافت چنانکه میگوید
خلیفه را که خود ختم و کت حاصل بود و چون بطبع سده کاتب خود او بوجه صافی از کتابت و عمل عمل نمود از آن طایفه و نشاند
چنانکه از کوی رفت در فتنه سده جاسی فیض است بوجه سده سید و سب بن بر ابراهیم عمل دیوان اسباب بی بی جمع گشت و بدین جهت از
بمکان قمار بود آن وقت که خلاف طبع رسید سبسی اسباب او را گرفته مجوس نمود و در سبب مانده تا آنگاه که عضد الله بنده
آمد و خلیفه چنانکه در تاریخ مسطور است بگریخت و ملازمان عضد الدوله در مایه زمانها بسبب شد و مجوسین آنرا نمودند و طیب
و نشاند بین وسیله از جنس نباتات پس در کار خود را انقضای ایام زندگانی باز داد و میگردد از آن سال فاش اگر چه بدست
ولی از شیح علی و آنرا شمس معلوم میگردد که وفاتش قریب با واسطه است بجزیره است و چنانکه در ترجمه مسطور است معالجات بی شتر
بجوبت معاینه و او در قیل بقدر سیر بنده است و بخت و مطروحات و شرب و استلا شرب و تقوعات در امر حقاری
نه است است بعضی از طبای ساقیون شیح عبداللطیف بغدادی بن اهل اجدیدت را شیخ شمرند و گویند طیب گویند تا در آن
و ابو یوسف مختلفه التسمیه با انواع و صنایع اشخاص و مکان بر سلیم و هر بلد حکم واحد و بجهت واحد است و هر یک که معالجه تسمیه با انواع و صنایع
و خاص و انسان قایم و بلدان شمر کی پدید آید که در وقت سلیم باشد خود دانند که علاج ضعیف با صبی که اول شیخ و نیم خراب گشت
و یک سیریه فیت پس طیبی که شروط طب در او موجود و وقع طبع در احوال طبایه است بهمانند که خطا صحت و معالجات را با انواع مختلفه و کار
معالجات در مقام خود طیب را اگر است چه در مورد علاج قوی فتنه عاده از معالجات قوی سیریه لا شربت و نظیر است بسیار
در امراض اسهال و نرفقات در حالات و در هر مورد حکم او در این فتنه است پس معین گردید که طیب باید با نظر دقیق و حدس
صائب بود و موقع معالجات را نگاه کرد و نوع همان کل مجرب معالجاتی مخصوص نماید و الله اعلم و از کلمات است طیب سراج را چون
در علاج مرضی موطن بینی و کارهای که شمول بی خبری از او با معالجات خود بود و در بعضی اسواق عاقبت و چار شد

و جبهل بنهم اول وقت هم نبرز گیت بواجی بنده و کثرت در اطراف آن شهرت و جلی در نسبت نبرز است

ابن سید بن محمد

ابن سید

مولد تاشی می سید بنده بود و طبای او سید بن سیم بن سید است و معاصر است با بنی مروان که در اندلس بواسطه خلافت بنده است و در آنجا
این طایفه و بنده این سید است و در فتنه علوم دیگر نیز بطی کامل شده مانند علم حساب نجوم و صرف و نحو و لغت و عروض و معانی
و شعر و فقه و حدیث و اخبار و غیر ذلک چنانکه از طبقات لایحه که از توفیقات قاضی صاعد بن احمد بن صاعد اندلسی است حساب
طبقات طبای و در عنوان ترجمه وی نقل نموده این شمه کان بصیرا با الحیا و النجور و الطب مقفنه صرف اللغات
باعتبار فی علم النحو و اللغه و العروض و معانی و الشعر و الفقه و الحدیث و الاخبار و الحدیث و کان معنی المذ
و نیز در تاریخ الحکامی شهروری مسطور است که وی در جنبه علمی و عملی طب شانی بنده و مکانی رفیع است و اولی اشتغالش اگر تدریس بود و
علاج کثیر بنده از مغرب بن سبت مشرق صلت نمود و تمام در مصر شام تدریس علوم متعالی است و در احوال عمر بقره طریقت
نمود در سینه پرا نرزه بجزئی فایده بود در سینه طریقت فون گشت

باید دانست که جامع از معتبرین و فضلی عرفا که در میان این طایفه معروف با ابو الحسن مشهورند از باب آنکه اسامی و کتبهای
مشترک در این کتاب محض توضیح که بهم مشبه نموده در گذشته نگاشته شده این جماعت را نیز در گذشته بکاریم

ابو الحسن صائغ

نامش علی بن محمد بن سهل از بزرگان شایخ و جهاد این طایفه است مولد تاشی می میوز است در احوال سیم تریب با واسطه ما چهارم
معارف و آوازه فضا پیش با طرف و کتاف فاق وقت و او زمان بقدر با عیاشی را در باقیه و معارف کامل از تلامذیه شیح اجل
ابو جعفر صدیقی است که در شرح حال وی بسم شادقی بدین بیان وقت نیست بی درستی نماید و خود استاد شیخ ابو الحسن قرانی و
ابراهیم برقی و ابوعثمان منبری است که شرح حال ایشان در این کتاب مسطور است باقی در توفیقات سید می یک در آن زمان
بکار و الشیخ الکبیر ابو الحسن علی بن محمد بن سهل الدنوری کار صاحب احوال و مؤلف خط ابو عثمان
که شاکر وی بوده گفته است بیکس از شایخ را ندیم روشن و نوری ترا از ابو یعقوب نه جری بی بی بیت ترا از ابو الحسن صائغ
دیوزی و معارف کامل و زکامی در روزگار زندگانی یافت گویند در احوال عمر بقره در سال سید می بجزی در ملک
وفات یافت و شیخ ابو سعید طبری که ترجمه این طبقه را نوشته نویسد که در شب شنبه نیمه رجب سال سید می یک بجزی در آن
سلطنت و حکمرانی خیمه در مصر بود و باقی سینه سید می یک را در سال فوت او قبول شده و از کلمات است که گفته
من فساد الطبع القمنی الامل از دانت و بدی طبع نهانیت آرزوهای نبوی و سده شستن مال و شاعلی دنوی
و نیز گفته محبتك لنفسك هی التي تعلیکما دوستی متابعت نفس سر کش خویش است که شخص ملاک نماید و خود
ساز و ویر از حیوة جاودانی وقتی از وی پرسیده بگریخت صفت می صفت این آیه را بخواند ضائق علیکم
الأرض بما رحبت و ضائق علیکم انفسهم و طقوان لا ملجأ من الله الا الله ثم تاب علیهم لیتوبوا

إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ این است از کلام صدق حال اصحاب را دست به معنی است این است که تکلم بر ایشان زمین
بمنه ای و کلمات آن در تکلم شد بر ایشان هم زد و نه ای ایشان گمان کردند که نسبت بنامی که از گمانی از غیر از خداوند گویای پس
زیور توبه بر ایشان مستقیم شود توبه از توبه که خداوند توبه پذیر صبر است و نیز از کلمات است که گفته دو بار از دنیا میرا پا
شد یکبار که سپهر آنی از خلق و قبول که توبه باز با دنیا شوی باشی جسم صمدی که قبول خلق را بر دو باطن از آن منقطع باشی
تا که در آن دنیا بر توبه باشد از کلمات طلب آن برای که توبه قبول خلق زیادت از توبه است و دنیا نیز از کلمات است که گفته
من ایقن انه لغیره فماله ان یجلی نفسه انرا که یقین است که روزگار در گذر است اما آنکه چند روزی دوست است
خواه که هست خواهد رفت اگر شیر و اندر و لا سهل ان یفرج و یحل نماید که هر چه در دست و سنج باشد

دینور کبر الهم و یاد تو را و در راه و هم از حال جل است بفرمین درین کتاب چند موضع گناشته شد
صانع بصا و عزمه و عین محمد
قرافی بیخ قاف را از فقه و الف فاء و این نسبت فرست به از فخر

ابوالحسن باقری

از شاه پیر عارفی و همسر اوستیم بحیر است بزهد و کرم است و تقوی در میان این سید معروف و مشهور بود و شیخ ابو عبد الرحمن سلیمان که
از فضیلت این جامع است و شرح طالش در این کتاب است و حالات طایفه را در تاریخ خود گاشته گوید که وی از استادان
حدیث و تصوات است از فقه ما شیخ نیا بود و جماعتی از این طایفه نسبت به او رسانیده و او را مژده خود و نیز ابو عبد الرحمن نوشته
که وی شجاعت و عزم و جمل فها بزرگان انقیوم نقلت که وقتی ابو عبد شکر ام وی گفت چه کونی در حق اصحاب میگفت
اگر بعضی که در باطن ایشان است ظاهر ایشان بودی و زهدی که بر ظاهر ایشان است و در باطن ایشان بودی مردان حق بودندی نماز بسیار است
و روز سه او را تا از آن نور ایشان هیچ حیرت بر ایشان از کلمات تعارف کامل است که گفته لا یظهر علی احد شیئ
من نور الا یمنان الا با تبا ع السنه و جانیه البدع و کل موضع بری فیه اجتهاد اطهار بلا نور فاعلم ان شیئ
بدع خفیه یعنی صفات قلب را شرح صدر گامی بود که هر دو من بر وی است کند و از بدعت جناب نماید و هر کسی که
با وجود کوشش ظاهری بود از صفای قلب تحقیق بر آن که در آن کس معنی است شود حاصل میان آنکه آنکس را که بر وی است
دور است از بدعت و غیر از آن اهل بدعت منافق است حاصل معنی میان اول آنکه شخص باید حقیقت واقع زاهد باشد آنکه زهد
بر خود بیند و بظاهر خود را در عدا اهل بدعت دارد و نیز از کلمات است که گفته از باطن است تا یکی ظاهر پس چون
صفای باطن نباشد بظاهر هم اهل صفات خواهد بود و کل حسنی این طایفه خواهد کردید

باقر ص با موده و الف و سین هم از فقه و شیخ بود و در نسبت باقری سید و نسبت نزدیکی بر او زاهد و شیخ بود و شیخ

ابوالحسن صنّی

بچنان که از ترجمه وی مستفاد کردید در او حسنه نام سیم مجرب بود است در فضیلت لایس در از طایفه از نوشته نامش حسین بن عبد الله بن
بکرت و کنش را ابو عبد الله نوشته اند بعضی نامش احمد بن محمد ضبط کرده اند ولی صحیح و مشهور کنش ابو الحسن است و نامش حسین او
از امامی بصره بوده است که چند روزی در مدینه بود و در قعر زمین سی سال از آنجا پروردن نموده بجا هرت عبادت مشغول بود جماعتی
در حجره او وارد و در کلام خود به حال پس از آنکه این کلمات امامی بصره از او دیدند و بر آن آتش سوزان کردند و آنجا بیوس رفت
بعد از زمانی قات در آنجا در حد سید و وفات کرده و در همانجا مدفون گردید گویند قبری آنجا معروف و مشهور بوده
نقلت که آن طرف کابل در او دیده بر در مسجد بصره بسیار بود یکی از غلامان خود را گفت این خسته کردی منی عبد الله بن محمد و این
که در دستم را نهاد پس از او که گریه عاقبت شود مسجد بصره آنوقت چنان بود از انبوهی که خستل سجود نمی توانستند کرد و برین
در وی بر شست یکدیگر مینمادند از کلمات تعارف کامل است که گفته الغریب هو اللیث لا یجس له یعنی دور از خلق و نزدیک
بچنانکه است که در این بابنا جنس خود از کلمات امام بود و هم گفته الغریب هو البعید عن وطنه و هو مقیم فیه
نه خستل آنکس که با وجود قات در وطن امام گرفته شد پس صوفی در وطن خود غریب بود و بنا بر آنکه وی نیز آرام نداد و نیز گفته
الغریب من حبب الاجناس یعنی دور از حق آنکس که بنا بر جنس خود از کلمات صحبت امام گرفته بود حاصل معنی این
سه کلام توحید است در وی لیسوی حق نمودن و غیر از او از هر کس است از او پرسیدند و آنکس گفت اما آنکس است که از آن
نادان تا تو از هر چیز بیخبر چون مقام دانای یافت بداند که نادان کیت آنوقت دانند که صحبت نادان سبب ضلالت و دنیا و آخر
سوس بنم سین نهاد و سکون او دین هم شهرت بخوشتان درین کتاب چند موضع اسم آن گاشته شد
صبحی بنم صا و سکون با موده و الف فاء و این نسبت فرست به صبحی است که گفته است در دیار کربل آن در میان

ابوالحسن سیوطی

شرح حال وی از کتاب شیخ الاسلام که صاحب تاریخ عفاست نقل شده و از ترجمه اش مستفاد کردید که در نامه سیم مجرب بوده است
شیخ الاسلام در کتاب گفته که ابو الحسن سیوطی از این طایفه بوده است و از کلماتی که از وی نقل شده این است که شیخ ابو علی زود باری
گفت که تا در صاحب سل از برای من حکایت کرد که وقتی در مابود شیخ ابو الحسن سیوطی بودیم چون کسنگی بر ما حیرت شد و پی می توانستیم
بر روی باکی بر یکدیگر جانانی که کسی بودی و از دلاوی می آن که از دهنی که در آنجا آبادی است برقی و باران از آوردانی آوردی او را
بماده کار همین بود و باران بخود میگذشت و هم شیخ ابو علی زود باری در حق او گفته است که یکس در عطف مهر بانی یاران باشد چون
سیوطی خود در ذیل این بیان شیخ الاسلام گفته که باید خدمت یاران نزدیکان را بر خود جوی وانی در خدمت معصومین خود و هم سینی

نظ

نظر و زهدت بر حضور حسی باشد که حق سبحانه تعالی است نه بر آنکه کسی را از این پند است که منظور حق باشد خلق رضای حق را
باید جست نه دوستی ظنرا و قی در و شی تره سیرانی که شرحش در اینجا است بطور آنکه در وقت آمدن و گفت با مردی که اینکار از برای من کن
و امر بفضل شیخ سیروانی بانگ بر روی دو گفت که غیر است آنکه خدمت یا خود بر خود بود نه از این پند است که کسی را از این پند است
دوستان و تقصد حال ایشان است از اینکار امرا و مشا و می شود بر آنکه بدان منظور مقصود و نوی بد از قصاص و حج چشم بپوشند خود
داری نخرده که خداوند می بندد و عرضهای نیکو خواهد بود

سیوط بیخ سبب میل و یاد او و او را و با نسبت و سیوط مشایخ بر بیان صید حضرت که تعارف کامل غروب بد بخت است

ابو الحسن بن هند

ایش علی است و پدرش هند شری است در اوسته سیم و اوایل ماه چهارم در میان این سبب بود و مشهور است که تا بعد از عباسی خاندانی
دیگر را در یافته و از بویان و در کاغذ لوله دلی چند نفر دیگر از آنرا در ک نوده و در اوسته سیم و اوایل ماه چهارم در میان این سبب بود و مشهور است که تا بعد از عباسی خاندانی
فارس و هم در زمره انالی علم و با جماعتی از معتبرین این طبع صحبت داشته مانند شیخ جنید و عمر بن عثمان کی شیخ جنید خد و از زوسای
این طبع با اربعه سبب این خفیف معاصر بوده و در جرحه حالات و در نوشته اند چنانکه این حکایت در شرح احوال آن شیخ اهل کتاب است
نقل شده و میگوید که شیخ ابو الحسن بن هند وقتی در شیراز در دعوتی بود در سفر بودم چون آن نوشته بگفته که قیمت از برای
ابو عبد که از جماعتی از مشایخ گفته که شیخ اهل نامه که او در سفر است گفت مرا خوش است این است که نصیب در از این شیخ ان منظور کنید
الآن من دست بطعام در از آن صاحب دعوت چون آن در در ضمن فی از تبه که دیده بودم که اینک که است تھا فا در چهار روز من از سفر است
نموده که از هم بد رسد ای صاحب دعوت اتفاقا بخاکم گذشت که بد بخای دم زخم یا آن نوشته بود سلام کردم و در مجلس ششم وی چنان
دیدار جای بغاست و جامه خود در زینت گرفت بگفت و گفت قلوب المؤمنین لا یکذب و الهامی من از آنرا در نگوی نباید
ساخت پس من گفتم خردنی اگر در یاد پاره کردی که سخت گرسنه صاحب خانه برکت و نعمت خوردنی که از برای من منظور کرده بود پس او
من در حضور جماعت تقدیر گفت بخوردم دست ششم شیخ بگید که نگاه کرده سبب سپیدم حکایت گفته که است تعارف کامل بندگان
واضح و آشکار کردید و تعارف کامل رسالت فات در دست نیاید همیشه در از ترجمه اش مستفاد کردید که در حد و اوایل ماه چهارم
هجری بوده است

و از کلمات او است که گفته هر که از خدمت الهی بر باطن فریب و جای بودی را رضی خوشنود و در بهر چوبی گذارند و نیز که در باطن
ترب بی رضائی و خوشنودی باشد حاصل این است که از آنکه دل بسوی حست نه چند روز خویش مگر خوبی و رضاد و بهر چه از
برای او مقدر شده است و هم از زمانات او است که گفته من خستل باینه تعالی برک شکایت است با ارا و نه نه نهای می
اگر فطاط دل و طبع نفس این قیام نمانی و با خستل میگو کار می برد برای شیخی حاصل بیان که از آنرا که خستل و توان سخن

گفت

ابو الحسن هند

گفتا در آسمی سرور و بار و کیش قبول کند و شیخ آن بود با روی از مردمان است بر که کند و یکی نمودن کرده و مان موسم از کلمات
او است که گفته اجتهدان لا یفارقون اب سیدک بحال فانه تلحا الککل فمن فار و تلک الشدا لیری بعد
قرارد او لا مقاما یعنی گوش کن که از زمانه خواجه جو سبب روی دو یعنی زیرا که وی پایه است چه کسی که این استاز دور
افتاد بعد از آن ایرات سر روی نخواهد بود حال بیان است که کسی که ترا آقا خواند است بخدا از او غافل باشد پس سبب و بدل
بوی او در و چون غافل شدی بحال ابدی این نامه دوم از او است که گفته من کربستی انقر الیهم فهم کربتی فان المقدر
یعنی پیش ازین که اندوی از هر چند بن بر رسید ایشان بیکر نیم اکنون که اندوه من از نیش برسد کجا کریم مراد از این بیان توجه بوی
حق است و دانستن آنکه هر چه آید از او است

ابو الحسن بن شهباز

ایش صیبت پر احمد بن سل از مشایخ غزالی اوایل ماه چهارم هجری است زمان مقصد چنانچه دیگر از خلفای عباسی استاز یافته و در این
عصه الدوله و طبر ادرک نوده صاحب نجات لانس سیکار روی از جو نردان خراسان بود و ابو عثمان حیرا دیده و در عراق با
ابو ایمن بن علی و جبرئیل صحبت داشته بود و در شام با جابر مقدسی اربعه و شش صحبت داشته و با شیخ در سل سخن گفته و در اوسته سیم و اوایل ماه چهارم
در بلادش فو شیخ هرات بوده هم او گاشته و هو اعلم من مشایخ وقت معلوم التوحید و علوم المعامله و احسنم
طریقته فی الفقه و التجرید و کما خلقا دینا معهدا للفقراء وی انارین شیخ وقت خود معلوم توحید و معلوم
معالج باطن و حق سببی در عمل طریق طریقت دیگرترین این سبب بود در طریق جو نردی و تجربه از اشتغال صوری صاحب عقل و
تقوی اذین بود و متقدم بوده در طریق جو نردی حسی کفالت نوده بسیار با همواره از روی حمت و جو نردی نووی
و هم در ترجمه وی آورده اند که وی را مولد فو شیخ هرات بوده پس از رسید کجا بر شد و نیز نقل بنیابور نمود و در آنجا تحصیل
پروخت و بطریق طریقت قدم نهاد تا بمقامات عالی رسید

و در شرح حالات وی گفته اند که طریقت صوفیان بگوید که سبب و سفر تا بر توکل و تحبیه کرده و عهد کرده بود که هر که در حاکم است سلام
چیزی بدیم بدو شس که آن از خصل افتد یا اندیشه نه است وقتی در یاد بودی را حسلام فنادتها بود از از از برای هر کس
در بیخلاق انداخت تا هر که بر سر بردارد و وفا کردن عهد و تعارف کامل در شهر شیبور به صلاح امور و ارشاد کارهای خلیف
روزگار بگذرانند تا در سال سیصد و پنجاه هجری موانق آنچه در نجات لانس نوشته روزگار زندگان نیز بدو درود کرد و در همان شهر
مردون کردید از کلمات او است که گفته لکن فی الدنیا شیخه السج من محبت سبب عوض نیت در دنیا چیزی نیست
از دوستی که دوستی می بسبی بر سبی و عوضی بود که نه از جهت نسبت زائمه و خلاق بود تا محبت انما زمان که چون حکمت
بر خود می تند از او پرسید که تصوف چیست گفت انهم ولا حقیقه و تدکان قبل حقیقه ولا هم یعنی تصرف کردن

در وی را که در جوف قلبی پیش ازین وجودی نداشت که تصور فطری تصوف نیست یا شخص حقیقت
معنی تصوف به آن در پرتو کبریا کتب گفت الخفیف ذاته و اخلاقه و افعاله و شماتله من غیر کلف
یعنی خفیف کسیت که گران بود بر مردم بی آنکه خود بران دارد و نجیب است به شمایل و خلاق شیخ ابو بکر رازی که شرح حالش
در این کتاب ملاحظه گشته که شیخ ابو الحسن فطرتی میگفته است که مردم سه گروهند اول اولیا که باطن ایشان برترب از ظاهر ایشان
دویم علما که ظاهر و باطن ایشان برابر است سیم جاهل که ظاهر ایشان برترب از باطن ایشان و اینهاست از دیگران است
می طلبند

فوشنج باقم فاسکون او دشمن فوشنج است چون سبک و صغی اول از ابا امام محمد صاحب که در آن وقت
از اعمال برآه در چند محفل دیگر در کتاب تفصیل ضبط شده

ابوالحسن سق هاشمی

شرح حال از کتاب شیخ انصاری نقل شده آنچه معلوم شد در اوایل ماه چهارم مجریه بوده است و از شیخ کاظم یارکاه
در میان این طبقه معروف و مشهور شیخ نقل کرده که یکی از شاگردان او را دیدم و از حالات می پرسیدم گفت پیر ابو الحسن شبی از
شبهای رمضان هرگاه سجده نمی کشی آنروزه که هشتم برای آن حج و نماز کند و آن قرآن که خواندم از همه تو بسکیم
رایگان بسیار و فرایند بر این بان مسلمون میکرد که اعمال او را در آن روزش نباید و خیل داشت بلکه نمک باید بود که خداوندی
و هم در ذیل این بان گفته اند آنان که اعمال خود را در آن روز همان غرور یا جیرانی و سرگردانی ایشان گشت و آنان که اعمال و حال
مغز و گشتند سبب برآوردن ایشان گردیدیم از او است که در شجاعت میگفته استی از تو فری که هر چه طلبت باشم و ما از خفت
که روی طاعت برآیم آبی را بنده کا بخورد که در آن نفس با جیره و در طریق بیت روی بودی صلا که داریم
سوهاشتم سوزگر را گویند و بعضی گویند جامه در است

کاظم یارکاه باکاف الف و زامجه و یا هشتاد و هشت الف و زامجه و یا هشتاد و هشت الف و زامجه
و الف با هجرت برآه بوده است که در آن نزدیکی که از محلات هرات محسوب بوده

ابوالحسن ارموی

از شیخ ما یسیر مجریه است و شیخ ابو الحسن صری ابو عبد الله بن خفیف شیخ ابو عبد الله رودباری صاحب بوده و شونامی می دراری
بوده و در میان این طبقه مشهور و محل عیشنا این طایفه بوده جماعتی از شیخ صحبت او رسیدند و فاش هر ارموی در اوایل ماه چهارم
در شهرش نزد آنجا مشهور و معروف بوده وقتی از او پرسیدند که در فاضلت گفت آنچه بان برآه می آن باز کردی گفت خندان دست

خاص صحبت گفت که بیانی که از هر چه می شنیدند تحت نام اهل مراد با محاسن کن که در دنیا و آخرت در آن از او پرسیدند
ایشان از او بهتر است یا محاسن در میان خلق بودن گفت اگر محاسن دیدن خلق نباشد در احوالی حاصل گردد و از او خود
پس از کلمات تقاضای باید شد

ارموی بنم الف و سکون با هجرت و یا و یا از شهرهای سیدیم از باستان و مشهور و معروف است و در نسبت ارموی
دارمی میاید و تعارف کامل فسوب به نجاست

ابوالحسن مثنی

از مشایخ عرفای اوایل ماه چهارم مجریه است نامش علی پدرش مثنی است در میان این طبقه بفضل و علم و جلاله معروف است
بوده و در کتب صحبت شبلی را نموده شیخ ابو الحسن خرقانی و شیخ ابو سعید باختری او را دیده و جماعتی از بزرگان این طبقه صحبت او رسیده
و در کتب صحبت و خدمت او را کرده از جمله شیخ اجل و عارف کامل ابو سعید بن ابی خضیر حکایت کرده است که من چون بودم پسر ابا
انصاری اجل در ادم و او پیری و با سبب و سکوه و او شبلی دیده بود و در میان ایشان جوابات و سؤالات رفته و تقاریر از ایشان
افتاده بود چون نزد وی شتم و از من پرسش حال نمود پس از ساعتی در پیشی که نزد من نشسته بود گفت از پیر ابو الحسن خوش نامان
از شبلی حدیثی بگوید مثنی آن در پیشی که در پیشی ما را از شبلی حدیثی گوئی هر آنخت از رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم
گوئی گوئی که تم شیخ اختیار تو است از هر دو گوئی پس گفت که رسول الله صلی الله علیه و آله وسلم فرمود است که اگر برت من هیچ
سوره نسنویدی که سوره کاف خود است من تمام و کافی بودی آنگاه گفت یا ابا سعید گوش ده تا شنوی آنچه از شبلی
دیدم شنیدم و آن اینست که روزی جامع بغداد برکت را مجلس شبلی بنیاید بودم شخصی در کسوت این قوم در آن حال سیر و روی
شبلی کرده گفت ایها الشیخ ما الوصل ای مقده و پیشوای اصیت وصل شبلی روی بوی کرده گفت ایها الشیخ
عن الوصل اسقط العطفین و قد وصلت ای پرسنده از وصل سفاکین از نظر اعتبار و جانب که وصل شدی
مطلب سیدی است گفت یا ابا بکر ما العطفان صیت آن دو جانب گفت تام ذروه بین یدیکم فحبتکم عن
الله یعنی ایستادیش شما بلند می که باز داشت شمار از رسول خدا صلی الله علیه و آله وسلم گفت یا ابا بکر ما نلک الذم
ای ابو بکر صیت آن بلند می که مانع وصول است محاسن اهل سیر و سلوک گفت الدنيا و العقبه یعنی آن بلند می که
محاسن مردان است را دنیا و عقبه است کذا قال دنیا منکم من یزید الدنيا و منکم من یرید الاخر فاین من یرید
الله چنین سیر نمود بود و کار بعضی از شما خواهد دنیا را و بعضی از شما آخرت را صریح آیه تقضی است که اگر روی در دنیا
میرد دنیا هست و اگر روی در آخرت دارد در آخرت است پس در حقیقت روی در آخرت است و کجاست آنکه خدا را میجوید پس
آنکه خدای را میجوید خواهد دنیا و آخرت نیست روی ل از همه سوی او است بعد از آن شبلی گفت اذا قلت الله فلهو

الله داد اسکت نخواهد یعنی چون گونی نه پس او خدا و چون خوش کردی پس منی خدا یعنی بخاندن و خواندن الوهیت می
تعبیر بر کرد یاسه باسه
خواهد بود و لا یعلم احدنا هو الا هو یعنی نماند هیچکس که حقیقت او چیست مگر او بسجا یعنی پاک و منزله از آنچه در فهم ایشان
کرد و حلا لا شریک له تنهائی است که دمی از هیچ شریکی نیست چون این کلمات گفت غش کرده پیوسته معنی همچنان خود
اورا بر داشتند بخانه بودند معنی اجل او بعد گفته پس از شنیدن این کلمات از آنکاران گال بر او تغییر حالت کلی رویداد و سالها می از او که
نشدند هر وقت نظر میآمد تا میرزا یاد در میسنو و ازین حکایت ارشاد فرمودید بر وجهی آن پیرسته بود بل نبوی او شنیدن
از غیر او گسترش از دنیا و آخرت منقطع شدن اینچنانست نقل از تفصیلات الانس شرح آن از کلمات او است که اگر کتابی در کبر
کتاب نقل شد و آن این است که گفته از آنکه لذت ترک لذت غیر شدفت دنیا و آخرت را دریافت نمود در دست او جهانی رسیده و پندش
این پایت که نظر دور آورده اگر لذت ترک لذت باقی در لذت نفس لذت خوانی
از او پرسیده و آنکست گفت تا آنکست که بنا دانی خود ترا در هر حال خود را است ترین مردمان و سابق اند و هیچکس خود را
تفوق ندهد و چون چنین کرد بهر یکی از دنیا و آخرت خواهد بود سال فانیات تعارف کامل مضبوط نیستی می چنانکه از ترجمه ایشان مستفاد شد
حده و سینه نشانه جری بوده است و عمر شش و یکصد سال و به تعالی اعلم بختان لا نور

ابو الحسن شبیری

از عرفای چهارم مجرب بوده و بحدی اطلاق میگونی کرد از معروف و مشهور است شیخ الاسلام خواجه عبدالمصطوف صاحب تاریخ عرفان و مشهور است
که دوی از پیران نسبت به هم اولفته از پیران کمین بدیم تن از ایشان را از جمله بلاترودیم
شیخ ابو الحسن خرقانی و ابو عبد الله طالق که هر دو صاحب کتب و تالیفات بسیارند و از شیخ ابو الحسن شبیری دوی یاد از زنده است بود
در روایات اهل تصوف و صحبت مشایخ بسیار نیز بود یعنی که با سبب دیدن او سخن و مباحث از ایشان دیده و شنیده و خود نسبت با او بعد
این تحقیق است و شاکر است و دیگر ازین طبقه ابو حنین صبری و شیخ ابو حنین نوری و ابو زرعه طبر بر دیده و هم او نگاشته
که دوی شیخ حرم را دیده چون شیخ سیرانی و ابو حنین سرکی و ابو حنین همضم و ابو حنین از این طبقه کسان دیگر را دیده از کلمات
او است که گفته چون در سخن صوری صوری از زبان ابو حنین باین بر از او پرسیدند تو کی صفت گفت تو کی صفت است
بر آنچه مستفاد شد از آنچه باید

پیشنهاد
بکبریا و مودع و سکون من عجبه و کسر او و جمله و با نیت فروت بهتر
بکبریا و مودع و سکون من عجبه و کسر او و مودع و با نیت فروت بهتر

ابو الحسن لیبتی

از مشایخ عرفای چهارم مجرب است بفرق تضایل صوری و صوری مشهور بوده و از ایشان کردان شیخ ابو علی فارمدیت که شرح
نگاشته شده و او را کلمات مشعری است از جمله کلمات او است که گفته از آنکه همت بر طلب علم باشد اگر چه معام علم بر سیده باشد
اقل از جمل برکت در شب و اگر مقام علم رسید جمل از اطراف می بیگانه نشینی قدم خواهد نهاد و چون بر وجهی سید بنا آورد نوشته
بمقام قریب از کسانید و نیز گفته از آنکه علمت و عمل در اوقات ضایع از جاهل است چه جاهل همیشه خطایی خود متعرفت عالم بعمل خود را
خطا ندانند بسوزانند و در پا فاطمه است و هم این رباعی از اشعار او است که مولا ناجا می در تفصیلات لا نسنگاشته

دیدم نمان گونی و اصل جهان در هفت و عار بر کد ششم سمان
آن نور سید نقطه زلا بر روى زان پیر کد ششم نمان ماند و ندان

در ذیل این رباعی معنی از اصل تخیل این طبقه گفته اند و از آنست که بعضی کتبیات نوری نورانی شود و مقنوطه و غیر مقنوطه و نوری در صورت
سواد و بخلات تجلی ذاتی بود زیرا که ذات من چیست همی قبول مطلق است و جمل را با سواد که ظلمت و عدم نور است مناسب است
بست بستم با مودع و سکون من جمله و با فاطمه شریف من بحسبان غزین بهرات در چند موضع تفصیل آن در اینجا
نوشته شد

ابو الحسن بخار

از مشایخ عرفای پنجم مجرب است در عصر خودی در محل خراسان این طبقه بوده و شرح حال اوی از کتاب شیخ الاسلام خواجه حسن صاحب
نقل شده و خود معاصرت با او و او را دیده و در این ترجمه هر چه نگاشته شود از کتاب او است و از کلام او گوید ابو الحسن درود کردی
بود در قند زودى سبکو و ذکال دکی بر این و خبر شد که از بزرگان اهل طریقت است و حقى اورا در که در ایام حج دیده بود
با پنجاه رکه دار که خود از میدان می بود و ازین دو دلیل است بر شونات می و هم او حکایت کرده است که وقتی نزد دوی بودم در
پرسیدم از چیزی باقی که از این طبقه شنیده گفت از جهل خادم شیخ ابو حنین صبری شنیدم که میگفت لا تطلع الشمس الا باذن
فتاب برقیاید بر ما چون در ذیل این بیان گفته اند که او چون قطب وقت بوده و فیض عالم از مردمی رسد گفتن این کلام سبب نقص
دی کرد و هم او گوید که قاضی ابوالبراهیم بخار می میگفت که آنست که اتعالی را بحجاب دیدم گفته خداوند بندگان تو رسد گفت نگاه که او
بیج مانعی نماید که او را ازین باز دارد در ذیل این بیان گفته اند معنی که بنده را از خدا تعالی باز دارد آنچه نیت که نفس او را مشغول
بدنیاناید و هم او گفته که هر چند هستی شیخ ابو علی سیاه را دیده است بیادین می فراموشی آمد قضا او چون از نزد شیخ ابوالحسن
خرقانی برگشته شیخ عورت نزد دوی برگشته بود در احکامها که از دوی من از برای او حکایتها از شیخ ابو الحسن خرقانی و هم او گفته که
ابو علی سیاه دوی بود بزرگ صاحب سخن در کلمات و اویت عظیم مکن مرود بود و هم او گفته که پیر محمد کشتور است صادق بود معنی

ابو الحسن

قدم در بره و در این راه در میان راه بود و قستی در روز پنجشنبه بود و در آن روز در آن روز
 رسانید معنی گفتند بکصد روز رسانید و در آن وقت که اگر این کار کنی و ازین در درانی در شرق غربت لم چون قوی نبود و در اول نظر
 وصال روز و سالت که مشایخ بزرگ آن روز را بگریزند چندان در حال سلام و سلامی که گویند که باید هر چند در آن فغان کند بدین ریاضت نگاه
 ایشان از مقام آیدت عند ربی نصیب هر چه بود و هم او گفته که هر کس که در آن وقت بود و با دعوی قوت و است بر
 حکایت کرد که من را و از نو بودید و بجزیرتم و ستار خود از فرسند که با یکم مصری و این او شدیم بجز در آن زمان من نهاد
 چون بزرگ می رسیدم برای من بر پستی و در تعلیم بسیار نمود که گمان دیگر اندک از آن آستی با آن حال را تعاری بودی
 بجهت عقاودات و از و پیدا شد و در هر طریق طریقت که او در طریق مشایخ داشتی و در سبک آمدن از زمین می از آن مشایخ
 وقت در این یکی می ستودند در ذیل این گفته اند که بعضی از مشایخ او را مکتوب بودند و در آن وقت که مکتف و طعام بوده و سالت در
 داشته از اعانت و با جمعی دیگر گفته اند که طریقت را در هر وقت است بر حق و ریاضت و طعام نیست بلکه اول اسحاق اهل طریقت
 که باید در هر دو موجود مستوفی این مایه تا شیخ سعدی در بیان نظم آورده که میگوید

در چهارستان پشینه است	که چون بنگر بخت شایسته
بردانش از کس نیازد کس	سین برود اگر خود همین بود بس
چنین گفت یکه مصاحب دلی	که عسر هر شد به سجا صلی
کنج عبادت بخوابم نشست	که در با هم این چرخ روزی گوشت
چو بشنید و انانی روشن نفس	بندی بر بخت کی کلاه بس
عبادت بجز خدمت خلق نیست	بسیج و سجاده و دوتی نیست
تو بر بخت نلطانی خویش باش	با خلاق پاکیزه در روشن باش
صدق ارادت میان بسته دار	ز طامات و دعوی زبان بسته دار

عقل ازین بیانات این است که اگر بزرگان از این طریقت را سبب ظاهرند بر هم با نفس در بزرگی او داشته اند چنانچه بسیاری از بزرگان این
 صاحب محل و سبب بوده اند و هم شیخ الاسلام گفته که از حضرت دیدم روزی پیش ازین گفته یارب امیدی از خویش برده کن باری
 گفت یارب بیدای از خویش برده کن یعنی این است با بران که مستلزم فقدان مطلوبت و هم او در ذیل این گفته
 که آنچه بخواهی بگوئی تمام را در کار است آنچه باری بگوئی تمام است که امید علیست امید بر ما موجود بود و بر ما امید کی بود چنانکه در
 رفتی گفته الغافه و التصوف لا یكون یعنی عدم تلبا و تصوف با هم نیستند و هم او بطریق خطاب در ذیل این
 بیان گفته اگر صوفی را احوال خویش متمکن که دعویست و حال خویش را متمکن کن که ریاست و اقوال خویش را متمکن کن که معنی است
 جو از روی و با در بیضا شمش در آن حال گفت اگر مرا خداوند از ما بویست که ما پروان آری سبک تر تو را یا با دگر تو چون از با دگر تو

ابو الحسن

بسلامت بر من رفت کسی دی آنجا خود بر طعمای بد و داسیر بخورد و فی الحال برو شیخ الاسلام در ذیل این بیان گفته که اگر کسی
 بزیستی و با خدا می کردی شریعت تا بشدی و اگر یاد کردی عهد تا بشدی چون صادق بود و قول خود مثل ویرا کفایت کرد و اول لفظ
 نه از استهزاء و خواری گفت بلکه خیال او این بود که با دگر از ملک یا خود او را و چون گفت بعضی از امامی این طبعه در ذیل این
 بیان آورده که او با خود را تا شایسته است و بر ایشان پیدا کردی معنی ظاهر ساقی و این سینه محبت است که تمام خورد
 نیامده و حکم است بر آن در مرتبه تحقیق تقاضای غلبه کند و عدم جسد در مرتبه مخالف تنه که وی مقام تعبدگشته و حکومت شد و خود را
 از آن خلاص تواند ساخت اگر هر که گویند حقیقت باشد یعنی اگر هر که بگویند یا سخن بی اختیار بر زبان می جاری شود چنان شود که وی
 و این بالاتر است از پیشین چنانکه گذشت که این حال محقق است و آنحال ز یاد و بر این شیخ ابوعلی سباه بر او گفته که از هر خبر که خبری شود
 فغانه که شریعت که چون از آن چیزی بودی چیز فغانه و هم شیخ الاسلام در ذیل این بیان گفته که ابوعلی سباحت میگویند که
 آنجا است که گفته شریعت همه چیزها در زیادت در شریعت نقصان است شریعت چون آب است آب بعد از بارید اگر بفراید و بر آن
 و خرابی کند و اگر با دگر تو را میراب کند ابو محمد ترش گوید که هرگز خویش را باطن خاص ندیدم تا خود را بطام عام ندیدم شیخ الاسلام
 معنی این بیان است که حقیقت من در دست نیاید تا شریعت من نشانی نشود و هم او گفته که چون سببی شمار سدر ز پنجه صلی شده علیه السلام
 اگر تو نماند که آنرا در کنی و ایم بوزید باری بجا بکنی نام شمار از زمره اهل سنت و همچنین از معالمت میگو و احوال
 مشایخ که با ما با هم بوده اند و همچنین از فضائل میگو و احوال مشایخ که با ما با هم بوده اند که بری شان برود و سیرت ایشان
 اگر همه را بنویسد اند فغانه که گفت فزاید و هم او گفته وقتی درویشی سوگند بر من داد که مرا اسلوار بسیار در آن حال از آنجا
 آن امام یاد آمد که سواری در دوش می را سوگند داد و بجهت جالی که باید مرا اسلوار می آن امام از سب فرود آمد و اسلوار بر روی او
 مردمان گفتند که این کار چه کردی که این گدایان همه در و غلوی در آن وقت گفت ایتراد نامم را را لا نمود که وی سوگند بخدا
 بر من دهد من از وی در گذرم و مرا دعوی هم پس من آن کردم که آن امام کرد و اسلوار از پامی در آورده بان درویش نام
 و آن روزی اسلوار بجلد را گذرانیدم و هم او گفته که من بسیار با جامه عاری مجلس کرده ام و بسیار با جامه خوردن سبب برده ام
 و بسیار خشت زیر سر نهاده ام در آن حال و آنوقت یاران هشتم و دوستان شاگردان بمعدل دولت و تو اگر بودی آنچه از ما
 بود بجای آوردی هر چه خواستی بدادندی تا من بخواستم و دیگر نمی خواستم که حالت من بر شان ظاهر گردد و با وجود سلفم که چرا
 ایشان خوردند آنکه من هیچ ندادم و از کسی چیزی نخواستیم و نیز میدهند که من خوردم و هم سبب که پدر من نیست از دنیا بدشت
 در روزگار زندگان را در فرودید و ما را در رخ افکند ابتدای درویشی و محنت ما از آنوقت بود

و هم او گفته که من در میان جمیع دینها و در سال سرافتم بود و در میان من بورانی بیش نبود خد که بران ختمی و ندیده که
 بر خود پوشیدم اگر سر را پوشیدم بی بر بند ما ندی خستی که در زیر سر نهاده ام و بیخی که جامه مجلس بران کردم و بسیار ختمی روزی
 عزیزی از در راه مرا چنان دید گشت در دندان گرفت و گریه در فغانه ساعتی در نزد من بود پس دستار از سر فرو گرفت و

ابو الحسن خیار

برین نهاد و رفت چون باین دم از دوستی منزه قبول نمودم و گفتم که مرادست من نبودمان که در نزد من تحصیل میکردند و قهر بود خیزی
 و هم و اگر کسی بر من خیر استم و بر دل من از آن باری گران بود تا بس در آن ایام شخصی دانیال پسر علی بن سلام را خوب دیدم و گفتم فلان کسان
 که منافق آن فلان است بعد از آنکه از ما سیم بدان قاریان بر آمدند و بنده من که در منافق آن کارها بود و زده میآورد و بقاریان
 میداد و منافق آن فلان علاوه بر نقدی که داشت چندین من نان بود و وقت من جمله زده و سفاک بود و هم او گفته که مرا نیز در این
 و طلب نیا نماند و چهاره مرگش نبوده و اکنون کاشیاست بر گران از بدل پذیر قدم و اگر در دنیا بر دل من در نظر شما گناه
 باشم آنوقت که از آن برستم و خواست آن از من سیر و زدن از بر من گشت و اند و اکنون اگر کس سیمان باشد از آن چه خیر و که دیدم
 که مرا خوش آمد بود و میگوید روزگار چشم دل من گذشته از آن نظر من در دنیا و روزی که من گویم این است که فلان وقت دیدم
 بر دل من گذشته بود آنوقت که بایست آن بودند اند اکنون که میباید قوی را بایست آن نیست در ذیل این حکایت نوشته اند که
 ترکی بود که ملازش شیخ الاسلام را میکرد و در سلک چاکران خواجه محبوب میشد و چندی بود که در پس سر خواجه بعد از سپری فرساید
 آن ملازم شیخ احمد کوفانی را گفت تو آن سپردار می بینی بر سر خواجه که من می بینم گفت می بینم این خیر خواجه سید گفت شیخ احمد بنید
 اما بر خود عهد کرد که آن ترک چیزی نماند و گوید من نمی بینم پس از چند سال آن ترک چو رفت باز آمد از او پرسید اکنون آن نورا
 که می بینی منی گفت می بینم از خواجه سبب آنرا پرسید گفت تو اکنون عقیده است این است که از زنده شده سبب من شیخ و سخنی از آن
 در دل تو پدید گشته که حاجی شده ام و چ کرده ام آنوقت خداوند نیاز و قادی بودی نظری خواند و تو عطا کرده بود و اکنون صحبت
 نخواست آن نظر از تو گرفت بعد از آن یافت کویست شد در منی کوفت تا هست شد

هم تعارف کال ذیل این بیان گفته هر کسی است یعنی مشوقه و وقت بهارت است که من بهار دوست دارم و وقتی ایام بهار
 رسیده و گلها همه بر بار بودند با بایست آن گلها را نمیم که چشم بر سایه در حال کارگاه میرقم در باغچه لاله دیدم سخت میگویم استام
 و بعد در حدیثی که خواندم از حضرت پی صانع بر دم من با خود گفتم دوستی از ما بدو است که بهار از فرزند گلها را بر بار آورد
 که یکی است و هیچ نیست جز او و صد لاله آلا

(در ذیل)

ابو الحسن خیار

در ذیل این بیان خواجه گفته که من آن خواجه که با من شقی گشت که در آن کرامتی نیست که سبب نماند و من است و من بدیدم که منم تا میگوئی و
 خیر را زود بجای آرم و سپسم و مقام مرد بگویم که مقام می نزدیک است تعالی تا کجاست بیک گریستن اما شقاوت را زانم و خوام
 که با من منی اگر خواجه با من و هم او گفته مرا بگذراند که جدا گنم این لایب را از دیگران آنوقت که خواستم جدا گنم مرا بگذراند
 ازین بیان تاکید در حفظ است که قشای اسرار در هیچ طریق از طرق محضی نیست

آنکه در اسرار حق آموختند هر که در نزد او دانش دوختند
 و نیز خواجه گفته که من بود که بگوید بهر است و در آنکه میگوید و آنچه میگوید منید و این دیدار بهر است و برادرم باشد و بسا که در کسین
 دیدار وقتی باشد و وقتی نباشد و در وقت غلبه و صولت بگوید و باشد که آن سخن بر زبان می جاری شود بدون زاده و آن صحبت است
 فرست و بر از آن فرست و آنچه گفته آگاهی نیست از او پرسید یا شیخ پس کدام یک از این فرستها نزدیک شما لایب است
 که فرست دلمی است این لایب است و آن شتر ابدال ابرار روز نادر بود و آن سینه محقق است که وقت با بر روی پوشیده
 و گاو بود که آشکارا باشد اگر نه از کوه آن حقیقت باشد و اگر در غفلت گوید چون آنرا پاس از زنده چنان باشد که وی گوید و در این بیان
 اینست که آنچه ابدال ابرار روز نادر گویند بیکوست و حقیقت میروی آن صحیح و هر چه را غیر از آنما گویند اگر موافق مسلم باشد صحیح
 و هم او بعد از این بیان گفته که شیخ ابو الحسن در حج بر حجت این آرزوی یوسف بن الحسین بی آنکه با هم طاعت نماید از هر که حال و بر
 پرسید گفت عجب میدرم از تو که احوال آن زندقه ای می تو را با او چو گاه است و بر عجب است مقامات می امید است پس از این
 که منزل می یافت نیز او در راه و بر گفته می شود با داری می تازی بر خواند گفت مگر کن می مگر که یوسف بن الحسین در سماع شد
 و بشوید و طوفان بر شک از چشم وی روان گشت ای ابو الحسن عجب بار که می است که در می میگردد و اول من سپیدی میگویند
 تر با آن زندقه چو حال بدان که از وقت صبح این دم فتنه آن خواجه نام داشت از چشم من نیاید برین یک پست که تو خواندی پس
 چه حال ظاهر شد و منعی در حالت شیخ یوسف ظاهر نیست که ابتدا بر او ظاهر بود و دوست بدخحال خود پوشیده آرد و در غلظت
 بدگشوف گشت در هر دو حال کاریت بزرگ و این مایات که از آن شیخ اصل نقل شد و بنا بر آن مطلب است که در ابتدا می ترجمه از
 شیخ ابو الحسن صریح نقل کرده است تمام آنچه نقل شد از صفات لایب است که او از کتاب شیخ الاسلام نقل کرده و از کلمات
 شیخ ابو الحسن بخار که نقل شده این است که گفت پنج صفت چون در بد است حال مرد را میسر کردید و در اتمام کمال خواهد گشت اول
 حسن خلق که مایه است و آسایش بود و دوم میگوئی رفتار که مایل طابع بدو باشد سیم توکل که او را مضطرب سازد بجهت امرش
 چهارم بر بهر کاری که او را حفظ نماید از آفتوسن و مان چشم بلند میست که او را باز دارد از درد و آن گویند شیخ ابو الحسن بخار
 در قند ز روزگار میگردد زانند تا در حد و چهار صد و پنجاه وفات کرده هم در شهر مد فون گوید اگر چنین مایات که در مقام
 در ترجمه شیخ ابو الحسن بخار از خواجه اصل شیخ الاسلام عیدت بهضاری نقل شده جای آن است که در ترجمه خود بخار نوشته در مورد
 شود خوانیم آنچه در شرح حال شیخ ابو الحسن بخار از بیانات خود گماشته فرموده است که در وقت آنکه در شرح حال آنجا کلمات

(پناه)

ابو الحسن خیار

وینا نشان کاهوخته کاشته خواهد شد بر بوق امین

فقدند فتح قاف و فتح و سکون فتح و ال و زایمجه در موضع کثیر است از جمله قندز نجابت که معرفت آن عارف کامل غیب نموده است که خواججه عبد الله همایونی نیز آنجا است

ابو الحسن علی بن محمد صعبید

از مشهورین فایده است و اول از مشهورین است و او را ابن صباغ و ابن حمزه نیز گفته اند از خلفای عباسی است صاحبین شهر معاصر
در زمان آل یوب در مصر بوده از انالی این طبقه بسیاری صحبت می رسیده اند نسبت بوی درست گفته اند یعنی در توفیقات
و دانه که ترجمه او را نویسد در حق او کاشته ابو الحسن علی بن محمد صعبید کانت حیا احوال سنه و
مقامات علیّه و انقاس صادق و کرامات خارقه و قضایا جليلة و مواهب جزيلة صاحب الشیخ عبد الله
الفتاوی صاحب احوال بنده مقامات ارجند بود و صاحب انقاس صادق و کرامات و خوارق عادات بسیار از وی سرشته
منور و روز رسید و هم صاحب فضائل شونان میگوید و با شیخ عبد الکریم فادی صحبت داشته در آن طرف کمال بحرف صباغی
روزگار میگذازند و پوسته خورش این بود که پسرش نیز حرف او را داشته باشد و او از آن کار سه مجیدی صحبت میفرست
و طریقه پشاز میوزید و از صباغی از زمان روزی پدرش که پارچهای بسیار از مردم گرفته بود و میانش بجای آید و دند
بدکان آید و بد که جاهای مردم را رنگ کرده است وقت گذشته در غضب شد سپر چون غضب پدر او دید فی الحال بر جای آید
بر گرفت و در یک تغار نهاد با آن تغارهای گمهای لوان در درکان بود و هر پارچه ای بر یکی از غضب پدر او دید فی الحال آید
شد و گفت دیدی ای پسر بی هر چه کردی تمام جاهها و پارچه های مردم ضایع شد برکت بیدارگی شود حال همه یک است و با عرض
و او گفت ای پسر تویش کن پس دست در تغار کرده و پارچه بزبون آورد و هر یک بر یکی که صاحب میوه است بود و کمال خجسته
و بی عیبی پدرش از دیدن آن حال حیران شد و معذرت خواست و گفت ای پسر زنده بطریق که میله ای برود که طریقت میگوید و از این
صاف بگویم و او گفته پدرت در طریق سیر و سلوک نماند انقباض عالی رسیده و از عادت آن عارف کمال در سیرت ارشاد این بود
با و نام تمام کسیر از لوح محفوظ ندیدی او را بخود راه ندادی صحبت او رضائستی صحبت که روزی شخصی از وی طلب صحبت کرد شیخ
ساعتی سر او پیش افتاد و گفت نزدیک باش و فیه فیه میماند است که با تو میمانی شخص سالت کرد که از آن چاره نیست گفت حال
که میل تو بر این است باید سلطان بماند و آن است که باید هر روز به حور زنده شسته همه کده و جبهه طبع فقر با و بری پس چند
روز که این کار کرد دست می برد آید آن سباب که همه را بدان میکند خفته و ترک حد و صحبت فقر اگر که بگذرد برین خفته
شیخ در خواب دید که قیامت قیام کرده مردم بر سر او میگذرد بعضی سلامت و بعضی در آتش میافتند و او خجسته و استیاده
بگوید که دست بان زند و از نظر او بگذرد و نیافت در آن حال دید که پشته سینه پشته آن پشتهانی که از برای فقر آورده بود بر وی

ابو الحسن صعبید

آتش روان است چون چنین دید خود بر پشت آن پشته نشست و بر آتش بزبون آورد و بجای یافت تا که دهن او ده درخت
ببار شد و نیز شیخ رفت و شرط ادبیکای او و چون چشم شیخ بروی افتاد گفت گفتیم که تو را خدای تعالی ازین نمانده است در نزد
شیخ استغفار کرد و بر سر کار خود رفت و از حکایاتی که از زرافعه بن احمد برید به عارف کمال نقل شده نسبت که گفت وقتی بان
عارف کمال نزد والی قوس که از شهرهای صعبید مصر است فقیه پس از صحبت و نشستن وی و گفت آنکس که از جانب تو بر فنا حاکم
اهل سلم و جورت او را عزل کن تا مردمان آسوده گردند وی گفت شیخ را نیز فرموده شیخ بزبون آمد یک دور دوری گذشت که
رقم عزالی از جانب ملک آمد که قافا که تابع او بود نیز معسول شد و چون تاریخ گاه پشتمین همان روز بود که شیخ آن
بوی گفته بود و او را عرض شد آنجا که ابواب استماع نموده بود جلوت برید از او انچه گفت که این کرامتی بزرگ بود به عارف اهل
بی چنین است آنکس که از گفته بزرگان بر سرچشمه آن دنیا و آخرت او را دچار خواهد شد

سال فات عارف کمال در صعبید صد و شصت و دو از ده مجبوری بود در زمان سلطنت اترک در مصر و هم دانسته تعالی هم
صعبید بقیع صادق و کرمین مصل و یا منقوله و ال ممل از حاکم مصر است که شهرهای آباد در آنجا است و نه عارف کمال

ابو الحسن بن قفل

ترجمه حالات وی جز آنکه سیوطی در حسن المحاضره نویسد از جای دیگر چیزی نیست نباید که مسطور کرده و همینقدر بنویسد که این فضل است
او را در کتاب ملک در حد و صوفیه مصر سیر کار و روزی با ده جمل سنیما و از کلمات وی نقل کرده نسبت که میگوید اگر نخواهید
که در مقام سیر و سلوک بر تبه بدال رسید خلق در فقر خود را نشسته تا بعضی از خلق طفلان فیه هم خصصا لکون کانت
فی الکبار لکانوا ابدا لاکه در آنجا خلقت است اگر در بزرگان جسد شود از بدال خواهند بود لایه همون لوزق و
لا یتکون من خالفهم اذا مرضوا و یا کلون الطعام مجتمعین و اذا اخصصوا لم یخافوا و اتساعوا الی
الصلح و اذا اختلفوا جرت عینهم ففهم بالذموع یعنی انان مانند اهل توکل بعقب زق میروند و شکایت از حق در پیش حق
خود نمیدهند چون مرضی عارض شود آنها را و چون طعامی خواهند خورد بهیئت اجماع با هم خواهند خورد و چون با هم جنگ کنند در اول
میگیرند آزار و پیدستی میکنند در صلح و چون آنها را خونی پیدا آید و دیدایشان بر آتش میگردند و اینها همه صفات آلوده بدال

ابن سنیح ابو القاسم صنع بن محمد بن غزالی

از فضلا و حکمای اخبر نامه چهارم مجرب است مولد دمشقی غزالی بوده است که از مشاهیر بلدان اندلس است و خود معاشرت
با حکم استغفر بنده اموی که چنان عالم تمام دانشون علوم مثل علم عدد و هیئت و غیره بی نظیر بوده تا در میان سلسله فضلا
بند است معرفت این طال در صناعات طبیعه و از نظری دقش و شانی رفیع بوده و کتب بسیار در این علوم نگاشته شده

ابن سحر غناطی

پرتو که در ذیل ترجمه اینک شریف و دلیل این بنا بر صاحب طبقات الاطباء عنوان شرح حال می آورده است ابن سحر مکان
تحققاً بعلم العبد والهند متقدماً فی علم هیئته الافلاک وحرکات النجوم وکان له مع ذلك عنايته بالنطب
وله تالیف حسان وآن فاضل فی نذر روزگار خود را در شهر غناطه تدیس علوم و تالیف کتب بگذرانید آنگاه که دست
روزگار بساط نگزید در نور قاضی صادق اندلسی از ابو مراد بن سلیمان بن محمد بن یحیی بن قاضی هندس که از جمله تلامذوی است
نقل کرده که آن نوشته کامل در عهد بزرگس بن زری بن صدیق است در شهر غناطه و در کتاب چهارصد و بیست و شش
هجری قات نمود در آنوقت پنجاه و شش سال عمری گذرانیده بود و آن نوشته که نامیه در تصانیف بسیار بوده آنچه
خرزجی از نو لغات می نگاشته زین قرار است کتاب مغل در علم هندسه کتاب معاملات کتاب طبع و بعد از کتاب
کبیر در علم هندسه دو کتاب دیگر در آلات بطرلاب که یکی از آن در تعریف صورت و نبات است منقسم بر دو باب و کتاب دوم
در عمل است منقسم بر صد و سی باب کتاب بیخ که تالیف آن یکی از مذاهب اهل هند است معروف است و بعد از کتاب بزرگیت
در دو جز یکی در جدول و دوم در رسایل جدول انضائات کتاب در عمل بطرلاب انضائات کتاب مغل در شرح کتاب تعلیم

ابن بکلارسی

از فضیله طبای اندلس است و در نامه پانصد هجریه بوده است و ثوابی می سر قطره است که دارالکتاب بنی بود که از
ملک الطوائف اندلس بوده اند و در است دوی در آن شهر طبقات طبیه مشهور و بخت و محبت بوصف بوده و در نزد سلطان بنی
مختص بوسف الموتی با تهنیت تقدیر با تهنیت کمال شایسته و نهایت شسته و همواره در هر وقت که بخواهد صحبت با محبت محل و ثواب
ایستادگی بوده و از شهر از طبایست که در قرن دوی میفرود موشن قانون از تهنیت آن فن است و چند کتاب دارد و میفرود چنانچه
که یکی از آنها در سه قطعه جمع شده است و بنام الموتی با تهنیت وجود صاحب طبقات الاطباء نگاشته ابن بکلارسی که در کتاب
من اکابر علماء الاندلس فی صنایع الطب وله خبره و اعتناء بالغ بالادویه المفیده و خلم بصناعة الطب
هو و دار در محبت عقیدت بر استعمال دوا میفرود بوده و کتب تجویز او در کتب بسیار است و سهلات تویه که استعمال
میفرود در طبقات کبک قدر و یونان عقیدتی کامل است و از طریق عمده ال حبیب و تجویز او در کتب بسیار است و سبب رضای می از کتب
هلاکت عارض نگاشته است و همواره بنسب عاقبت و یکنواخت ترین می گشته اند سال وفات وی اگر چه بدست نیامد ولی
از ترجمه وی چنانکه استفا در کتب معارف بوده است با او خرابه پانصد هجریه و تهنیت محبت الامور
و از نو لغات وی که در ضمن ترجمت شاری بدان رفت کتاب او در میفرود است بنام الموتی با تهنیت بوسف بن بکلارسی
ایضا رساله در بعضی از ادویه منقسمه در طریقه استعمال آن رساله در طریقه استعمال مجموع رساله در صیانت بعضی از ادویه
جوانیه و معینه کتاب دیگر در ادویه منفرده که وضع آن بطور جدول بوده

ابن صفار ابو القاسم احمد بن عبد الله بن عمرو

از حکمای و اهل علم چهار هجریه و اوایل پنجم بوده است و در علم معروف و بکثرت زینش تالیف بود مولد وی می سر طبقات او در شهر بصره
علوم ریاضی مثال است و در علم عدد و هندسه و نجوم سه سال در قرآن خویش بوده است و خود شاکر و ابو القاسم سید بن احمد معروف
برخی است و علم طب را از ابن جلد و ابن سیرین احمد که شرح حالش نگاشته شده اند خوانده که شرح حالش باید صاحب طبقات در شرح حال
او نگاشته ابن صفار کان تحقیقاً بعلم العبد والهند و قد عرفت فی قطبه لتعلیم ذلك و آن نوشته که در او
ایام زندگانی از قرطبه به نیت نقل نمود در ایام مسیحی در عامی در آنوقت در قرطبه و بر بلاد اندلس تلامذوی بسیار بود که
تا زمان تدیس علوم ریاضی سپرد و خود در آنکه در ساحل بحر اندلس است ساکن بود تا آنکه که در همان شهر زندگانی را به روزه نمود
اگر چه سال وفاتش بدست نیامد ولی چنانکه از ترجمه وی استفا در کتب معارف بوده است با چهار صد و بیست هجری و از انضائات
نو لغات بسیار بوده و آنچه از این مختصر است بر مذاهب هند
و دیگر کتابی در علم بطرلاب که در جغرافیای بکلیه مختصر برشته تالیف در آورده و او را بر ادوی بوده است که در ساحل بطرلاب و
احمال آن بدینصفاست و در آن زمان نظیری شد و صاحب طبقات گوید در این تاریخ که نوشته شده است هجری است اسطرابی
او در این سنه ای مشهور و معروف است و در کتابخانه مصر چند وانه از آن موجود و او را رساله بوده است در علم و عمل صفات اسطراب آن
رساله در بعضی از کتابخانه های اندلس موجود بوده و هم معلم

ابو جعفر نابویه

شرح حال ابو جعفر در کتب از ضمن احوال حکما مشهور و حاضر است مثل تاریخ حکمای شهر زوری و محبوب القلوب قطب الدین محمد
لایحه اشکوری غیر ذلک چنانکه اگر کتب تواریخ مستفا و دیگر دو پس از خلف بن احمد پادشاه بستان که بدست سلطان محمود سلجوقی
گرفتار شد که آنکسایت خود در تواریخ منضبط است از حکامی بوده است که از جانب غزنویان و سلجوقیان حکومت داشته و زینش
مواقف بوده او بط نامه پانصد هجری که در جزوه سلاطین ماصر غزنویان و سلجوقیان حالاتش بدست نیامد در این مقام بهمان
احوال تکلیف عارف دوی از بزرگان حکما و اهل فن است و زینش از این طبقت صاحب اخلاق ستوده و محبت عالیه
سیاوری است و طرقت با برت و محبت جمع نموده و ضبط بکریه است نفس خود را در وقت غلبه بر شهرت چنانکه قطب الدین
لایحه در عنوان ترجمه وی نگاشته است ابو جعفر ملک التبتان قویانی علم التیاس مع مروتنا الطاهر و لعنان
الغالب ضبط للتفسر عند غرض الهوی نقل است که وی از کتبهای حکمای یونانیان و اربابان از هر قسطنطنیه بسیار
در خاطر او میگفت این قسطنطنیه در مخزن خاطر آن نذر زینهای زو و طاعت که نبوی زنده و مسکول گشته با و آن

نزله فایده صد و پنجاه و پنج را نوازد تا نوازد و دست که اگر کسی بدان عمل کند همواره از آفت های نفسانی محفوظ ماند و از زنگنه و
 لوازم آن محفوظ گردد و فراقی که از سواد علم سیاه من از برای سگند رخاشته بود محفوظ است در سبب و سلطنت خود را بر طبقه نیک بان
 رسوم و قواعد و کیفیت سلطنتی که حکمت و کلی است در او ثابت و فانی نیست و بیست و یکمین گفت اکنون روزگار چیست که
 طرز زندگی را بر خلاف آنچه هست معمول میدارند و چون از سیاه مردم را چندان بانی نیست با آنچه رسم و قانزنت ازین رو
 دنیا رفتار بر خلاف آنست سیاه فرمان برداری و عبودیت که جامع دین و دنیا است از گردن انداخته و در شغل اگر موجب
 علم صلاح معاش خاص و عام است گشته اند و در رابطه جارا که منع کنند از کتاب سباب که برای است ترک نموده و در زمان سگند
 ازین عقل و حیا اثر نمانده و نهایت میرسد از او پرسید که توان بروزگار را در میان خستای بدید میگردد
 رفع نمود گفت بکلیت است چون پادشاه را استقلال و حکمت بیشتر بر سر هر آن چیز که از سواد از برای سگند نوشت و سگند
 بدان عمل نمود و مالک شد روی زمین را و اصل از انداخته خود سواد خارج کردند همان شود روزگار از برای آن پادشاه که در عهد
 سگند از علم دستگیر کردید آورده اند که وی یاد از مذکرت و حکما را دوست دارد و سعادتی چه در آن طبع و صحبت است این بر سر سواد
 مجلس ترتیب آرد و امالی فضل برسد و در ظاهر مشاهده از هر فصل رساله از مسائل متعلقه بر عملی صحبت میباشد و فقی ابوجان و جده ای ابوجان
 اسرافینی و جب عقی که از فضل و تقوا و اهل ادب را بر خود دعوت نمود و از هر توفیق صحبت در میان ما از جمله صحبت بدیجات که در کتب
 در بطلب که چون در صحبت و صدیقی که در میان سبب شخص عطف کند دلیل باشد که بر بند بر صدق آن خدایت محبتی که در میان سبب تمام
 علم و فضل که حضور داشته سعادتی بر سر بر انداخته گفتند آنها الملک آنچه را که در باب عطف که بین کلام میاید و گویند با بر صدق صحبت
 اکنون بخاطره بر سر نیست که عطف از آثار و انوار است طبیعت است و تابع است بطنه مرزاد است و کی ملاحظه را در آنست که است
 خاصه از برای دماغ آنچه دفع عطف با دفع موزی که از خارج باو برسد بجهت بوی که استخوان شود و از طریق بینی دفع میگردد
 و در زیاده و نقصان با هر کام است که طبیعت از اوج غیاض سرفه که طبیعت موزی از سینه خواهد دفع کند و در کی خلط
 آثار و دلیل قوت دماغ در حالتی که از زیاده و نقصان طبیعت خبا بر سینه و اطلاع میاید این قبل سببها از انبات اطلاع نفس
 انسانی بر اکثر امور که ظاهر میشود طبیعت را از انبات تریان و بر این قوی نفسانی در خارج و داخل چون در ضمن حدیث طبیعت
 عطف آورد دلیل آورد بر صدق آن امر را که قوت نمائند دلیل بر حسن عاقبت یافت آن گیرنده جوهر زیاده از خدا نماند
 پس نمود و صدق این بیانات را که موافق است با حکمت و طب در ذیل این حکایت قطب الدین محمد اسکوری بن حدیث را از کتاب
 کافی از ابوجده علیه السلام نقل کرده است قال رسول الله صلی الله علیه و آله ان کان الرجل یحدث بحیضه
 غاطس فغوشا بعد فرموده است حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم که چون از حکایت و خبری نقل کند پس در آنحال
 کسی عطف کند شاهد و ولایت بر صدق قول او منبیره بر آنست از آنجا است قال رسول الله صلی الله علیه و آله ان صدق
 الحدیث عند الغاطس و غیر آنست که بر آنست از جناب امام علی بن موسی علیه السلام که فرموده است ان الشائب

النشائب الشیطان و لعنه من الله عزوجل ان باکره و میاز کشیدن از جانب شیطان است و عطف از جانب خود
 غرض و دیگر آنست که در الاصول نقل شده است العطف انفس الروح و سطوع الی الملکوت جنینا الی قریب الله لا
 من عند معناه و من لطفه و کرمه لعبدک و لولا الازواج لم یستفیع هذه الخواص فاذا عطس المؤمن فایمانه انک
 وقت ذکر الله لعبدک و تعریفه للروح بما وقع فیه من الضیق فاذا اخلص تاالی موطئه فثلک الصبح منه بینی
 عطسه کردن نفس کشیدن روح و در رفع شدن آنست با علم ملکوت از جهت آرزو مندی و طو شادی که او است بجز از قرب خداوندی زیرا که
 افاخره آن بر قالب بند از جانب خدای جل و علاست از آرزوی که اگر بنوده باشد ارواح فایده از جراح و اعضا حاصل نموان کرد و چون
 مرد مؤمن را عطسه بیاید در آن صین آثار است که خداوند بزرگ نام بنده خود را بر او و تسبیه گفته است روح را از تنی که دوست چون
 از آن منین جراح خلاص کرد و آرزو مند شود بوی منی مسلی خود پس آنست که از طریق انف خارج میشود مستخلص روح از بدن
 بوی عالم جسم است آشی و هم آورده است که از برای برخی از جوهر ظاهر و باطن استانی وظیفه شانی است از برای عبودیت صنایع عالی
 خود پس وظیفه قوی است تمام کلام صدقت و وظیفه زبان قوه طه کفین کلمات قدس درگاه رسیدن قوه سانسوفس را از برای
 شوری که بمت اطلاع پدید آید صدق از او حاصل است و در نوبت رحمت خداوند بر پس امر شود بوی جاجرمان کند ابرین او
 در روز نایب در قوی استانی و چون بر باغ عموگن منصفه بسیار قوه نفسانی را در حرکت میدهد بن لبس عطسه و روح آن از او بوی
 اما در ظاهر چنانست که طبیعت خود بر موزی که مرور میکند بر سطح دماغ دفع کند که فیه حادث میشود شخص را عطاس بر سرخی
 که آنموزی از دماغ را که حاصل روح نفسانی است طبیعت دفع کند و جب است عطاس شکر خداوند تبارک تعالی چنانکه در حدیث
 واروست از الله تعالی العطاس و بکیر الشائب فاذا عطس محمد الله تعالی کل مسلم سمیع ان یستمع منی
 خداوند است میدارد عطاس را و دشمن میدارد دهن دره را پس چون شخص عطسه کند چه خدا را و سنده است بر سر کسی که چون
 بشود تمیث کند او را یعنی دعا کند عطاس را بدوی از شماتت و نزدیکی بخیر و برکت نسبت پس جمود تری است که است
 باشد یعنی سینه نیکو حال که دعا نماید او را که برود بر شکل و هیئت نیکو چون نسبت شخص عطاس که در از جهت عطاس بن که است
 دعا کند عطسه تقیح میکند سارا و سنگین بدتر از ایل میس نماید و بسک نماید سر از ایل نماید که در وقت و تیری نفس را و صفا
 کند روح حیوان را پس عطسه چیز است محبوب و مطلوب طبیعت و آثار صحت که در در عقب آن قشره از او و ثواب کشیدن
 عطاس فلک است از جهت دفع فضولی که در عضلات فک محسوسند که طبیعت محض دفع آن نموده که در عضلات و زیاده ای
 حالت یعنی تند دانه است بر زیاده ای از خطا و آه قشره و انجالت که انسانی را پدید کرد و بسبب غفلت و کسالت شود در امور دین
 و دنیا تا انجا بود آنچه قطب الدین ابی رحمت ابوجعفر بر سر تحریر داده بود و نیز چنانکه گاشته اند با جعفر از کتاب
 حکمت امیر بسیار است که در کتاب مشر و حاضی و حاضی که شیخ ابوسلمان سجری استانی حکایت کرده است که وقتی با جعفری از ایل
 فصل نبرد ابوجعفر بودیم از وی شنیدیم که در کلمات حکمت امیر چیزی گوید پس گفت اما شرف النفس فانه یفضی الی

بقائنا واما شرف الحكمة فانه يوضح السبل المطلب هذه البقاء واما شرف الالوه فانه يزيد قدره حقا
 زياته فيضله باطن خاله بالكبر ويصلح في ظاهرا حواله بالثوق وهذه الشرف الاخير بالاصطلاح والفا
 فهو اخص الثلاثة واما شرف الاوسط فبالاجتهاد والاكتساب واما شرف الاول فبالطبعه حال انه
 شرف نفس اربست كسب فيكونه في تقابلها في الكالات صوري موسوي درويگان سد واما شرف ثلث است که واضح
 ظاهره از راه از برای تحصیل چنین معانی که سبب است از برای تحمل نفس و باعث حیات بقا و اما شرف با اگر چه در هر سبب
 قدره از برای شرف است اما سبب باطن سبب حال شخص است از جهت کسب و نجات و اصلاح طاهر کند از باب تامل و سبب که سبب
 این شرف است و این شرف آخر که از باب با و جدا است پس تروادای این استام شد است و اما شرف وسط که شرف است
 با تحصیل و جهتها و کتاب است و اما شرف اول که شرف نفس است فی حد ذاتها طبیعی و جلی است در سبب از تحصیل است اوست
 گوید که چون در بعضی این کلمات بیان نمود بدو گنیم اما الملك که از راه او این علم و دانش که ذاتی عطا فرموده است
 نور انوار قدرت خود را که در این کلمات در توصیف من سبب است بجای آری بلکه خواهیم گفت که چون در توصیف من سبب است
 و در وی پیدا کند بهتر این است که از در توصیف دیگر سبب و من سبب است یعنی یکی سبب است که در حضور است اما الملك
 که از راه شرف ما هم خداوند را شرف است خود چون معنی که با عطا فرموده است تحقیق که تازه در فرقه است که پس از آن
 طالب بود خلق را بسوی آن پس از آنکه در آن علم و جمیع نوره در اطراف و در جنب و متفرقات از طالب را پس شرف است
 بر حسب اس که شرف است خدا را که او کسی که این پانته را او بسبب از راه که از روی عقل نخواهد بود بلکه از روی حقیقت و عین
 صدق است اما ملک است من او بسبب از این خود از توصیف عقلی که در حق من نمود و تو پیش از آنچه باید کنی و عین من از این
 اول این بود که چون شخص کم ظرف را توصیف و تعریف در حقش کند پیدا در باطن من سبب است و وی را در وجود من شود و چون
 به که در وجود این حالت در مرد پیدا کرد در ظرفی سبب است خوف و زرد و آنچه با سبب است کتاب نشین و حکمت و اگر کم کرد
 و حکام شریف تا آنگاه که شرف کرد در نفس و از راه خلاصه کردیم اکنون برگردیم سخن اول آنگاه گفت من علم شرف
 النفس لم یبقه شرف الحكمة لان الحكمة لا یطلب الحار انانا ولا یجمل الشیطان ملکا و لکنها فیه از جمله
 الروح و طمانینه القلب و ان فی الوجد و طریقه الی الرشد و سبب من الانسان و الفی فی سبب الکبر
 نفس باشد فایده نخواهد شد از برای و شرف حکمت از آن روی که حکمت بر سبب است از طبع حمار را بحالت انسان همچنین بر سبب است
 شیطان ملک بر حکمت سبب است میشود از برای روح انسانی و اساس در آرام قلب انسان و تنهایی در نهایت بر راه از برای صلاح
 و همچنین بدین حکمت من نهان و گرا می پس گفت کتب قیصر الی کسب تم نظمت مملکتک و استقصت رعیتک
 فاجاب بثمان خصال که اهل فی امر و لانهی و لا اخلفت فی عدو ولا و عید و طاقت للحر و لا الخقه
 و دلت للثنا لله و استمکت قلوب العیبه من غیرک و سهلت الازن من غیر ضعف و عمت

بالفوق و حینت الفضول فلما قرء قصیرة هذا الكلام بحیان یکتب بما الذهب و فی قصیرة و هم کسری عم
 نجاشت خودم بدیم که در چیزی را باعث این شد که حکمت تو علم و نور عیت تو بروی استقامت است کسری و در جاب قصیر این کلمات
 نجاشت بیچگاه در احکام خود که درون نگردن تا خیر نیت ختم دو عدد و بعد از آنکه خودم و عقاب خودم تا به کار از روی
 خرم نه از جهت سبب یکی اصل و قبول پادشاهی خودم از جهت خدا و برون بیخ نه از جهت بود خوشهای نفسانی و میل دو دم قلوب عیت
 بر امور بدون کرامت و آسان که شرف کار با بر آمانند از روی سستی و غلبه دهم همواره بر قوای منی و خود دهم خود را از زیاده روی پس
 قصیر چون این کلمات بخواند گفت شایسته است در سبب که این کلمات را با آب طلا نوشته نگاه دارند و در بعضی کتب معتبره نوشته کتب
 هر قدر الی کسری تا اذام کم الملك کتب الیه کسری دام لتا بینه اشياء مانع لتانی امر و لانهی قط و لا
 کذبانی و عدو ولا و عید قط و لا خاقبنا الاعلی قد الذنب لا قدر عفتنا و ولینا ذوی الاصول و
 استغفرنا ذوی العقول و قد مناشتان الکمول فلما قرأ هر قل جواب کسری قام و قعد و قال یحیی من یکن
 هذه سیاسة ان یدوم ریاسة نوشت هر قل و کسری که دوام ملک شود او پادشاهی است او هر حاصل کرد و کسری در
 جواب نوشت که ملک پادشاهی من بعد از آن در این شرف پس پذیر باید که در اول آنکه سپرد و مری و نبی تمام نمودم و کار ملک
 با بر چه شدم در دیم که در حق نگفتم و تا خیر نیت ختم رسانیدن خیر و شرف بیچگاه خوانده نمودم که کار را پس از آنکه از آنکه ملک
 نمودم با اندازه کند با اندازه شرف خود و حکم صاحب منصب دوم مردمان اصل منیب را و همواره مشورت با مردمان صاحب کرامت
 نه بخردان و پیوسته مقدم دهم در امور پیر از جوانان چون هر قل این کلمات بخواند از شدت نیاز از جای در برضات نوشت
 و گفت پادشاهی را که سبب است و طریقه این شرف است که او را ملک پدید و پادشاهی ستمم خواهد بود و نیز از بسبب استانی گفته
 که اگر چه شرف که مجلس انعقاد می یافت شاکت است از بسبب است میخواند از جمله این و شرف است که هر چه بخواند بعضی ایند و شرف است بخواند

داوود فتی لم یسبح نعمة بقدر ما مضت بمن ولا مطلق و عید ولا عدوا
 هوا له عبد ولو لیکل الفتی اذ العریکین یوما هوا له عبدا

حاصل آنکه هر که در این کلمات بر کسی نغمی روا است پس از آنکه شرف منی بر نعمت خوار و خسته کرد و تا خیر نیت از بسبب است و عید
 خود را و او را بسوازه بود و بسبب نیده و پیوسته آنکه او پرو و تابع بود و بسبب نفسانی باشد و این چند شعر که خوانده میشود

بین مضمون است

عبدنا الهوی ایام حمل و انما لفی عنبر من مکر نامن شرابه
 و عیشنا زمانا یعبد الحق للهوی من الحیة الاعلی و حسن ثوابه
 فلما تجلی نور فی قلوبنا عبدا رجاء فی اللقاء و خطابه
 فمن حج انواع العبودیه الهوی سوی من یکن عبدا غیر حیا به

ابو عبد الله

و تعبده من خبر شیشه من الهوی

دلا للوی من ناره و عقاب به
عقل که بندگی و پیروی نمود در روزگار جوانی بود و بوس نفسانی را در عالمی که فرودگرفته بود و ماستی شراب جمل نادانی و بختی بختی
روزگار را که بخت کی بیکدیگر خدا را از روی بود و طلب جنت اصل و کرم و سپرد و خرد از روی چون نوری نور که در قلوب ما را بندگی
نمودیم به یقین و خطاب او پس تمام نمودت را چون نیک نظر کنی از روی بود و بوس است نهانی را که بندگی یا خیر از جانب او
عبادت بیکدیگر خالق پروردگار را اینک نه از بابت ووری از اشر و عقاب او با بجز سال فاش در کتب مضبوط نیست ولی از ترجمه
دی چنان مستفاد میشود که تا اول ماه خشم بجز در قیامات بوده است پس از فاش خبری هست نیاید که سطر کرده و او چنانست
کتابی بوده است در کتب علمی و در تعالی هم

پوشیده نیاید که جماعتی از متعبرین عرفانند با وجود آنکه مشهور از خود فرزانان که مشهور از خود شرح حالشان است اما نه شیخ
ابو عبد الله مغربی و شیخ ابو عبد الله بن خلیف و غیر ذلک برشته تالیف در آمد و جماعتی دیگر که موهب فاش حال از آنها معروف نیست
اینک در کتب کاشته میشود تا بر پشته واضح و آشکار باشد که با یکی ترجمت مطالب بسیار در آن مندرج شد

ابو عبد الله

از متعبرین عرفانی و اسما نام است که در تمام ممالک و در تمام اوقات و در تمام این طبعه
مرتب فرموده است مشهور و معروف است و از قرآن و از لغت و معنی و جماعتی از متعبرین عرفانند و او را باقیه و در متعبرین
از جمله احمد بن ابی الحارث است که از متعبرین این طبعه است او را دیده و با او دیدی و غیره میباید شرح احوال احمد بن ابی الحارث در کتاب
جای خورشید و ما سلطت و تعارف کل روزگاری در روز جمعه آن زمانی در شام سپرد و اهل حال از او فایده کلی بوده میان
و کلمات او در بیان قوم مشهور و معروف است از جمله آنست که گوید الادب حلیه الاخوان یعنی نگاه داشتن ادب برادران و در ادب
رقیبی است بزرگ و پیرایه است بیکدیگر هر که را این سپرد بر تن باشد خود را در اهل حال خارج است مولوی حاصل این کلام را در
نظم در آورده که میگوید

از خدا جویم توفیق ادب

لی ادب تمانه خود را داشته به

لی ادب محمود ماند از لطف ب

بگواش در همه آفاق زد

و هم او گفته که کل شیخ خادم و خادم آداب هر چیز را چاکر و معنی است و چاکر وین ادب است یعنی ادب توان
وین را حفظ نمود و هم از او است که گفته چشم برودار که هیچ نشان و شتر از او نیست یعنی بخواه روی تو بوی تو را که
پیشانی را زخم و درویش از او نیست و هم او در ذیل این بیان گفته که نهی علی نسبتا و علی گفت آنگاه که گفت
چون قصد درست کنی برای بی و مراد از این بیان است که چون خواهی بر اینی و قصد و توجه تو در آن درست شد آنگاه

ابو عبد الله

خواهی یافت ابو کنگانی در ذیل این بیان گفته که چون قصد درست کردی می را با پیشی و صلاح و در ذیل این بیان گفته که لا یفیرح
یک کام است یعنی رسیدن ابو یک کام پیش نیست چون از خود گذشته است و رسیدی سال فاشی در دست نیست چنانکه از ترجمه
دی مستفاد گردید تا خود و دوستی شصت خبری در قیامات بود پس از حالات و خبری هست نیاید که سطر کرده و او چنانست
نسیاج کبر فون فاش با موقوف بیک نقطه و شصت خبری در قیامات بود پس از حالات و خبری هست نیاید که سطر کرده و او چنانست

ابو عبد الله

در او خبر نه سید خبری بوده است و با قصد و قصد رسا بوده و خود از بزرگان این قوم و متعبرین این طبعه است جماعتی از اهل این طبعه
صحت او را یافته اند و او صحبت جماعتی از این طبعه رسیده و قوی از او پرسیدند که شیخ از غراب خبری که در بار خود دیده اند
برای حکایت کن گفت در بعضی از سیاحت خود در راهی هند در کشتی نشسته بودیم در آن حال ناگهان غرابی بر گشت و طوفانی سخت
پدید آمد و اهل کشتی است بعد از وقوع وزاری بر او و در نتیجه خلاص از طوفان نذر کردند و من سینه پاک نشسته بودم آنگاه من
تو نیز به طبعه خلاص خود و ما نداری کن گفت من از دنیا خود چه چیز ندانم چون الحاح بسیار کرد که گفتم با خدا تعالی ذکر کردم که اگر
ازین طوفان خلاصی ایام هر که گوشت فیل بخورم گفتند این چه لذت است که یکی هرگز گوشت فیل نخورد است گفتم تا غم در این چه
مصلحت خدا تعالی بر زبان من گذریا و نذر من همین خواهد بود در آن حال از شدت طوفان کشتی بر کوهی خورده شکست و من از کشتی
از امانی کشتی بر کنار فرود آوردم در حال چند روز گذشت که هیچ خوردیم در آن اثنا فیل تپه پیدا شد بسیارمان از شدت جوع آن
فیل بچه را گرفته و بچ خود و شش بر افروخته شد گوشت آنرا آنچه بچه است جوع خوردند قدری از آنرا هم بریان کرده و خوردند
که نشسته و تحلیف بخورون نمودند در آن حال خبری که کرده بودم میباید من که گفتم زمانی گذشته که من نذر کرده ام گوشت فیل نخورم
همان الحاح کرد که اکنون تمام اضطرار است و نقص چند نصحت است من پروردی حال آن جماعت کردم و از عهدی که کرده
بودم بگشتم باریان پس از خوردن گوشت فیل بچه خواب رفتند و ساعتی رفت که مادر آن فیل بچه پدید آمد و زینهار را بوی بگشید
تا با سخنانی بچه خود رسیده قدری از بوی کرد و بعد از آن دی هم آنان که خفته بودند و هر یک را بوی بگشید و در
دست و پای خود میمالید و میگشت تا تمام جماعت را بگشت من از آن صدمت که بهر آنان رسید زیادند و تنها که
بودم آنگاه بوی من آمد و هر بوی کرد و هر بچه میرفت تا بوی سیکرد و از من استنباط بونی کرد و دست که من از گوشت
بچه او خورد و بچه آنگاه پشت من کرد و با طعم دشت من کرد که سوار شوم در دنیا شوم پس پای خود را با داشت و شوم که بخواه
سوار شوم آنگاه سوار شدم اشارت کرد و دست فیل من است نشسته خود را محکم بگشتم و آن فیل در حرکت آمد تا شب رسید
و صبح خواست طالع کرد و مرا بوضعی رسانید که از جهت و ابا و انی نمود پس اشارت من کرد که فرود آیی منسود و آمدم با
شتاب از پیشتر برگشت چون با بد کردید جماعتی از اهل انسا و بنزد من آمدند ترجمانی با خود آورده و در حالت من پرسیدند

فقد خود از برای این بگوشید و بگوشید ایامی ازین سال تا اینجا چند روز است گفتم فی گفتند شست روز است
که یک شب آمد مرا از آن وقت که بسیار روی داده و از آن امر متذکرین طاعت شمار که چون زمان و غسل مرد در مسجد کوفه
اسباب فراموشید و از آنکه هر چه میاید باین رست و زندگانی منتهی است پس از آن تا که خود را دیده روی
نمادم و در بعضی از کتاب حکایت را از شیخ ابوسعید خواص نقل کرده اند اما صحیح این است که ازین عرف کامل است و الله اعلم
از کلمات او است که گفته چون مرد سهوا در باغی رفت قیام کند گفت بد روی نیار و او گفتند احسان صحبت گفت احسان
با کسی برتری کردن بخود از هر کس که در سن سال قات وی مضبوط و مسلوب است چنانکه از ترجمه اش متفاد گردید
بوده است با اوایل ماه چهارم هجری و الله اعلم
فلاش یقین قاف و کسر زون جمع فلسفه است بمعنی کلاه بلند و در نسبت قلابی میاید

ابوعبدالله خاقانی

از ترجمه فای واسطه نامه سید هجری بوده و زمان التوکل علی الله عیسی جماعتی که از اطفال دریا قند و خود بخوبی در میان
و مستوی راسته بود و فاش در بند بود و جسم در آن شهر جماعتی صحبت او را دریا قند از بزرگ ارشاد و بی مقامات عالی در آن نود
شیخ جعفر خد که از شاگردان طیب است و در یافت صحبت او کرده است گفته که ابوعبدالله صاحب کرامات و مقامات عالی بود این
رازی که او نیز ازین طیب است حکایت کرده است که پدر من در بازار بغداد کانی داشت و من بود در آن شهر بودم ناگاه دیدم
که با جامه کهن از در دکان من گذشت که او را بنامش میباشم و بر جانش بر اثر حم آمد و هنوز تجدید طرح نرسیده بودم پس بر جا نشستم
او رقم سلام کردم چنانچه از آن سوی او کشید آنگاه یکدیگر را ز که با من بود پس چون او در دکان او بود و او دم بسته من
بر خورد نمود و نهانی کرد در خیال من گذشت که یکدیگر را ضایع شد و بخل خود زلفت پس با خود گفتم در عقب عی رفته از جانش
مطلب کردم چنان کردم همه جا در قهای و بر فرم تا بسجده نوبت رسید دیدم ستم از نظر آنستند آن دنیا ز رزق از رزق
او و در یکی از آنها داد و گفت امروز بصرف خود رسانیده و خود بگوئید سجده رفته در نماز بنیاد آنکس که دنیا را گرفته
بر خاسته از مسجد پریشان در عقب او روان شدم تا با بازار دیدم چشمه ای طعام خرید و پیشم باران خود آورد و با هم خورد
آن شخص همچنان در نماز بود چون ایشان از طعام خوردن فارغ شدند آن شخص نزد یک آن که کس آمد و گفت حج میاید که
چپیز از وقت شما در غذا خوردن باز داشت گفتند خود بهتر میدانی ای بر سر و آهنگ گفت آن دنیا زنده که شما داد
جانی من و او من تا این زمان از خدمت علی در میجوئیم که وی را از زندگی دنیا آزاد کرده اند مرا از حرف وی حالت تغییر کرد
قدری نیستم تا آنکس بر رفت از آن کس نام او پرسیدم گفتند او شد کامل شیخ ابوعبدالله خاقانی موفقی است پس توجه
وی مرا ترقیات و تقویات روی او و نهایت کامل بود کار زنده گانی خود را در بند و بر سیر دنیا در بند و ولایت بنیاد

ابوعبدالله خاقانی

عفت بحری در زمان معتد با بد و روح زنده گانی گفت در هم در شهر موفن گردید و کلمات است که گفته وقت مردود سپرد
تجارت با جمال و جمال کب و زیاده و ثل و به گوی از اهل حال و الله اعلم بحسب الاحوال

ابوعبدالله محمد بن حسان سمری

از اصحاب شیخ اهل حال و بزرگان او تا او بد است در او با سید هجری بوده است و معاصر بوده است التوکل علی الله عیسی ابوشیخ
ابو تراب نجفی که شیخ طریقه شصت و شصت و جماعتی از بزرگان این طیب است در ک صحبت وی ایام نوده شیخ ابوعبدالله بن حسان
که از بزرگان این طیب است شرح حال در اینجا نگاشته اند گوید لقب ستمانه شیخ مارا است منهم مثل اربعة ذواتون
المصری و ابوتراب الخشبى و ابوعبدالله البصرى و ابوالعباس برعطا قتی دیدم و در یافت نمودم
شعبه پیرا و دیدم تا چهار نفر از آنها در بندى تبت و یکی صحبت اول ذواتون مصری و دوم شیخ ابوتراب نجفی
شیم ابوعبدالله سمری چهارم ابوالعباس بن عطا نقل است که در پیرا عمر و ایام سیر و سلوک با هر سلام شعرى از شعر بنماورد
بر که ای سیر بود در امانا کسیر و در که ای سیر بود در امانا دست بر داشت و گفت خداوند این کرده است را عاریت
و چند آنکه بر سر رسم کرده است از زمین زنده بر جا و چون از غرافت یافت و بر سر رسید پس خود گفت بروین که
بر در گفت اکنون چون گریست و عرق از او حلقه دیگر زین از زویش بر خوام دشت گفت ای فرزندان این طایفه را کن که آن عاریت
چون این سب بر گرفت بنام بر زمین افتاد و بر در از احوال و احوال جزا شد تحصیل و الله اعلم رانقل کرد و زیاده و موجب نمودند
و نیز نقل کرده اند که روزی در شهر مشن نشسته بود و سوارى گذشت و در عقب وی قلابی شمشیر بر دوش میدید چشم او چون بر
وی رسید گفت اللهم اعقبنی و ارحم منی خداوند آزاد کرد آن را از او و سایش ده از او و مرا پس روی آن عارف
کامل کرد و گفت ای شیخ مراد عالی کن می گفت اللهم اعقبنی من النار و من التار و من الترفی الخصال خداوند آزاد کرد
از ایش آمده و از زندگی عالمی که دارد همانقدر که شیخ انکلام گفت فی الحال اسب انوار اینه از جای خواست گاری
غلام کرد و گفت تو را خاصه که خدایه ازاد کردم قلام عا شمشیر نزد خود انداخت و گفت مرا تو آزاد کردی این صحبت
آزاد کرد و شارت بوی و محبتی که در پیش من است و شیخ آمد و در زمره مریدان او میبود تا از دنیا بر رفت
نقلت که روزی پرسش نزد وی آمد و گفت که سبوی چند روغن داشتم که سرایه با بود چون خواستم که پرورن گذارم قنبا
بشکت و مرایا ضایع شد گفت ای فرزند من از آن ساز که سرایه برتست و الله که در نور ابرام سرایه نیست در دنیا
و آخرت غیر از خدا تعالی و این مقام توکل و تسلیم در رضا سیر که سرایه دنیا و آخرت این چیز است دیگر اگر گناه
وی که نقل شده این است که یکی از اصحاب وی حکایت کرده که سالی او را بعضی گاری را پیش آمد که شیخ شویست رفت تا روز
برمان حج مانده بود روزی کسی دوی آمد و او را گفت یا علی نه سال حج میروی گفت امسال شغل پیش آمد که شویست رفت

گفت شام وقت که تو نه زباید رفت مرا شش این حرف توین می بوشی و حالت شیر کرد و هیچ سخت در سال پس از آن
 حج هر کسی که میر جرت کرد و میگفت من او را در ایام حج در کوه دیدم و هم از کرامات وی نقل شد که چون ماه رمضان رسیدی
 خانه رشتی و کشتی تا از سپردن در آنرا گرفتندی روزنه از آن گذشتند و هر شبی از آن روزنه نانی از برای می خندستی چون رسید
 نظر آدمی در خانه باز کردندی آن نانی در زانوین خانه نهادی بودی پنج از آن خوردند و آش سید و نه خواب کرده بودی و زبیر
 یک کلمات نماز کرده بودی آنان که غذای غنی برسد و در همانی بعد از آنی صیغی نیت تا آنچه بود آنچه نیت
 آنس و دیگر کتب در ترجمه وی نقل شد یا قوت حموی پس از نگاشتن بر وضع آن در ذیل آن مکیه وینسب الیها ابو عبد
 محمد بن حسان البصری الزاهد کلام فی الطریقه و کرامات حدیث سعید بن منصور و غیره الحارثی و عبد الغفار
 نجیح و ادور بن ابی ایاس و ابی صفوان القاسم بن یزید بن عوانه الکلابی و ذکر بن نافع الارطوسی و عمر بن عبد الله
 ابن صفوان و الدانی زرعه و ذکر غیب و روی عنه ابراهیم بن عبد الرحمن بن عبد الملك بن عرفان القدسی
 و محمد بن عثمان الاذعی ابو بکر محمد بن عثمان الاسدی و ابو زرعه عبد الرحمن بن واصل الحاجب ابنا عبید
 و غیب ابنه غیب ابی عبد الله البصری حکمی عراقیه روی عنه ابو بکر الهلالی و ابو القاسم احمد بن معمر القسوی
 المجلودی ابو نعیم الحسینی معاذ بن احمد القسوی و ابو بکر محمد بن منصور بن بطین الغسانی و ابو بکر محمد بن الطاهر
 و حدیث عن ابنه بکتاب قوام الاملا و بکتاب الطبیب که این ماکولانی کتاب غیب محمد بن منصور بن بطین
 ابوبکر الغسانی البصری من اهل قریه بسیر من حوران و قادم دمشق حدیث ما من نجیب بن ابی عبید

ازین باین قریه در فضل و ستم بودن می نزد امامی دانشمندان معلوم میگردد چنانکه میگوید ابو عبید القاسم است در وقت
 و گفتنای او صاحب کرامات است و اخبار او را با شش هزار حدیث بر منصور حسینی است و نیز از حدیث نجیح و ادوم سبکی
 ایاس و ابی صفوان قاسم سبکی که او سپرد عوانه کلابی بود و همچنین از سبکی نافع از سبکی در کتب او بر سبکی که او بر صفوان
 و ابی زرعه بود و نیز از جماعتی دیگر روایات و احادیث دارد و همچنین از معارف کامل جماعتی روایت دارند مانند ابراهیم بن
 عبد الرحمن بن عبد الملك که او سپرد و ان مشقی بود و نیز از او روایت نموده محمد بن عثمان از می ابو بکر محمد بن حارثی و ابو زرعه
 عبد الرحمن بن عبد حاجب و سپرد ابو عبید و نجیب و همچنین روایت کرده است از او نجیب و از سپرد نجیب روایت کرده است ابو بکر
 بلالی و ابویاس احمد بن معمر القسوی و ابو زرعه حسینی و معاذ بن احمد صوری ابو بکر محمد بن منصور بن بطین غسانی و ابو بکر
 معمر طبرستانی و ابو زرعه شریک روایت کرده است از کتاب قوام الاملا و کتاب الطبیب این دو کتاب نجیب نگاشته که ابو بکر غسانی
 از اهل قریه بسیر بود که از قریه حوزت از آنجا پیش نقل کرد و نقل حسبار و روایات او از نجیب بن ابی عبید بود تا آنجا بود که
 از با قوت حموی نقل شد و نامش شهاب الدین سهروردی و حق او میسکار که شیخ اجل ابو عبید بسری از جمله علماء و محدثان
 و جامع مابین علوم ظاهر و باطن بوده مولد او بسری است پس از رسیدن به قریه بسیر و مشق نقل کرد و بتدریس و ارشاد و توفیق

خود تا او حسنه نامی نگذارد و او روایت از جماعتی کند و جماعتی دیگر از او روایت کنند و پیش از آن طبعه فضل و علم
 موصوف و معلوم است معروف بوده و جماعتی از او روایت کنند اشقی و با جماعتی دیگر کامل و فاضل در مشرق و مغرب و در کتب و کلام
 میگذرانند از زمان نگاشتن بر آمد و در جماعت روایات خود و هم در آنجا موقوف گردید ولی سال فاضل ضبط نیت و در ترجمه وی
 گردید مقارن بوده با او از حدیث سعید بن منصور و ابی صفوان و ابی عبد الله

و از کلمات است که گفته القم طرد من و رضی الطرد و البلاء قریه من ساء البلاء فقد لعبت ترک القریه و
 التقرب الی الله یعنی مرد افزونی نیت و وفور ثروت سبب دوری از نگاه پروردگار بزرگ میگردد از آن روی که هر دو در حدیث
 بدان پرواز و بدان نیت که او را سینه از منم بازماند غافل شود از آنجائی که او را ششم ساخته در حضورت ضایع نیت ضایع
 بدوری از دست و با وجوب نزدیکی است گاهی که صاحب طایفه از دستنده طایفه با طایفه صبر در ضایع گیرد چون صاحب این
 طریق را سلوک نماید و با بدوی او معلوم است که وی راه قربت و تقرب است و میخواهد که ترک نزدیکی بسوی سبحان و تعالی نماید
 و هم او گفته آنس که دنیا را از برای است نفس نکند با مال برنجهای بی شمار و چاره کرد و چنانکه رنج طلب است و عاقبت
 طلب رنج یکی او گفت خواهیم از دنیا غولت جویم و با دست مشغول کردم گفت بهتر است آنکه یعنی از دنیا غولت جوی طلب
 اگر در معاشرت و معاشرت حسن است و با سلوک نمودی غولت منوی است و معرفت همان از آنکه می آدم پیوسته میگردد
 و معاشرت و معاشرت با بددیشان بگذرد پوشیده نماید که معارف کامل را در بسیاری از کتب گفت و او را عبید
 نوشته اند و در بعضی از موارد او عبید بن حکم یا قوت حموی در چند جای از کتب معجم البلدان که بناست نامی از او بر او رسیده
 نموده در شبها که بر او گفت معروف است و الله علم تحقیق الامور

بسر بعضی با وسکون بین و را اسم قریه است از اعمال حوران از ارضی مشق که وی منسوب بدانجا است

از شیخ او حسنه نامی نگذارد و او روایت از جماعتی کند و جماعتی دیگر از او روایت کنند و پیش از آن طبعه فضل و علم
 موصوف و معلوم است معروف بوده و جماعتی از او روایت کنند اشقی و با جماعتی دیگر کامل و فاضل در مشرق و مغرب و در کتب و کلام
 میگذرانند از زمان نگاشتن بر آمد و در جماعت روایات خود و هم در آنجا موقوف گردید ولی سال فاضل ضبط نیت و در ترجمه وی
 گردید مقارن بوده با او از حدیث سعید بن منصور و ابی صفوان و ابی عبد الله

تا از آن بار قوی حاصل شود اینک بر سر راه ویستی او نزدیک آن به برویت صحیح آن چون به انجا رسیدی به منزل خود برگرد
آن چندین بار قوی را بوی با صرف نفقه عیال رفیع پریشانی احوال نماید چون آن دیده رسیدیم در حضور آن شخص که میگفت و او هم چون
از وی پرسیدیم چون او می بیند که در آنجا می رسد وی گفتم با تو بهر چه می گوییم که گفت من می گویم بهر چه می گوییم که گفت من می گویم
و جبری یعنی در برداشتن آن چه می گوییم آن بود که آنچه باقی می شود بر او شایسته است تا آنکه در آن روزی پس از چند روز که
با او صاحب با هم بر آن نمود و در آن میان شیخ است که چون مرد و در مقام سیر و سلوک قدم نهاد باقیم از جا و سلوک بیرون نماند
منزل خفیت برگشت تا آنکه نفس هر کس چنان استوار است و پروردگار که از پی قوت دست خفیت برین چیزی فرار بود و تمام تمام
صبر است و تحمل و تعارف کامل با کلمات برین عالی بیانی است پس سو و مند از جمله انماست که گفته علامه الاذلیا
ثلثه تواضع عن رذفة و زهد عن فخره و انصاف عن قبح نشان او را در دنیا بهر چه است قوتی با او
با وجود بلندی قدر و مرتبت و ترک دنیا با وجود قدرت بر آن و انصاف از آن با وجود قوت و توانایی بر آن و نیز انکلمات است
که گفته سو و مند برین چیزی مرید از صحبت مکن است از این در مقام سلوک زیارت کردن سبب می آید و آن تعالی و سبب
بخدمت یاران فقیران آرزو پرسیدند که چرا بر رسم صوفیان متع در می پوشی گفت از اتفاق شد که با برقیان و جوانمردان
و زویرا قوت و زینیم پرسیدند از او که قوت صحبت گفت خلق را معذور است در آنچه بر ایشان سیر و در تقصیر خودین
و شفقت بر همه ضلالت چه بگویم کار و چه بد کردار و اعلی درجه قوت است که تو را خلق از این مشغول نگرداند و قوی شخصی با او گفت مرا
یکدیگر از سر سخن است خواهیم تو را دویم مصلحت چون می گوی گفت اگر بدی تو با برادر کنی می آید بر تو و مرا از این با حق تعالی
چه آنکس که گذشت کرد و در او جبری نیست و آنکس هم که ز سید زنده است نفس او سوده اید و چه استغنا سبب هر کس نفس
طبیعت او است سال وفات تعارف کامل مضبوط است چنان مستغنا میگردد از ترجمه او که متعارف بود است با او ایل با چنان

هجری و الله تعالی اعلم

بکر سیرین مصلح و سکون چشم و کسب از بهجت است

ابو عبد الله الحنبلی

از سبب این مصلحتی اوایل از نوم هجری بوده است و زمان بیرون و ناموز او را که نموده مولد و می بصره است و خود شکر
فخ مصلحت است که از بزرگان این طبقه است و شرح حالش بجای و خواهد آمد و با بشر عالی نیز صحبت داشته و او بکلید آداب و رسوم اهل
طریقت آراسته و در سیر سلوک قدمی راسخ داشت و این طبقه از عرفا که در او افرانه دویم و او ایل را سیم هم سیر بود تا نهایت
اقتدایت زیاد و جمل همتنای شیخ اهل عارفه وقتی از او پرسیدند یا شیخ دریا می کنی در خدمت عارف کامل شیخ فخر مصلحت سیر
سلوک مشغول بودی از او چه دیدی و چه شنیدی گفت سمعت الفصح الوصلی بقول صاحب ثلثین شیخا کافوا

بمقدور من لا بدال کلمه و صوفی عند فرقی با هم فقالوا ایاک و معاشره الاحذات شنیدم از فصح موصی
که میگفت رسیدیم به شیخ و جبری کردیم شمار که تمام آنجا است از ابدال شده و شیخ تمام آن صحبت کرد و در آنکه پیوسته بر
معاشرت با جوانان کشاودی و هم انکلمات او است که گفته شد در برابر شیخ گفت که در آن دنیا و آخرت را در بابی گفتند
که امامت گفت صرف کردن سرد طریق معرفت که دنیا و آخرت از آن عبور خواهد بود

بکر سیرین مصلح و سکون چشم و کسب از بهجت است

ابو عبد الله احمد بن عاصم انطاکی

از بزرگان این طبقه و فقهایی این سلسله از فنون علوم او را بطریق کامل و بر علوم شریعت دانای بود و خود از عرفای او شنیده دویم و او
ما سیم حجری است و معاشره بود است با ما زون و ما من عصبانی محبت ابع با سیران را در بافته خدمت قدی از شیخ را در آن
نموده و در معاشرت محاسبی است و از قرآن شریف و تفسیر عقلی بوده در این حال صحبت فیض عیان رسیده و او را در طریقت باقی
پس بلند از جو گفته است که بر هیچ چیز و هیچ کس حدیاد مگر از معرفت عارفانه معرفت نصیبی شیخ اوست و فاق که شرح حالش در کتاب
مسئول در ذیل این گفته معرفت و سمیه که قطره و سمیه لا علی الا تشقی و لا علی الا تشقی معرفت رسمی چون است
باستانی نه چهار اشعار و در شنیدن از سیر کزاند و نیز از او است انفع الفقرا ما کنتم به متخللا و به راضیا سو و مند
فقر است که با آن سیری و بدان نشود با شی حاصل این بیان آنکه جمال خلق همه در اثبات سبب بود و اول فقر در نفس سبب
و اثبات سبب رجوع با و در نهایت هم او زیرا که فقر تعصب بود و نخواه بود سبب و بی سبب است حق بود و سبب با خود پس سبب
مجاوب آمد و ترک سبب محکم گفت و جمال دو جهان اول و جهان در کشف و در خلقت و ناخوشی عالم در کشف و در خلقت و این
پان خود و خدمت و تفصیل فقر بر غنا آنچه است آنچه از نعمات الهی نقل شد اما با فی شیخ ابو جده سبب خف میگوید وی علم
بر علوم شریعت و طریقت او را در این طبقه رقی بلذ بود و مقامی رفیع مولد و قشایش نظامیکه بود و او از اشراف نگارانی در آن شهر است
و نیز انکلمات او است که گفته عالی که از علم خود بهره نشیر از دنیا است چه بهره بود او را گفته بدترین رنجها در دنیا است
گفت مجالست با نادان و حد نزدیکان و طلب همایگان سال وفات وی در دست نیاید ولی ترجمه اش در اینجا مستعار کرده

معارف بوده است با او سیم هجری و الله تعالی اعلم

ابو عبد الله عباکی

از عرفای او شنیده سیم هجری است و زمان متولد و قتی را او را که نموده و خود از انالی جهالت و نشود نمای می در آن شهر بود شکر
سبل برین شنیده شریعت که شرحش در این کتاب بجای و مسطور خواهد کردید خود حکایت کرده است که مراد از نام سیر بود که

عبدالله عباد

بهار کمال بر سر برفت از شبلی سخن بن برسد و مرا از روی آن بود که وی را به نیم پس در همان ایام بجهت خدمت پدر منی که در آن
 بجای زخم و فیض از وی وری بگویم چون پدر دنیا را و او را در کمال لطف و دوستی مرا فرخت حاصل کردیم بجهت همان حال که مراد بود
 شدیم و بستر از وی هم چون در برب سر ای رسیدم جماعتی را از کرده ایشان دیدم که از نزد وی سیرت میآید چون مراد بود بجهت
 در رسم عاقبت بجای آوردند از من پرسیدند بیک کار آمد که کتبی سه تایی است شیخ اجل شبلی آمد در آن ایام بود و ایست که تو را آوردند
 بی نام زینهار که چون نزد وی می در مقام دعوی بر نیای کتبی همین کتبی پس داخل سر می شدیم و مجلسی در آمد و از روز روز آید بود
 در روز خدمت و شوروی پس کتبی سلام علیک گفت علیکم السلام ایشان را یاد کرد الله تعالی که کتبی شبلی بی نام کرد و آن کتبی
 تو را معنی پان شبلی هلاکت طلب نیست مراد بقا عرفیت که کتبی است از خود و مردن در خود پس از وی بود که در کتبی شبلی گفت
 کتبی من آن نقطه ام که در زیر پای دی گفت مقام خود معلوم کن که خود کتبی با خود کتبی اگر کتبی هم نپذیرد پس از جای بر جاست و از وی
 دور شدیم که وی را بهتر و سیرت بر مردم نگاه در ویشی از در آمد و گفت سلام علیک شبلی گفت و علیک السلام
 ایشان را یاد کرد الله اندر ویش گفت محال گفت در چه گفت فی الحال شبلی از آن خوش آمد و قسم نمود من از حالت
 آید و ویش فایده بر کتبی بعضی از عرفان در ذیل بیان وی که من نقطه زیر با هم کتبی که مراد از با وجود عام است و مراد وجود است
 که خود ظاهر است و ظهور است و با وجود و مراد معلوم وی است و در وجود و ظهور است و در وجود و ظهور است و در وجود و ظهور است
 وجود عام را پیدا شود پس حاصل کلام این شود که من خصوصیتی هستم که لاحق شده ام وجود عام را لحاظی که کیفیت آن مجهول است
 اما معنی جواب اندر ویش که گفت محال یعنی فناء عرفی است که بیک لحظه صورت نبرد و سیر و سکون خواهد گشت شبلی گفت در چه
 مراد در چه گفت است کتبی فی الحال یعنی با مال پس از سیر و سکون صورت خواهد است

از کلمات است که گفته قدر مرد در علم است و علم در تقوی هر دو در عمل سال وفات می در دست نیاید بجهت راز تو جبردی
 معلوم میشود که معارف در است با اوایل صد و ده چهارم بحسبیه و الله اعلم

عبادان بیخ عین و تشدید با و اول الف و نون جزیره است در کنار جلد بصره که شط العرب بنامند و در آن
 جزیره است و آن شهر است که چنانکه در کتب است بیاد و چون در اول کسی است که در دوره اسلام بدان جزیره پی برد و بنا کرد
 نهاد و الحاق الف و نون در نسبت از استقامت امالی بصره است چون قریه که در نواحی بصره است و از بناهای زیاد است که آن بنا را
 زیادان میگفتند و نظیر آن بسیار است

ابو عبدالله حضرمی

از مشایخ عارفی و جلیل القدر بوده است از زمان معتزله و در اوقات صحبت جماعتی از مشایخ این طایفه رسیده است و در آن
 مرتضی که از مشایخ این طایفه است صحبت او را یافته چنانکه خود گفته وقتی از او سوال کردم که تصوف چیست در حالتی که بیست سال
 (۶۱)

عبدالله حضرمی

بود با کسی سخن گفته بود پس چون دید که حاجت از جواب گش از آن جواب گفت این آیت بخواند من المؤمنین بفعال صدقوا
 ما قالوا الله علیه فهم من قرضی و منهم من یسئ ظنر و ما یبدلوا تبذیرا یعنی گروهی هستند از مؤمنان که در سستی و درستی تقاضا
 داشته اند آنچه را که خدا بشارت داده است پس از ایشان که وفا کند بپند و از ایشان کسانی هستند که تقاضا میکنند و غیره و از عهد خود را
 که در آن کتبی است این چنین است گفت منقطعین معنی و سهم لا یرتدا لیهیم طرفه و افتد بهم هوا و انذرا لئلا نسویم ما یتیم
 العذاب یعنی در حالتی که خداوند آن بن دید ما شایسته باشند نبوی یعنی خود که ایشان را بر عهد شمر خواند بر شکران سرای خود را
 یا لا یسئخا کما عادت ال تمیرت باز نگردد در ایشان چشما ایشان یعنی خیره باشند و باز نماند بر وجهی که خود بر خود گریستن و یا بر کتبی
 خود نگاه کردن و لغای ایشان غالی باشد از فخر و حسد و بطنه غلبه و همت و حیرت و سپم کردن و روانی در وی که باید بدین عذاب شبلی گفت
 روزی که ما از وفات پس کتبی که محل ایشان کجا است این آیت بخواند فی مقعد صدق عند ملک مقصد یعنی در مجلس
 حق در جایگاه پسندیده نزد پادشاه تو را صاحب اقتدار کتبی شبلی برین بیانات خود از برای من زیاد است کن و کبریا و این آیت بخوان
 ان التمعن والبصر القوا کل اولئک کا عینه سنو لا یعنی گوش و چشم و دل از همه اینها سوال خواهند نمود و مراد از این آیت
 ارشاد و خدا است که عینای خود را با نوری که نباید صرف کنی صرف کن که از هر یک در زو قیامت جدا گانه سوال خواهند نمود
 شیخ ابو محمد نقش گوید که از عاقبت وی ایگونه حالات و معالمت او تغییر حالت پیدا کرد و دیگر از حالت انکار کمال چیزی
 بدست نیاید که مظهر گردد وفات و می تبارن بوده با اوایل صد و ده چهارم بحسبیه

حضرمی بیخ عا سکون خدا و بجهت نبوت بجهت نبوت من و در نسبت حضرمی میاید

ابو عبدالله سلمی

نامش احمد است پدر محمد بن سلم و نومی در بصره بوده است از عارفی و جلیل القدر بوده است از زمان معتزله و در آن
 و خود از قاده سهل بن عبد الله شریعت انجلیب چیزی می که در حق او نوشته اند این است که شصت سال آن عارف کمال بوده و طریقه
 طریقت از وی اخذ نموده و سهل بدو عقاید و با دای داشته و اکثر ایام زندگانی او در بصره بوده است شیخ الاسلام که صاحب کتبی
 در احوال این طایفه آورده است که ابو عبدالله سلمی گفته بود که الله تعالی را در همه چیز می بینم بدیخرف که از او متشایر یافت مردم را
 دوری هستند بعضی گفته اند که چنین گفته بود که الله تعالی در ازل همه چیز را میدید پس سبب می را همچو گفته است شیخ ابو عبدالله
 این چنین گفته است که این عقاید و عقاود هر است شیخ الاسلام گفته که ابو عبدالله بن حنیف ضفاف نداده و گفت که او را
 علم را گفته است بعضی از عارفان در معنی این عبارت نوشته اند که از کلام وی قیال بقدم عالم لا یرتد که استیجاب بود خارج قیام باشند
 و شیخ الاسلام توجه میکند عبارت ابو عبدالله سلمی را بر وجهی که اعتراض نماید و گوید که مراد او بدید علم بود و علم بحسبیه می
 بود و خارج آن چیزی نیست و وجه تسمیه از علم بدید این است که علم وی شجانه و تعالی از جهت کمال کشف نموده بدست و در قیام

ابوعبدالله

بر او یعنی نسبت به دست بپوشید و به دست بپوشید و به دست بپوشید و به دست بپوشید
 لازم آید قول بستم خود را زانوی این طایفه است پس لازم است عمل را به عسل تا سخن در صورت صدق پیدا شود و نسبت
 که بر اخصیقت و بزر بود و لازم نیاید قول بستم که بگوید کلام وی سستی نباشد بلکه سخن سجا و تعالی فایده است از پیش زمان و هر چه سجا
 انقیاد آن موجود است که نشسته و دیده با هم خواهند بود پس چون طوفان روح و قیامت را به هم بند پس آنچه حادث است آن می باشد در آن زمین
 حال را در یکبار ازین مکان خارج است نسبت به کائنات که همیشه نزد وی حاضر است یعنی وارد و در یکبار بسیاری از کلام این طایفه نمی بیند
 و حکما این معنی را بیان کرده اند تا اینجا بود این شیخ الاسلام وقتی از آن طرف کامل پرسید که چه چیز شناسند اولیا الله را در میان
 گفت لطافت زبان حسن خلق و آرزوی و سخاوت نفس و وقت عمرش و پذیرفتن عذر هر که عذر خواهد پذیرفتن این تاوی
 شفت بر نفسش بگو کارشان و بکارشان و نیز از او گفته دیدار است که گفته دیدار است که گفته دیدار است که گفته دیدار است
 سال فاتی وی دست نیاید دل در ترجمه اش گشته اند چه حال بعد از وفات سهل بن عبد الله تستری بوده باین فانی فانی حدود
 دو بیت و ششاد جری شود در آن فاتی استمد علی الله عباسی و اندیشای علم

ابوعبدالله

مجلس از جا پاره است که نام محلی بوده است از نور دوم و خود از غنای او خبر می رسد و اوایل به چهارم حجرت است در زمان معتد معتد
 عباسی بوده و به شکل عمل در میان این طایفه معروف مشهور بوده و او در بیت حال او اهل سیر و سلوک عهد کرده بود که چون غنای
 شود دل من آن بر بد و لغت کند خورم تا نگاه که وقتی در مسجد شریف بود و جماعتی از اهل حال با وی بودند فغانی آوردند و
 از آن غدا بر سید و فخر و یاران به گفتند که هر شایه ای از آن خلاف کنی بخور اطاعت یاران را نماند و بخورد و شب در سجده
 و بخت وی را حلال فدا و در خواب گفتند چیزی نمی گوید که دل تو از آن بر بد فغانی که بخواه بگویند بلا و ایحالت که دمی بر تو
 دست و در از یاد حالت تغییر کرد و دوستم که آن بلا بر من از سگتر عهد دارد و آمد وقتی او را گفتند یا شیخ ما چیزی گوی که بود
 بخدمت گفت وقتی از شیخ کمال ابو بکر فاق مصری پرسیدم که صحبت با کس که چون حرف حق گوی از تو زنده شود
 بزود و در ازین بیان است که حرف حق تلخ و آمانی که اهل سیر و سلوک نمیشد و نمیشد و بر خود تهنه بود و شیخ الاسلام
 که نگارنده حالت عرفاست در ذیل این بیان گفته که قبول صحبت پرستی آن صحبت است صحبت پس از شیخ است که در حدیثی
 و بعضی باشد که از آن توان چشم پوشند و هر کس از آن چشم پوشد است و معنی بود در دین و آن صحبت که در دیانت است
 باشد از عیب بعضی و بدی شناسی است و آدمی را محسوس است آنجا چاره زوی عیب خرم ظاهر کرد که در کفر و جهول و ظلم است یکی
 از بزرگان این گفته که در دست نبود کس که تو را با او در آنگاه کرد و شیخ الاسلام در ذیل این بیان گفته در نزد کس که چون

ابوعبدالله

از عیب خطای زاید عذر بخواست و اگر با کسی که گنای کند آن را لایق است است صحبت شخصی از عیب بی معاذ از آن پرسید
 که صحبت با کس که در گفت با کس که چون پادشاهی پرسیدن آید و چون از تو حرفی چند خود از تو عذر خواهد داشت از صحبت است
 که صحبت خود بی حق و طلب کنی عیب خود زنی و عیب دیگران را عذر خواهی و سخن از بزرگواران و مشهوران و مشهوران و مشهوران
 و تا و از بزرگان سیر و عذر نیاری در ترجمه او آورده اند که وقتی کافر شنیدی که سلطان مصر شام بود از برای می بسیار
 ز فرستاد وی آن را نپذیرفت و باز پرسیدند و وقت شیخ این بود که کافر لشکری است و او را از لشکری می ستاند کافر چون
 چنین چیزی از شیخ بدید روی لب می خورد و گفت ای سرور که منافی السموات و منافی الارض ما بکفنا و صفا
 الهی مر خداوند بزرگ است آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است و آنچه میان آنهاست و آنچه در زیر خاک است شیخ الاسلام
 در ذیل این بیان کافر گفته که سخن می گوید از روی تمهید بود بهتر بود از کافر و از او بعضی گفته اند که سخن کافر هم از بزرگات تو چه بریزد
 وقتی شیخ اربعی کاتب را که از شام بر عتبات گفته که فلان لشکری چیزی نمی ستاند و فلان می ستاند گفت آن گوی تا
 از ثروت علم می ستاند و آنکه می ستاند از زمین ستاند و شیخ الاسلام گفته که بعضی از شیخ چنین میگوید و آن است از زمین در ستاند
 چون با علم بودند که در آن اخوات دارد که همیشه با یکدیگر می شناسند و عمار از کجای میسند و جزوی نمیدانند
 چون کسیر که آن عین و دیدار خواهد ماند اهل نظر کند و خود را شبیه ایشان نماید خدا تعالی برده وی برود و در شریعت در بیان
 گذارد اعاذنا الله وجميع المسلمين من ذلك تا اینجا بود نقل عبارت کشف المحجوب

از لغات لانس بعضی از عرفا کلام را معنی کرده اند که کس که نمی ستاند از علم نمی ستاند یعنی کس تمام افعال و اعمالش مؤمن است
 با طاعت شریعت و آنکه می ستاند زمین ستاند یعنی از جهت شایسته حق و مظاهر و غلبه معنی توحید قیاس پس اگر کسی غلبه توحید غالب نبود
 و باطن سیرت سلوک یا دین می در سر آن شود اشقی
 و از لغات است که گفته که طریقت بی شریعت و شریعت بی طریقت چینی است پر روح و روحی جسم او را گفته که فرید در
 امر بچه کاتب است که تا او از ترقیات نفسانی بدید کرد و گفت صدق ظاهر و باطن و ارادت و مکن چون فرید مضافات باشد
 با ترقیات و بیاد ترقین خواهد کردید

باجیم محمد الف و داو و باقی فارسی چنانکه شرفی رفت محلی بوده است از نور دوم

ابوعبدالله

از بزرگان شیخ مصر معتبر بن این طایفه است در میان این سلسله بزرگان و کسایت معروف و مشهور بوده است در او حسن سید
 و حجری جماعتی از بزرگان صحبت وی رسیده اند از جمله شیخ ابو علی کاتب مصر است که در صحبت وی نموده صحبت که از برای ابو
 عثمان مغربی که از رجال این طایفه است و شرح حالش مسطور گردیده حکایت کرده که وقتی شیخ این برقی بنامش می شد او شش

ابوعبدالله بن عباس

بودی شب بود شرفی تاب از برای می آوردند بخورد گفت در مکتب از برای سلمان گفتند که با او بیجا می نامد که چو پست است نیا نام
 سیزده روز خورد و دنیا ساید خبر رسید که طایفه فراموش در حرم است و نه از غلبه بسیار گشته و حجره او را گنده و گشتند بر او نه از این
 خوردنی خورد آب بر شید شیخ ابو عثمان چون حکایت را از ابو علی گفت شیخ تو از خبر دادن این بخواه کاری کرده گفت اگر این
 کاری نیست تو گویا از در که چه وقت گفت امروز در کتب منع است و حکمت میان طایفان که بر این معنی طایفان بر دین موارب بسیار
 و با ستار شیخ که از این بزرگتر است پس چون سخن نمودند همان بود که دی گشته بود پس گفت هر که حق را اجابت کرد مالک دینی است در این
 کند و در این جهان بودی و امر و نواهی او نیست که چون آن شخص سپردی بود از ابو عالم بر روی شکفت کرد شریف عمره عقلی در حق گفته
 عارف بود که در مکتب چیزی بگوید یا بگوید که وی را خبر بود پس از آن در ذیل این بیان گفته که قول شریف عمره باطل است عبودیت این
 بر نامه که شخص عارف عالم بود بر همه چیز عبودیت خود را تو انداخته بودند فلا یظنه علی غیب احد یعنی گاهی کسی از پروردگار
 عالم جسد تقیات امور خود بپوشد و ما کان الله لیطلکم علی الغیب یعنی چنین نخواهد بود که پروردگار بزرگ را که با پند
 شمار بر هر امر نمانی و مخفی دار کلمات است که گفته را در آن فرید چون بر زبان آوردن با که از خوبی ختم پوشیده و مستور شود
 غایت شب

توفیق با وسکون او شرح قاف و با شصت پنج شهر و قری بسیار از ارض مصرین کند تیره و از فقیه و در بیت
 برقی میاید

ابوعبدالله بن عباس

ناش محمد بن حسین است از عرفای زمان چهارم هجری است زمان سنی و سکنی و طایفه را در باقیه و از سلاطین خراسان با امیر نوح بن نصر کاتب
 معاصر بوده و او را از طبقه پنجم نوشته اند از اجلاس شیخ طوس است و با ایشان جری که شرح حالش گشته است و از بعضی
 نسبت بدو را از دانشی که با او معاصر بودند او بر همه تفوق است و در طریق طریقت کجا بود صاحب کرامات ظاهر و باطنی سیکو
 داشت و سالهای دوازده در طوس بارشاد و اصلاح حال مردم است و جماعتی از بزرگان این طایفه صحبت وی سید بودند
 او را کلماتی است بس عالی از جمله گفته است طویلتن لو لیکن له و سبیله غیره نکوست حال کسی که او را پسندیدند که با او
 بزرگ جزا و بعضی از عرفا گفته اند که این کار در همه سیر و سلوک مردود بود و جسم گفته ترک الدنيا الدنيا من حیث جمع الدنيا
 یعنی ترک دنیا از برای دنیا و قبول خلق و فعل در فراموش کردن دنیا است و نیز از کلمات است که گفته اند تعالی بنده خود را از معرفت خود
 بر باد نهد که وی را معرفت داده بود و با او بیگانه گردانید و تقویت معرفت آن با او بر سیدار و نیز گفته که در باطن از معرفت خود
 زیرا که کسی که پندار خدمت ممتاز از دانی ظاهر نماید پس همه را خدمت کن تا مراد حاصل شود و تصور فوت نشود حال معنی عبارت
 این است که هر کس حقیقت اهل این طایفه است ممتاز از غیر در این زمان پس همه را خدمت باید کرد تا آنکه مقصود است خدمت کرد

ابوعبدالله بن عباس

شود و فایده کمال بر او سخن در تفصیلات آن گشته شده در سال سیصد و پنجاه هجری بود و در زمان المطیع بن عباسی از
 سلاطین سید اسامی عبد الملک بن اسیر نوح سامانی و الله اعلم
 بود و عبد
 بضم تا و شتا فو قانیه و هم را همد و سکون او و سکون غیر مجرب و فتح یا سوخته و کسر ذال مجرب
 بوده است از قرطوس بقدر چهار فرسخ و در از طوس و جماعتی از اهل فضل با این معنی بنده از جمله این عارف کمال است و در بیت
 تر و عبدی میاید

ابوعبدالله بن عباس

از تفصیلات عرفا و مشربین این طایفه است در ماه چهارم هجری در زمان المطیع بن عباسی علم شهرت بر او است تا شمس احمد
 در پیش حیات و ادوات وی در شهر مورد بودیم در آن شهر نشو و نما کرده و تا آخر ایام زندگانی در آنجا سپری کرده و او را خواهر از
 شیخ ابو علی زود با است و خواهر شیخ ابو علی فاطمه است که مادر است محمود در ملک شام بقولت و نیز فیضیه تخصص در بیت علم
 شریعت و علم حقیقت و علم قرآن که او را در صوفی بود در با سبیل قرانت و در علم حدیث میاید و است و او را خلاق و مایل
 میگوید و در صوفی بود و بزرگمرد و دوستی در ایشان مدرا کردند ایشان در بیت عالی چون شیخ ابو علی نیز در خواهرش آمدی و می
 بفرزند کردی و گویی هذا قرآن خالده کان صوفیا یعنی این کسی است که ظاهر وی است و باطن فی خالی صوفی بود
 که باطنش آریسته بود و این با این چنین می کرد و اندک حسن ظاهر و صلاح ظاهر چون باطن و صلاح باطنی در آن صبیح بنام بر سید
 نخواهد بود و نقلت که وقتی یکی از بهادر شتر و بر دست بر یک فرو شد گفت جل اسد یعنی بزرگت خدی در حال شتر وادی بر این صبح
 گفت جل اسد و این کلام در ایام مقام از جمله خلاصی بود و حکم شتر وادی را که است از شیخ ابو سعید سمری حکایت شده است گفته
 وقتی پیش ابو سعید راه رو برای باطنی خرم و از آن آنچه بود سید یا بجای می نهادم شیخ کاتبی میهن کرده و گفت از اینجای منته
 برای تو چیزی از پندی برای غیر سید سیدت بودی نفس خود را انتخاب کن که از شریعت و طریقت بدوست گوید من از کلام شیخ زیاد
 شدم و تغییر حالت از برای من دید که در پیش اسلام که صاحب تاریخ عرفاست و قریب العهد بوده آیا این عارف کامل گوید که من در کتب
 دیدم که وی را دیده بودم و صحبتش سید اول شیخ ابو سعید با کوه سعید شیخ ابو القاسم بن ابوسعید بود وی شیخ ابو سعید است که گفته است
 که چون بصیبت می رسیدم ناچار دیدم که تصرف میت گفت التصوف ترک الکلف و استغناء النطرف و صفای القلب
 یعنی تصوف که شرف کلف و زینت است و از خود انداختن زینت شرف و بزرگی و کار نمودن نطرف و مراد از نطرف ترهیب حقیقت
 و نهایت است از لوث اگر آن همچنانکه شیخ ابو سعید بود بگویم گفته که طریقت شیخ تقی است با آنکه جامه در انظار ظاهر می بود
 و هم از کلمات است که گفته حدیث نوشین جمله از مرد بود و در وی کبر از مرد بزرگ بود فاذا اجتمعنا فانه یلک به نبلا و چون
 در مجمع شود کاشتن حدیث و در وی همین فضل بود پس سید است در راه در وی می گوی که چه تو را قصد خود در مرد می آورد با آنکه

ابوعبداللہ داری

دی کاره در شهر شور و کاره زنگانی را می گذارند تا آنگاه که بر وی باقی است بر می خیزد و در آن وقت ابوالفتح گفت که در آن روز که گفت و در آن شهر مدون کردید
صوفی بن محمد و سکون او و از آن شهر سکین است در کربلا و در ایام کربلا از اطراف دریا بر آنجا اعطای دارد و صبر کردی آن بوده که در آنجا هر شبانه و قبر وی کند در آن شهر شور و معروف بوده است
مرقد بدار بن محمد را و سکون او و ذوالعقوله با مومنه و آخر آن را از آن شهر است که یا قوت حموی بنو ابو عبد الله
احمد بن عطاء ابراهیم و ابوالعباس بن محمد بن باجم است و در آنجا طبع مطهر است شوقا تا وفات او را شهر شور بوده است
و در آنجا که اصل می از روز و بار بیفاده بوده از آنجا بصورت نقل کرده باشند و ممکن است هر دو را با هم جمع کردن و لله تعالی اعلم

ابوعبداللہ فانک

ناشن احمد بن ابراهیم است و فک جرد است و بنو است و از آنجا چهارم حبیب است در زمان طایع و قاضی با جمعی بوده است
دیار آنرا که در آن شهر بوده و در آنجا قاضی است و خود شاکر و در میندازد این است که شرح است
بجای و مطهر است و بنو است و در آنجا که بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
کلم بود و در کس از مردمان بود و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
کرده بود آب زواری بیرون و قاضی است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
مانند را دیده ام و از وی است و حدیث است از جمله می گفت که وی از برای من حکایت کرد که شبی روزی بر شکر گفت که حق ضعیف است
بود گفت غیبت مرام است شبی در آن گفت که سخن او صحت زیرا که حق گفتن او از روی شکر بود و گویند که شیخ ابو سعید خدری
او را گفته ای سیدم چرا که سخن گوئی گفت ایمازا که می شنید از حق فایده ذکر حق با ایمان غیبت است از کلمات او است که چون
عارف از شاد بود که در او را با زبان ماثق است در آن حرف با می خواهد بود بلکه مرید را که می خواهد از آنجا
سال وفاتی بدست نیامد ولی سبب آنکه از ترجمه می ستفاد کردید مقارن بوده است با اوایل تاریخ حج و استقامت و در این
مانک با هم و الف و فتح نون کاف

ابوعبداللہ مولی

از عرفای و مشایخ چاه و اوایل تاریخ حج است با سلطان محمود غزنوی معاصر بود و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
و جسم در آن شهر است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
مترکه بر او بیعت می کردند و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
(داک)

ابوعبداللہ موهلی

داکرم کج و که وی با بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
از علم و حقیقت یعنی از عرفان در ذیل این بیان گفته اند که از ابتدا در سخنان شیخ کتب اندکی از روی اعد و قانون علی می گوید
بیر و دیگری بدون آن قاضی می گوید بیانی بر روی این دیگری مشغول می شود و آن گفته را محل ابراهیم سازند نقل است که چون ابو
عبد الله مولی از راه می گذشت که در آن پسر می در میان می گفتند این است ابو عبد الله مولی و میگفت ای سیدم از آنجا که آمدید مولانا ابو
یعنی که از راه مولی را بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
که وقتی که بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
وی از برای رسیدن به آنجا در روزی که در آنجا بود و در آنجا که بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
بوجود آمد بهترین است که از برای او چیزی بخرم پس بنا را رفت و در آن گرم سینه قوی و شب در ظرفی که در او بود و در آنجا که بنو است
وی بر زمین نهاد چون بوی آن گرم شام می سیدارنده آنرا دید که از روی او پس وی باستان کرد و گفت ای کجی که
بر است بی سبی تونی ساخت یعنی اگر تو را نظر غایت باشد با کار کردن خود را بی سبب و جود بیاری در ذیل این بیان بعضی از عرفا گفته اند
که از جهت طلب هیچ چیزی نباید هیچ چیزی بر سیم گر آنکه در آنجا می باشد و این بیانات در مقام توکل و تقوی است که چون در
بیاید مقامات عالی را در آنجا خواهد نمود و مقصود مطلوب خود خواهد رسید

ابوعبداللہ دینی

از عرفای و مشایخ چاه و اوایل تاریخ حج است با سلطان محمود غزنوی معاصر بود و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
بشور و ذوق حال معروف بوده و یکی از اهل خلق بود و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
ست بر است و نقل است که مریدان می او را زیاد در هر آنجا می نمودند و چون بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
نیت بد بودند و حق می از وی پرسیدند این شیخ قمر حقیقت گفت اسم واقع فاذ اتم فها لله نامی فاذ چون تمام شود است
یعنی قمر نامی است که افتاد است در میان خلایق چون نمی آن تقوی شود بحسب خدای در نظر صیرت نامی نقل است که وی قرآن بسیار
و سماع آن دوست داشتی چون بیت زکوة و صدقه رسیدی و قمر شش شدی فی الحال چیزی از مقود و غیر مقود از خود می بینی
کردی هر بدی ای وی گفتی که این سپردن بر و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است و بنو است
نمیاید و پوسته رفتن ایما خود را بد و مستعد حساب او باشد

دقیق بنم و ال داوودون میمی است از اهل و میور و در نسبت دینی میاید

ابوعبداللہ فرفی

(نیش)

ابو عبد الله فقیر

بسیار است... در زمان طبع و از بدو تقوی و علوم طریقت بر صوفی و معروف بوده و از جمله این طایفه است...

ابو عبد الله فقیر

نام محمد است پدرش عبد قانی در سنه چهارم هجری بوده است در زمان طبع و از بدو تقوی و علوم طریقت بر صوفی و معروف بوده و از جمله این طایفه است...

(در شرح)

ابو عبد الله بنوری

در شرح حال حسین بن علی بن ابی طالب است آنجا که برادر بود از او پرسیده که تصوف چیست گفت می بیند آن که در پیشگاه خداوند است...

اذا اللیل البینی ثوبه تغلب فیه فتی مویج

یعنی چون شب پوشانم من جانم خود را که کسایت از تاریکی او است تغلب شود در وی از حال کمال کرد و از اضطراب جوانی با در کوهها...

دقت بچکار آید و دست بر رخ خور از غمهای کوبیده بری وار حاجت بجای بر کی داشتت نیست درویش صفت باش و کلاه دستری دار

در ترجمه او آورده اند که وی پس از آنکه سالها در وادی القریه ماند بدین جهت که در آنجا وفات کرد اگر کسی شیخ اسلام نقل شده...

وی را

ابو عبد الله بن موفی

وی را در وقت پیش از کفن کرده در کوهستان آنجا دفن کردند روزی که مردمان حسب تفریح می آمدند کفن او را دیدند و در محراب نهادند و کاغذی در میان کفن و در آنجا کتب بود که دوستی از آن با شما بوقت در رسید وی را همان کردید و گویید که این کفن و طعنه اوید و اگر کسی او را بکشد کفن شما را نخواهیم مردمان چون کفن و کتوب دیدند زیاد از کرده دم پیشان شدند ولی شیانی در آنجا کفن بودی شد و کتوب وی مقارن بوده است با او چشمه چاه بجزیرا سال دور از آن حضرت است و الله اعلم

ابو عبد الله بن موفی

در ماه چاهم بجزیره است در غده و فصلای این طبقه معدود و محبوب است صاحب خلق و تقوی و خلوص و نایب است و در زمان فخرالدوله و علی در شیراز به تنگی حال موصوف بود و در میان سایر فاضلین و زوی مشهور معروف است استیث که در یاد او اصحاب عجزتیا یعنی شاگانه قنوب گردید و در کبابه بود و برب قنوب و فیصل آن حال آنکه چنان اتفاق افتاد که وی از غده و شیراز رفت روزی بعضی از بزرگان شیراز آمدند که طلب علم در سن و شب نشینند از آنجا که سوال کرده و چون بخواهند در آمدند گفت من بخواهم از علوم حقیقی بیاموزم گفتند اگر میخواهی که در این شهر شوی شب بیسانی از تقف خانه خود بیا و روز پنج در آنجا حکم بنده و چند که توانی کوی که بره و بصره سپس بواب علم برو که شاه شده و از صدق که در آن است جماعت طلبه وی بخیریه و دستهای کند آنگاه رفت همچنان که در سخن نیت و صدق تعیین آنچه عقین کرده بودند همه شب بکمر کرد و در وقت صبح حضرت سجانه و تعالی بروی بواب علم لدنی گشتا و پسینه اش با نور علم حکم کرد پس در سلسله از غوامض علوم و مشکلات آن سوال کردند جواب گفتی در هر معاند در علوم معارض شدی طلبه نمودی پس از آنجا سالها با تدریس کسرت و در مجلس تدریس و علمای بزرگان تبادات مشغول گشته و سالها با آن تادیر شیراز وفات کرده و در بهار شهر مدفن گردید نقیصت که قبر وی از فرات مشهور است آنجا که در آنجا بر حیات خواهند وفاتش را و آنچه از ترجمه اش شنیدند و کردید مقارن بوده است با او سه صد و نه ماه چهارم حجیه از کلمات است که گفته که عاقبت خواهد که میانه رو باشم هر که حافظه گوید در یک باب کشای هر که سلامت خواهد که اول مدارا باشد و نیز از او است که گفته تری مرید در مکتب است و تری مرشد در تعیین و تعیین در هم از او است که میگوید بنده خیر مراد است و آسایش دنیا و آخرت را در با اول خیرترین عیب گسان دویم در آنجا در کوهستان سیم رفت با مهران خوشان

پانویس: دوم و سکون او و کسرتون و بار و الف از راه بغداد است و در نیت با بونی میاید

ابو عبد الله بن موفی

نامش علی بن محمد بن عبد الله است از فضلالی حسنی و اهل مکه با نصد حجری است و با قدر دقامت عباسی صر نوده و از شیر حکما و عرفا با شیخ الرئیس ابو سعید با نصد حجری و خود از انالی شیراز است پس از رسیدن به شیراز و تکمیل بعضی از علوم ظاهر بحدت

ابو عبد الله بن موفی

شیخ ابو سعید بن خنیف رسید و از آنجا سفر کرد و پیش از رفت و استاد او اقامت قشیری شیخ ابو سعید بن موفی را اقامت مقامات و اوقات تقاضا و اوقات اهل ابو سعید بن موفی می صاحب بود و در میان ایشان در طریقت سخنان بسیار گفته شد شیخ ابو سعید بن موفی در وقت اعتراف نموده بود از آن که او را مسافت سپرد و سلوک نهایت رسید زیرا که اجابت نمود و در معارفه کوی که نزدیک بود شهر شیراز رفت شد و قاطبه شیخ صوفیه و علمای و فقرا در ک صحبت وی میکردند و ملازمت وی می نمودند نقل است در آن ایام که وی در شیراز بود و امام قشیری در آنجا از شیخ ابو سعید تلمیذی شد که در هر هفته یکروز در خانقاه ایشان بمنبر رفته و خطابه میداد شیخ قبول نموده و بسیاری در آنجا نهادند و جابر بن یونس نیز در آنجا می آمدند و روزی که شیخ ابو سعید بن موفی را بپوشش استاد امام قشیری مدعو نمودند و چون نشستند در رسم نمودن پیش آن آمدند و وی سبب اجابت صحبت گفتند از شیخ ابو سعید بر منبر فرمودند رفت قشیر تا آنچه میگوید بشنوی وی گفت من از اسلام نرفته ام و بدو با مقدم محض گفته است و نشست پس استاد بدو گفت حال کنشستی درست است که که ایامه شرف است بطریق حقیقی که می بینی که او حال آنجا با زبانه شیخ ابو سعید بچگونگی آمد و بر منبر شد در آنجا که قشیر از آن خوانده و شیخ دعا گفت و سخن در آمد وی در آن پر داد کرد و گفت پس باش که این سخنان همه است بهر سخن می نام شده بود که شیخ ابو سعید وی بسوی ای کرد و گفت آری سخن با معدن است این کلمه گفت و بر سخن رفت چون شیخ در سخن گرم شد ابو سعید آنجا آمد و آن سلطنت و شرفی خاطر شاهانه داشت که در چندین بوقت تجربه بدست آمد و چندین شیخ را دیدم از کوه کبی خدمت ایشان کردم پس صحبت که این همه بر اینر و ظاهر میشود و در هیچ طایفه نشود شیخ ابو سعید در حال وی بوی کرد و گفت اینو چه و این شعر بر خواند

تو چنانی که تو را بخت چنانست چنان من چنینم که مرا بخت چنین است چنین

آنجا که جمعی که در آن زمان بودند و از استاد قشیری و ابو سعید هم شدند چون نشستند شیخ ابو سعید استاد امام قشیر را گفت که اینو چه را که بگوید با من خوش کند ابو سعید در مقام عرض گفت ل خود اوقت خوش کنم که هر چند که کلام من بیانی بعد از این شیخ ابو سعید گفت بسیار از بزرگان و شیخ را چشم بر تو افتاده است بچندان نظر مای تمیزی برای تو چون شیخ ابو سعید این گفت که برین و خوش از هیچ شیخ ابو سعید نیز بسیار گریست و آن کار را در دایره زور و بی غایت و با یکدیگر صافی شده بدان سبب بجماعت جمله خوشدل بر خاسته چون شیخ ابو سعید آن کار را نگاه کرد بی سلام شیخ ابو سعید برت نامتور بر نفس و سماع ایشان کار عظیم است و کار کا که آنرا در نزد وی اظهار میکردند و امام در آن ایام شیخ از خواب بیدار تفتی وی را گفت قوم او را قصوا لله بفرزید و در نفس نشینید زیرا خدا از خواب بیدار شد و گفت لا حول ولا قوه الا بالله العلی العظیم با خود گفت این خواب شیطان است و اگر بختت همچنان خواب دید که اتقی میگوید قوم او را قصوا لله باز پندار شد و لاحق کرد و در کتب مسوره چند از آن بر خوانده و نیم بخت همان خواب دید که این خواب شیطان است و سبب آن کار است که شیخ ابو سعید وارد پس آمد و بخت شیخ ابو سعید رفت شیخ در آن روز با میگفت قوم او را قصوا شیخ ابو سعید اول خوش شد و کار او تمام گشت و شیخ را

ابو عبد الله بن ماکو

(۷۲)

که درین ایام طبع بسیار است جماعتی از او کرده که در یکی از مجازات آن از شیخ ابو سعید بن ابی اسحاق که در بیت حال است
طالب راغب بوده چنانکه در شرح حال شیخ ابو الحسن غرقانی گاشتم چون صحبت می رسید که از آنکس که تفضل آن در همان روز
گاشته شده در شرح حال شیخ ابو بکر طوسی شرح تفضل شیخ برشته بخیر در آن اطلاع با آنرا از جمیع اقسام لازمست و چون تفضل آن
کامل از اخبار و بیشتر از صحبت کرد پس از سالها از او در سال چهار صد چهل و دو فوت نموده و در همان شهر مدفون گردید

با کوه بیخ با موصوفه و الف مضم کاف و او

ابو عبد الله محمد بن محمد احمد الهروی

از شیخ و عرفانی نه سینه حضرت شوقی ای در برات بوده و سلسله است بطهران و از بزرگان علمای ابو سعید بن ابی اسحاق
در شیخ ابو سعید بن هروی و از بزرگان فاضل است علم ظاهر و باطن او صاحب کرامات و ولایت است و او را اتباع و محاب
بسیار بوده است از جمله ابو سعید بن محمد حسینی بود که صاحب کرامات و خوارق عادات است و او را بسیار شهرت بود و در حدیث
گفته بود که بعد از وفات در پانزدهمین ایام ابو سعید بن محمد را در او فتنه نمایند و دیگر از اصحاب شیخ ابو عثمان فقیه مغربی بود که از نهایت شوق
و موقل و اراشوق بود که گفتند و در اوقات عجب حکایات غریب است نقل است در آن روز که سید امام در برات فوت نمود
او در روز و دو روز او را اضطراب و حسی عظیم بدید و نقل و نظر ابی شد تا مدتی که در جماعتی از دوستان که بزرگ بود پرسیدند
این چه حالت است گفت باید که سید امام وفات کرده باشد چون تاریخ نگاه داشتند چنان بود که او گفته بود پس از آن حالت از روز
برات فوت نماند که گذشت در حسب وصیت او را در پانزدهمین ایام خود ابو سعید دفن نمودند بجلو تبارک کمال الهادی
و ایام و بزرگان شهرت بود در برات امر قضا معلوم شد که در آن ملک از وی در زیاده کرم محترم بوده است نقل است که روزی
محمد بن علی که حسرتین از ملوک طابریست بروی بگفت او را در روزی خاک نشینیدند نزدیک او رفتند گفت شما چه می کنید و چنان
هارد که خود را قشبه بزرگان بن نموده است گفت نموده است که خود را نظیر شیعه بناوانیم بلکه از آناسی بنا امید یافت در دنیا و آخرت
و از جمیع کلام او بگرفت پس گفت تا بدهد ز زبند او که شنید این بدهد و نه را خود خفتن کن که اگر توانی در آن باشد خودی
گفت از تو خواهیم که از من چیزی خواهی گفت آنچه که با بزرگان خود برافت و در بار باشی لفظه از یاد حق خفتن نوزی محمد بن
طاهر از کلام وی تمسیر حالت پیدا کردید و از نزد وی برفت پس او را رفت بر زبان زد و فرمود در ترجمه وی آورده اند که روزی
در جامع بزاز نوزی پرسیدند که خلفای پیش از ام یک از دیگری افضله گفت که فضیلت فضل خواه هر یک را که فضل بیشتر
او بیشتر است قول در صاحب پندرسنجیک از جمیع بزرگترین است از پرسیده این طوایف مختلفه از مردمان چگونگی که
هر کس معالی خود را بگوید و ترجیح دهد گفت حق جوایب سیر و سلوک خود بقای خواهد رسید که بچوخت خود را نخواهد دید چون پرسیدند
از میان برود و حال فی الزمان خود خواهد دید و این سخن در مقام خود چنانست که مذکوریم در این صفات است و اما که در بیت حال اگر گو

ابو عبد الله هروی

(۷۳)

از زمانه چون حسرتی چیزی از علم مردم رسیده است که در آن خودی در آن ظاهر و بود و میگردند آنکس است که گفته اند علم خانی که نواد او خود
باشی نواد او را که اگر نواد او خوری همه نوسود و اگر او تورا همه دو کرد و در جانشین پوشش که رحمت و خیر خیات را در نهاد تو نموده
آنکس است که گفته اند که در سینه که باشی خانی پیش که اگر خزانل تو را در یاد از آن کار ترا بکار و دیگر نباید شد و آن
کار همه کلمات تو با تو باشد اگر چه علم خود چون در باطن صاحب و باید که در باطن خالصانه بود و وقت تو در تفضل رضای پروردگار با و نگاه
شرح و نیز آنکس است که گفته اند اصل عبودیت است که چنان باشی بظاہر که از تو همه شیخ ظاهر بود و چنان باشی باطن که در تو یاد
غیر از خانی نباشد تعقیب که تبارک کل روزگار زنگار در شهر بر آه سپایان بر دانا نگاه که او را اصل نزدیک شده و در این شهرت
نمود و در گورستان شهر مدفون گردید سال فاشش ایچنا که از لوح قبر وی نقل کرده اند و مولانا جامی در نقیحات آن شرح شده در
دو بیت و شاعر هجری بود در زمان سلاطنت یعقوب بن لیث صفار و الله اعلم

ابو عبد الله صومعی

در زمره بزرگان این طایفه و از وی این سلسله است از بزرگان که از ترجمه شمس استفاد کرده اند از انالی کیلان بوده و در آن زمانه چنان
بجز صاحب کرامات ظاهر و خوارق عادات بوده و صحبت جماعتی از بزرگان شیخ عجم را در یافته و در میان این طایفه صاحب کرامات
بوده و قتی بر جماعتی سبب نصیب گردید و گفته اند تبارک تعالی از آن جماعت تقیام کشید و هر آنچه که خواست همان شد و بسیاری
و نقیحات را قبل از وقوع آن خبر دادی چنان شد که او گفته بودی نقل است که قتی جماعتی از اصحاب شیخ تصدق کرامت برترند رفته
بودند چون در آن شهر نزدیک شد جماعتی از سواران غارت ایشان سیر و آن مذکورند که مذکور است خواهد شد در آوار دادند و بدیدند میان
ایشان پستاد است و میگوید سبوح قدوس من تبارک الله یعنی بگو و شتر است و نیک تر است از جمیع آنچه مرتبه خداوندی است
و پروردگار ما هست پس گفت دور شوید ای سواران از میان فی الحال سواران بر تفرق شدند و هیچکس نماند که سب خود را نگاه
عصی بگویند و در بعضی بر او بیاد آوردن ایشان بگوید که جمع نموده شد و جماعت تجار از شهر ایشان برتند بعد شیخ را در میان خود
نیافتند چون کیلان بازگشتند و قصه را با گفته اصحاب شیخ گفتند که شیخ در ایام غیبت شما فی از ما غایب گردید و ما همواره طیب
بودیم تا آنجا بود نقل این ترجمه که از نقیحات آن است و آنکس است که گفته اند خیر در بدایت حال نشان بچشمی است
پرویی کردن حرف بزرگان و در وی آفتن از صحبت بجان دشمن با آنکس و نیز از او است که گفته چون مراد صحبتی
رسید پس وی او را گفتند و در خلاف او قدم گذار و در خلاف وی تفتت و تأییدات بر روی او بسته میگرد

ابو عبد الله اشعری

(زینتر)

واعبدالله استبان

نفس من علی است از غای اوست چهارم و اوایل پنجم جزایست و مصلحت است با تاد با غای مقب بود شیخ
در فنون علوم بدی علی نظری قیاسی و توفی در میان این طبقه موصوف و محروف بود و او در مقامات عرفانی است
بسی طرف و بیانات زیاد لطیف و از استادان شیخ ابو الحسن خرقانی بوده و پیش از وفات ارادت به شیخ علی
بطامی برادر زاده سلطان العارفتین بر سر خود میداد و منسوب بوی است مؤلف کتاب کشف المحجوب که خود با وی مصلحت کرده بود که از شیخ
سکلی که از معتبرین اصحابی بود شنیدم که میگفت وقتی در بطامی اندک اندک تمام گشته بود در دنیا از بسیاری آن یاد مردم دست
بخودش و کردی زاری بر آورد شیخ از من پرسید چه غایت که در این خلاق است گفتم شیخ بسیاری آمده در گشته و در دنیا گشته و با
بطامی زیاد و آنچه دل پریشانی ظاهر شد شیخ از جای برخاست و با من بر شد و روی تابان کرد و لبها بجنبانید و حال همه بجا ماند
و نماز دیگر یک غم بر جای نماند بود و یکس از شیخ خوشتر از همه و گشت زبان زنده و فاسد کردید و بود در ارض آن لبه بود
و شیخ فراغت حاصل کردید و وقتی که جان فانی در آمد گفتم شیخ هر کاری که روی آوردم بجهت کتابهاش زبان کردم گفت رضا
تقتضای الهی داده بودی تسلیم بر او نمودی بودی بیدیدم و منم زور شدی از چنین

وفات وی در شهر بطامی در راه جب و سال چهار صد و هجری بود است و عمر وی را پنجاه و نه سال نوشته اند و توفیق عمر او در
سید و نجاره و هفت هجری خواهد بود

داستان با اول عهد و الف و سیر مصلحت و موقوفه و نون

ابوعبدالله محمد بن فضل بن علی لطافی

از غای او خزان چهارم و اوایل پنجم جزایست مصلحت استبان است و نشود غایتش در هرات بود و سلطان محمود
غزنی مصلحت است او نیز از غایت که جامع بوده است علوم هر دو باطن را و خود برید موسی بن عمران جزقی است نقل اول
وی از کتاب شیخ اسلام هر دو شده که خود مصلحت است با وی سپی که کردید بوجه تفسیر نیست و استادان در عقیده خلیفان
چه اگر من او را ندیده بودم عقیده خلیفان را ندیده بودم با بیعت تر از ابو عبد الله طاقی و من در آن وقت
که او را دیدم پنا بود و شیخ عصر زیاد و در اعظم می نمودند و نیز او نقل کرده که وی صاحب کرامات و ولایات بود و در است
تند و است و در احترام بر داشت و میگفت که الله تعالی نوری در دل تو گذاشت من در آن وقت کلام ویرانم کردم تا آنکه روزگاری کن
گذاشت کلام ویرانم نمودم و بطور توجیه کلام که وی گفته بود چون صحبت شیخ محمد قصاب سیدم چشم دول او بزرگ نمودم و خرقانی
در اسناخت و آیش محمد اعظم تمام نمود با من بسیار آمد و از برای من تساهل و بجزیه و گفت سی سالست که درین شهر کنون بازار
کسی را بجزای کرده بودم و نیز در ضمن این ترجمت گفته که شیخ ابو عبد الله بن ابویسیر از میگر کرده بود بسیاری از شیخ جانان
و دیده و حکایات بسیار است من خود کتاب که هزار حکایت از او نوشته ام و سه هزار حدیث و نیز در حق او گفته که وی یکی بود مهابت

ابوعبدالله طافی

بنی سولک می داشتند و در صورت تصرف اموال ضعیف بود و در آن شهر می شد اگر کسی بگریختند هرات که نزد وی در آمدی بوی
خاستی و دیگر شیخ را انکه در شهر ام نیکو و او نیز زیاد و با فرستاد و نیز حکایت کرده که وقتی بشهری میگرودم غای شیخ ابو عبد الله
با کور آمدم در آنجا که نزد دست بود را یکی می شیرازی دیگری ابو صبح و یکی ابو نصر ترشیزی آنحال شیخ او را داد که با او صحبت
وی پس من دیدم و گفت لیکن گفت یکدیگر با غای و در آن زیاد و نشسته است بر او ظاهر و باطن با هم شرم است آنچه که در جز و مصلحت بود
چون در ترجمه وی نوشته بودم که از آن نقل نمودیم که کرامات آنرا شیخ ابو عبد الله طافی نوشته اند که وقتی جماعتی از تجار نزد وی
آمدند و گفتند که در فلان محل گریه می از زردان بر سره ریخته و اموال را با غارت بر زده شیخ روی تابان کرد و لب بجنبانید و گفت
یک روز در اینجا بنیاید اموال شما را بر کرد و بخواست در غای شیخ با نذر روزیم چون صبح بر آمد جماعتی را دیدند که چند بار از بیعت
بر غای شیخ انداختند و گفتند شیخ این استعجاب است که بوی غای شده اند با نهار و نای ما را از اینجا توبه که اگر کرده ام
و پیشانی شیخ همان اموال را بخواند و گفت پسندیدم چیزی کم کرده باشد چون دیدند تمام بر جای بود و از آن گروه زردان
چند که خود اینها را آورده بودند گفتند که روز پیش ازین که بوی رسیده خیال قنوت و شتم جماعتی از سواران را دیدیم که پیشانی
کنید و اطراف را گرفتند و گفتند یک تپیل کنید در بدن این غای شیخ و اتمام شما را با ما که نمایم با از همین جان خوف از آنجا
در کمال تحمل را ندیم تا اکنون در اینجا سیدم پس صاحبان مال دست شیخ بوسیده اند اما اینها شیخ وصل دادند و جماعت زردان توبه
نموده در غای شیخ بخدمت مشغول گشته تا برقیات حاصل شود و از آنرا که توفیق رفیق و سعادت یار شدن است عاقبت کار او را
تعارف کامل سالهای دراز در شهر هرات بر شد و در شهر علوم طریقت مشغول بود تا در غزوه صفر سال چهار صد و نوزده هجری ای می خرد لیکن
اجابت آورد و در همان شهر مدفون گردید و در آن سال فاش با زمان دولت و سلطنت سلطان محمود غزنوی آنکلمات است که گفته
چون پنج خیز در بریدید اگر دیدن تنی وقت یکوست اول وی خوش که در صین پنج وقت آثار کرامت از انصاف سپید
نموده و دریم اطاعت که چون شده کار می صبح کند از کردن آن نوی محمد تسیم کلین که هر چه بروی او آید اول بنامید
چهارم تسلیم که هر چه او پیش آید بدان رضای و بجز قناعت که هر چه بر او رسد شکر باشد و نیز از او است که گفته چون مریدان از
طبع و نیاز داشت از ازارات خویشات اخروی مظهر کرد هر لحظه قضی آرزو بدو حدیثات عالیه بود

طاق بطامی و الف و نون موقوفه شهر که یکی است در سیستان خراسان مثل بر قرا و مزاج و تعارف کامل منسوب
به آنجا است و در نسبت طاقی میاید

ابوعبدالله محمد بن عبد الرحمن بن ابی

از بزرگان شیخ هرات از فاضل طبقه است زمان سلطنت سلطان محمود غزنوی را ادراک نموده خود نیز در درج گمانه و کار بود
و بتوفی خود نیز در زمان او نیش از غایت که جامع است با من علوم هر دو باطن را و از آنرا که در دیگان شیخ محمود بوده و با وی

حج اسلام کرده و بسیاری از مشایخ مجاورین حرم را دیده و صحبت کرده و در خطبه و صحبت بانی خوش و سپانی و کشتن دست بر
 در تخریب و ترک دنیا سخن کرده و سخن برادر و لسان اثری تمام بودی هر کس شنیدی تغییر حالت از پیش بدگویی و صاحب کرامت و توان
 بود از جمله کرامات از وی نقل شده است این است عبد الله بن محمد بن عبد الرحیم که از اصحاب بی بوده گفته است که شیخ من ابو عبد الله
 اصغر بن نصر روزی مرا بخواست و گفت اکنون باید که روی عیان دوست من که در آنجا است بدو چنین چنان گوئی و بدیدم که بر روی
 من چون طاعت او را بخورد واجب و لازم می شود از جای برخیزد و روی سمت کند نمودم چون می چند بر او شتم خود را در گذردم
 و پس از شیخ گفته بود من در آنجا بودم که از او پرسیدم که چه گفتی که در آنجا بودی که در آنجا بودی که در آنجا بودی که در آنجا بودی
 از آنجا من اطلاع پیدا نمودم که گفت زنه را که چنین کاری کنی که خواهی تو هست با کشتن پس مراجعت کرد که گاهی چند بر او شتم و خود را
 در نزد شیخ دیدم و شرح حال در نزد وی گفتم گفت اکنون از انزال غشی دار که عیال و از انان ای امان بی از این مطالب
 دور است نقل است قتی که نزد وی در آمد که گفت شیخ این همه قدره است که بر زبانهای مختلف سخن کنند و هر یک بر شایسته
 خود و از انان تا چنانکه شخص تواند که بطریق مستقیم آید و چنانکه آنچه میگویند صحت گفت اگر طریق خود واضح در روشن بودی
 و سایر سواد که محتاج نیفتاد می باشد و فایده حاجت خودی قدر مرد و مجامع از مانی بدین شیخ و شقت بود و بخود و بطریق
 مستقیم که از طریق مستقیم انحراف نوزد و با منزل صفت با گشاید و آنچه مستصواب و مطلوب است بدان بد وقتی در گذشت
 یا شیخ ما از چیزی گوئی که فایده تی بخند گفت اگر طالب نیاید در رسیدن این پر کنده چه و آن گس که این در هر چه بر توانی است
 یا نه تا محصل آخرت بخت مجاهدت و خوبی عمل و حساب از روز اول فراچنگ آید و چهارف کامل روزگار از زندگانی را در هر است
 بیرون و در این که تعالی را پس می بود زمان نگذیر او را و گفت سال فانات وی مضبوط است و می گنجی که از ترجمه اش مستفاد کرد
 متعارف بود است با اول صده و با پنجم هجری مولانا جامی نویسنده که فرمودی اکنون در این جمله مشهور بود و در وقت شیخ
 از اسلام هر دو صاحب تاریخ عرفان را در این سال یا در نزد وی قتی و پس از وفات بابت قبرش منور در اوقات حضورش که بختی
 مانین کسر لام و با اشتهاد و نون از اعمال بخت است مثل بر و افران و از آنجا مشهور است در و مسکن
 راه است و انالی انگشت مالان میگویند و در نسبت اینی می آید

و سر الله طرف
 ابو عبد الله طرف

محدث حاج زبیر اهل بصره الی اندلسی

از تهرین فضیلهای عرفانی است هجرت بوده از فضل در آن این طبع معروف و خوشی جان طلاق است لسان من نماند
 بوده و او حاضر است با ملوک ترک که بعد از سلطنت آل ابوب در مملکت مصر دم را با اقتدار برافزاشت و خود زمان را بگذراند

و سر الله طرف
 ابو عبد الله طرف

مجاورت که میگذراند است و زیاده از حد حرم زود مال نخاک که محترم بود اینی در مرات الجنان در من توفیق مقصد است
 در ترجمه وی آورده و برین صفا او را سواد ابو عبد الله الشيخ الامام القادیه الکبیر العارف بالله الشهیر فی المناقب
 العلیه و الکرامات السنیه و الاحوال الحادیه و الانوار الباریه و الانقاس الصادقه و از غرائب الات
 که او را بود این بود که در هر شبانه روز بی حساب و حساب طواف کردی در من این عبادات و او را دو کار دیگر نیز بجای آوردی و بی
 حال چون کتب معلوم هر نمودم در طریق عرفان گذشت و در مقام ترقیات نمودم تا بقامت که رسید نقل است که وقتی شیخ ابو محمد
 که یکی از انالی این طبعت حکایت کرد که بخمال زیارت می آید آدم بود شیخ ابو عبد الله رحم کفتم شنیده ام که در فلان منزل است
 و شما در شب بخوابید و در راه عاقبت کار نیکو خواهد شد و باران خواهد بارید و آب خواهد ریخت ابو محمد گفته است که چهار کس بودیم
 شیخ را دوای کردی و باه نهادیم چون بن منزل رسیدیم شیخ گفته بود آب بود بهو بسیار گرم و شکی غلبه کرد با ما قدر یکی بود
 یکی از سه تا آن خواست از آن آب بخوردیم که خوراک بخوردیم سیری می کردیم که کله می و آن ترکی پس که ما سخت گفت و شکی بود
 او را کردید در حال زیارت رسیدیم شیخ ابو عبد الله چه گفته بود گفته است که گفت شیخ بسیار خواهد کشید و وقت کار نیکو خواهد شد گفتم شیخ
 از این بیشتر گفت که ما را تمام بیداریم که در خواب گفت گفته است که گفت در آخر باران خواهد بارید و بسیار خواهد کشید و شربت باران
 باران نگاه دیدیم که باره بر آنیک طیف می آید و بلند شد با لای سر ما را اندر بارید که گوید اگر ما سیل و این آید روزه خود
 پیغمبر غسل کردیم و طرفنا پر آب کرده و آن شیخ چون گاهی چند بر قیوم ز باران هیچ اثر نماندیم بی بزرگانین بر ما ضعیفان را چنین
 و این همین است

اگر تملطت تفرجند ای دل
 خشت زیر سر و بر بار کفایت آید
 کسترین ملک تو را ماه بود تا ماهی
 دست قدرت مگر منصب صاحبی

با بجز وی از کار خود را مجاورت که خطره و عبادات طاعات میگذراند تا در شهر سال مقصد هفت هجری بر او یافتن
 زندگیا و او را گفت و در همان شهر مدفون گردید و در آن وقت عمر وی از نود سال در گذشت بود و هم با فنی گاشته که از بعضی اصحاب
 شیخ اجل ابو محمد عسکری مغربی من رسیده که چون وفات او شیخ محسن الدین اصفهانی که از بزرگان این طبقه بود گفت
 مات الفخر من الجاننا فخر و درویشی در خاک حجاز زبیر و زنیحات مسطور است که چون وفات کرد و شریف که از نهایت
 افتاد و استمادی که بدو افتاد و فوت او را بدوش گرفته تا قبرستان ساند و زیاده از عمر که وی مالی حرم را تلف کرد
 عطف کبریم و سکون طاعتی دفع راهم و دانست

بشاید فایده که جماعتی از مشاهیر و اعیان عرفا هستند که با وجود مشهور و معروفند از باب توضیح و تبیین حالات هر یک را
 که با آن میگردند و در وضع این کتاب که در بسیاری از تراجم این طبقه از طبقات و طوائف که از آنها و غیره ملک خط
 شده در گذشته بخواند اما اهل نظر و عارفان را سبب تنبیه و تامل و دانش گردد

ابو جعفر حقا

در او چشمه و در او نایب سیم جریه در آن بر طبقه معروف بوده زدی بی اندازه داشته صاحب نجات از آن گشته که وی از
 اقران نمید بود و جمعی او را با صید هم نشسته اند بلکه صید از صیاب او داشته اند و خود در حد و محاب چندین صید داشته اند
 هر روز از شیشه زان القول علی الله را در بافته از صید نقل شده است که گفت بچوانی در بنده امیکشم در روزی شدم که گس را بچکان
 عبور نیافتاد در آن حال نظرم بر شیخ ابو جعفر حقا افتاد که تنها در امکان نشسته بود و بجز مشول را اگر فکلی بدید که در آجر است بخش
 دی گشتم و او را از خیال عالمی که داشت تصرف نمودم در آن وقت نزدیک او رفتم گفت شیخ حال که چنین شغلی افتاد و تو را از خیال
 و عالمی که بود تصرف نمودم بر آن سخن گوی تا باز که در آن فایده کلی برسد کم گفت هر چه را سوال کنی جواب گویم پرسیدم که خوابی
 که راه با وجودت گفت شب است با تو را که اگر از آن چشمه زدی تو زدی را و بودی اگر تو را نمی آیدستی تو را با و در آنی پرسید
 بر او ازین بیان است گفت کسی که در طلب چیزی بجز برای نیاست اگر طرف مقابل نیز او را خریدار است و واضح شود و ازین بیان که حضرت
 حق جابل یوفیق و صفا و ازین سوال شیخ چندین بار در مقامات عرفان برسانه که در آن وقت در ایامی گلی بوده و او را سال آن
 و انقضای مان زندگانی بدست نیامده بجهت راز بر جمل استخاک کردید که تا او را سیم جریه در قید حیات بوده است از آنکه گفت
 و محراب نعت است که وی قبل از چندین سال فوت نمود از کلمات نصیحت استوار است که میگفته اگر نه عاقبت زندگانی مرگ
 نوبی بی ثباتی دنیا زنده نسبی من نیز در دنیا از برای خود را کی میگردم و با منی در در رضایا جریه کجایی از او جعفر صفا نقل میکند
 بعضی گفته اند ابو جعفر حقا همان ابو جعفر صفا است هر کس از این حکایت را بداند کتاب بیخ نماید

حقا شیخ عالم و شایسته فادان طایفه کن گویند

ابو جعفر سوافی

از عرفای سیم است در آن جم حالات این طبقه از مشهور است و از شیخ عالی در دست نیت از کلمات است که گفته
 صدیق قلین من حدیك الذنوب و رفیقك من نصرك العیوب و اخوك من سائر ك الی اعلام الغیوب یعنی
 دوست تو آنکسی است که بر تیرا از گناه و رفیق تو آنکس بود که بناید تو را خوب تر آید بود و از آنکسی که از غیب مدد
 بجانب غفائی تو را در همین تو آنکسی است که با تو برای کند و برساند تو را بجهت الغیوب یعنی پروردگار عالمیان و سینه گفته است
 که پرستیده با تو خواهد بود برستی با من در مجالس و مجلسین آن چیز استی قدم زدن از آن روی که هر دمی در این چیز شرم چیز دیگر
 خواهی داشت و نیز گفته بهترین مردم است که قدم خود بر نازد و بگریه صفا حجاج مروان بهترین الهام است که صرف شود در راه
 محبت دوستان

مؤمنان ضمیر من هم در سکون او و هم در الف و زینت مؤمنی بیاید مؤمن بمانی با قیاد است از غیب در راه

سبلی سبلی سبلی

ابو جعفر صدیقی

در سیم جریه عرفان مشهور بود و تقوی یکی عال معروف موصوف بوده زمان جمعی از خلفای عباسی او چشمه القول علی الله را در بافته او را
 استه ان صید و شیخ اعلی ابوالقاس عطاس است و شیخ کامل ابوالحسن صانع و نیوری است و همین در شان او پس است که ابوالحسن نیوری
 نسبت به درست نماید و از زمین او با خود با او صید حشر صحبت داشته شیخ ابوالحسن صانع و نیوری گفته است که آقا من ابو جعفر صدیقی
 از برای من حکایت کرد که در سیم حال اول از اوت من شیخ حضرت زات پناه را خواب دیدم در مجلسی که بر صند نشسته بود و شیخ از شیخ
 آنحضرت جمع بودند در آن حال حضرت نبوی بر آن کریمت در آسمان نشست و از فرشته فرود آمد پشت و برقی در دست نزدیک کینا
 و دست می شست چون من می گفتم بر پشت را که او را از اینان است آن فرشته پشت را برد و او رفت من از جای خود برنگشتم عرض
 کردم رسول الله اگر چه ناز آنم اما دوستار شام و کیکه اما ناز دوست او را در این است حضرت فرمود است گفت پشت با او
 دین نزد شتم آنجا پیغمبر در من کریمت و گفت چون با او دوست داری با منی گفته است آنوقت را اوت من این قولم کمال نبود پس
 آن مقام کمال رسید جامی در سیم نظر این حکایت را در این بیان میسید که ابوالحسن من و هم گفته است یکی از شیخها خواب دیدم که فرشته
 طاری در دست داشت و چیزی در آن نوشت گفتم این فرشته خدی چه می نویسی گفت نام دوستان و اولی که در علم در حد و انطباق نام مارج نوی
 گفتند او را گفتم اگر من دوست او شام اما دوست دوستان و هشتم و شانزدهم و ستم و در آن حال فرشته در رسید و گفت طو را
 از هر گسیر نام وی در ایند نویس که او دوست دوستان است چنانکه بسیاری ازین طبقه گفته اند که اگر ثوابی دست در او زنی دست
 در دست دوستان او زن گردد در پیش آن کسی که بر تر شیخ شده ما از این سبکی است که دوست رس نباشد باری دست در او سبکی
 حق زنده تا آنجا است او شیخ گفته مقام قرب برساند و ظاهر کمال را گشته اند که اگر ایم زنده تا کنیز او که میگردد زاننده فاش
 در صفت آنقا قبرش در پہلوی شیخ زفاق مصیبت سال فاش اگر چه بدست نیاید چنانکه از ترجمه اش مستفاد کردید معارف
 بوده است با او طایفه سیم جریه از کلمات است که گفته است و دنیا و آخرت در قیامت بدست آید و خدا لان همسردون
 وقتی او را گفتند شیخ تو دنیا و آخرت خوش خواهد بود که مجاور کسی گفت اگر دل او با او بود خوش است و الا ناخوش خواهد
 ازین بیان است که مرد باید با او با نماند و چون با او هم جا او است چون بی او هر که خواهد جای گیرد و سستی از این سخن خواهد
 بود و الله اعلم بحقیق الامور

صدیق لانی فوسب بوضعی و انان کبمع او و یه نوید از وقت او و یه کبیر ذبج آن صبادر میاید در چند موضع در

ابو جعفر احمد بن محمد اسنانبشای

دیشا بر فرمای او سینه نیم و اول چهارم چهارم است بر کوهی می نشاند و در آن کتک کن و در عدد بزرگان این قوم نمود
سبب ایشان حیرتی از خضوع و رسیده و زمان سلطنت ایراسمیل مانی و بعضی دیگر را در بافته در هر دو و در آن روز وقت
سرا آمد ایل زمان بود و جماعتی از بزرگان این طایفه بخدمت او رسیده و بطریق هدایت رسانا گشته و او در میان این طایفه فضل و علم شریف
و وجودت میان تعیین و تالیف موصوف از جمله لغات او که باقی در برات ایشان بسیار گوناگون است که تالیف نموده و بر آن
شروط و روشی که بخاری مترجم شده و کتاب در آن زمان مشهور و معروف بود و دیگر کتاب بسیار از لغات که ۴۰ دیش نویی و بعضی دیگر از
احادیث را جمع نموده و دیگر سبب در میان این طایفه بوده که نسبت به خود و وی سالهای دوازده و بیست و نه گمانی نموده و در سال
سیصد و یازده در زمان خلافت ائمه برانده جاسی روزگار زندگانی را به خود و نمود و در همان شهر مدفون گردید از کلمات او است
که گفته تکبر للمطیعین علی العاصه بظاعفنه شرم من معاصیهم و آخره علیهم یعنی که فرمان برداران بزرگان
بر بازگشتن بطاعت بدو است از گناه گوناگونان و آخر است بخدمت و از نصیحت صحیحان و نیز از کلمات او است که گفته جمال
الرجل فی حسن مقاله و کاله فی صید فضاله یعنی حسن صورتی مرد در دنیا که گفتماری است چون خوبی می در خوب کردی
و چون کسی طایع این دهن باشد حکیم است که حکیم است گفتار او است که در او بود و هم از بیانات نصیحت آیات او است که گفته
من انقطع الی الله علی الحقیقه ان لا یزده علیه ما ینقله عنه یعنی خلاص است کسی که از غیر حق قطع گشته و حق پرستی
است که در نمودن بودی امری که شامل مانع وی گردد از حق سبحانه و تعالی هر از این بیان است که هیچ چیز از نمودن نبوی دیگر کارها
و در آن وقت حق با بدست و از این کلمات تمام بصیرت واضح و واضح میگرد و وقتی از او پرسیدند شیخ در بدست امر خلاصت تو چیست
گفت در آن وقت که در تمام طاعت به معنی آنکه کفر با خدا و با کلام بزرگان اهل تقوی او را تا شیری کبر است و چون گفت
در بدست امر که نمودن بود و از خود سبب توفیق دنیا و آخرت فرید کرد و نیز گفته چون در هر یک کسب بر می زوروی گردان که او را
ترقی بدین نحو که گردید و بطریق مستقیم بدست خود اید قار و الله اعلم بحال الامور

امیر محمد بن عبد الله است و از امانی فرغانه در ما ستم چهارم سید او شد و در عدد اصحاب شیخ خدیجه مدد کرده و میان این طایفه مشهور
گشت و نیز در تقوی خوبی بسیار معروف آمد و در وایتش شیره از شیخ خدیجه بوده و در سبب ترقی او آورده که وی در اوایل ایام زندگانی
خادم ابو عثمان حیرتی بود و روزی در شهر تاشاور در کاب و بر وقت در روزی که باران جاریه و در حال بسیار بود در آن حال خیال
او بهر گشت که آنکس که بر اسب است حال پاینده و چو داند در میان گل چوشت ابو عثمان خیال او بدست خطه که در آن زمان پاینده
او را گفت اکنون نوبت و سینه بر نشین ابو جعفر گفت ای شیخ اجل زینهار کس هرگز این کار نکند و از آن تکلیف شیخ بر خود پیچید
که بر نشین دیگر گفت بر نشین خود است خلف قول شیخ نموده بر نشین ابو عثمان غاشیه برگردان نموده در پیش می میرفت و ابو جعفر

بر اسب سوار بفرمود و در هر روز خود را با اسب فرود آورده و گفت وقتی که من بر اسب سوار بودم آغوشیده او شس میس من نمی چو بودم و مشک
تو بر اسب ای من پاینده پیش تر شرم بازمانده بودم ابو جعفر گفته است که من از آن حالت ادب شده بودم طریق سیر و سکون نمودم
سالان فانیات کامل بدست نیامدند از بعضی تراجم او ستفاد کردید که چند سال بعد از وفات شیخ خدیجه بوده از کلمات نصیحت آیات
او است که گفته التوکل باللیسان یورث الدعوی والتوکل بالقلوب یرث المعنی یعنی توکل چون زبان باشد و گوشه و
گردان عوینت و علی نحو اوست و آن توکل که در اول با حقیقت توکل است و نیز گفته چون مرید در بدست امر بقام توکل قدم
نهدا گالی بکلی خواهد نمود و چون مقام توکل ثبات قدم نوزید در خود خواهد یافت وقتی اورا گفتند شیخ ما را چیزی گوی که فایده می بخشد گفت
چون چهار چیز را موجب شود بهر که در دنیا خیر خواهد دید و در آخرت درجات بلند خواهد یافت اول استی است اگر چه بد نظر
از برای شما خیر نماید و دوم بر بار است که بر جوان بجای نیاید و سوم رافت است که بر کسی باشد چنانکه گشت از زمان
که او را زود باشد او را گفته شیخ ترقی از برای هر دو سالک بچشم سیر کرد و گفت سخن خلق و خضوع و افتادگی چون این سه چیز بر او وجود
گردید بسیار آسودید و نیز از کلمات او است که گفته اگر بدین طریق سیر قدم خواهی نهاد و در زود شدن خواهی در آمد برستی در می دل با زبان
نواقص دارد و اول بدی عاقبت و سوختن چهار خواهی گردید و دوم گفته هر دو بسیار و لو که است که خود از زوایل آید پاک نماید پس قدم
در طریقت نیست و چون بنا یکی بدین راه در آن محسوس نمایوسم که هر که در و از حکمایانی که در دروس لریا صین یا فی از وی نقل کرده
این است که گفت وقتی از وفات در شهر دیوبند و از جماعتی از او خوانند که از صوفیه بودند و در آن حال جماعتی از او را که در بعضی از آنها
آسما صیبه را می یابد و در بعضی کوی بی شماری کی از آنجا که گفت اگر بدین استیاع از برای چکار و از برای که میخیم و در دنیا
آن عمل خواهد نمودی گفت است که چشم از برای من حکایت کن گفت بهترین است این حکایت را در زودت خود که بزرگ عقیدت شنوی
با وی سینه او شدیم بعد از آن راه بردی که در وقت این بزرگ عقیدت است زن و بسو را در حق او دیدی و دیگر زود خواهد حاصل گشته
گردید و گفت اگر این نیز در حق او روی تو را طلاق خواهد گفتم در این ایام چه تغییر بر او حرکت نموده نزدیک منم و نواحی آنجا رسیدیم
در آن حال آن آثار وضعی در پیشه و شری آرد و از خوف آنکه مبادا شوهر بداند و او را طلاق هم مولود را بر چه چیده بگوی که آن
زودگی بود برده در در غاری گذاشته بر گشت پس از آن مکان رفتیم شش ماه دیگر مراجعت بدینجا شد پس از آن بیرو شش ماهه و ضرورت غایب که
طفل او را آنجا نهادند و بر رفت چون نزدیک بنارس رسیدند که چشمش بر اهری افتاد که در بالای سر آن طفل شده و پستان بر او نازل
می گردید و چون آن حال بدید خونی در او دید گشت چنانچه نزدیک طفل را در بر گرفته چون چشمش با او افتاد صد گریه بلند کرد پس طفل
بر زمین گذاشته نبوی قیله شد و گمان خود از آن حال آن حال خبر داد شیخ حال بدید که خبر گفته تمام آن قیله روی مان که غایب
نماند و دیدند غزال طفل را شیر سید و چون آن حال بدید تمام قیله گریه در آمدند و خداوند را بر آنقدرت که نموده بود پس گفته زن آن طفل
زودگی قدر آن زمین بر او شد چون چشمش گریه با او افتاد روی بد کرده صد گریه بلند نمود پس روی قیله نماند و غزال آنچنان
از دور سینه گشت تا از نظر نامید پیشه و این مناجات که اکنون سینه یاری شود و جاز آن در شر است که بر پیش او آمد و می صلح تنوع کرد

ابو جعفر سجده

دی که مراد از آن کجاست تعبیری از او در شرح سلفان اللطیف الخیر المثلان القادر ازین کجاست اولاً است و مشهور است که
 از او در حق نبویه چندی تا بنامش میگویند که هر چه در حق او نظر می شود از آنکه در خط سینه او خدا مید
 فرخنده است شیخ فاکون را در ضمن حدیث بعد از الفنون از او معلوم ما و اولاً است که وی منسوب به نجابت و نیز از او
 فارسی است که جماعتی از آنالی نقل می نمایند

ابو جعفر بن بکر حد

از بزرگان این طایفه است و در اوایل سیم هجری بود است در قحط آن سال نقل شده است که در ابو جعفر بن بکر حد است یکی
 ابو جعفر بن بکر حد که در کربلا کشته شد و از او در حدیث آمده است که ابو جعفر بن بکر حد را صاحب اب جعفر بن بکر حد
 و با شیخ ابوتراب بن نجف است و از او در حدیث آمده است که ابو جعفر بن بکر حد را صاحب اب جعفر بن بکر حد است
 داشت و هر روز در نیایش می کرد و از آن صنعت فراهم آوردی و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 شدی آن پاره از کوفته سجد کرده سجده می کردی و می پرسید که ای صاحب کربلا که ای صاحب کربلا که ای صاحب کربلا که ای صاحب کربلا
 که وقتی آن کربلا در باره سید بن مرتضی رسیدند و از آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 از شیخ ابوتراب بن نجف است و در کوفته با اب جعفر بن بکر حد گفت چند روز بود که آب شام کنون که آب سیده ام شام کنون که آب سیده ام
 تا که ام غلبه کند و بدان طریق دم تو را بدو بگوئی تا جایی که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 یقین آن بود که اکنون شام و آب حاجت نیست و صبری تو کم کرد و علم آن بود که خدایا اینجانی می پرستید و در آن وقت که در آن وقت
 و در خون خود می نسیم در حال آب هم باید بروی شاید که آب شام تو را بدو بگوئی تا جایی که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 آشکارا کرد بعضی گفته اند که غرض از آن کلام این است که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 روز با ابوتراب در آن آورده از حکایاتی که در روز اول این منسوب به او است که خود گفته وقتی در کربلا بودم و می پرسیدم
 بند شده بودم که آن زنی رفته تا می بستم از صورت وی تا خبر خوبی در یافت چون از او پرسیدم چرا خبری مرا ننمودید و گفتم می مردم
 از برای خدای بگریه گفت منت میزیم نشین در آن حال بشین می که از انبیا و انبیا مشغول بود کار او را تا تمام گشته روی من
 آورد و من می سرمن در کمال غمی می گفتم که خدای که در آن در این سبب با او پرسیدم که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 و مرا دعای خیر نماند من در همان او را که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 من دست هر دو را در دایم پس داخل می شدیم که از دوستان من نزدیک است که سینه من از آن در آن بود و از این
 برای من فرستاده بودند در زمین نماز می کردی و گوی که ای خدای که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 این دنیا را در حجاج خود صرف نمائی گفت با شیخ بن بکر حد که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت

(کلمه)

ابو جعفر حد

بکر حد از بزرگان این طایفه است که در کربلا کشته شد و از او در حدیث آمده است که ابو جعفر بن بکر حد را صاحب اب جعفر بن بکر حد
 کرد و هر روز در نیایش می کرد و از آن صنعت فراهم آوردی و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 یافت آن کلمات است که گفته اند از او است که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 نیز از اسکاکی می گویند که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 که در او در روز جزا فقرت اگر چه زایل می شود که با آن آزاد پرسیدند با شیخ علم از حدیث خود چون از شیخ علم از حدیث خود
 مرد علم کرد و در مساکت اینها تا از پرسیدند فقرت گفت فقرت من است که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 بصورت غمی باشد ما از این بیان سیرت اهل است که اهل سیرت سواد و گفتند شیخ چه بقصد بودم بدین مرد که گفت آنانی که
 نشان سکون است و هر چه در او در خوردن است از او برای آن مردم عدوت رزق و چون خدای بگریه گفت آنانی که در آن وقت
 این قبل مردم رسالت خود بکشید پس چگونه در دنیا زنده گانی گفت خوردن از او برای آن مردم عدوت رزق و چون خدای بگریه گفت آنانی که در آن وقت

و زنده گانی

بگیر شیخ با هر صد و کس کاف با هر صد و کس کاف

ابو جعفر معاصره

در سیم هجری بود است و در قحط آن سال نقل شده است که در ابو جعفر بن بکر حد است یکی
 این طایفه است و در کوفته با اب جعفر بن بکر حد گفت چند روز بود که آب شام کنون که آب سیده ام شام کنون که آب سیده ام
 تا که ام غلبه کند و بدان طریق دم تو را بدو بگوئی تا جایی که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 یقین آن بود که اکنون شام و آب حاجت نیست و صبری تو کم کرد و علم آن بود که خدایا اینجانی می پرستید و در آن وقت که در آن وقت
 و در خون خود می نسیم در حال آب هم باید بروی شاید که آب شام تو را بدو بگوئی تا جایی که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 آشکارا کرد بعضی گفته اند که غرض از آن کلام این است که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 روز با ابوتراب در آن آورده از حکایاتی که در روز اول این منسوب به او است که خود گفته وقتی در کربلا بودم و می پرسیدم
 بند شده بودم که آن زنی رفته تا می بستم از صورت وی تا خبر خوبی در یافت چون از او پرسیدم چرا خبری مرا ننمودید و گفتم می مردم
 از برای خدای بگریه گفت منت میزیم نشین در آن حال بشین می که از انبیا و انبیا مشغول بود کار او را تا تمام گشته روی من
 آورد و من می سرمن در کمال غمی می گفتم که خدای که در آن در این سبب با او پرسیدم که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 و مرا دعای خیر نماند من در همان او را که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 من دست هر دو را در دایم پس داخل می شدیم که از دوستان من نزدیک است که سینه من از آن در آن بود و از این
 برای من فرستاده بودند در زمین نماز می کردی و گوی که ای خدای که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
 این دنیا را در حجاج خود صرف نمائی گفت با شیخ بن بکر حد که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت

(کلمه)

ابوجعفر معاذ

شریف شوی ابوعلی و مادر تو در روز بیکصد و هشتاد و سه روز از برای استغفار دستم بر کسی و در روز هفتم دستم بر تو دراز
مکن چشم دستم در از جنایت خود چون بدستی شیعی طبع و پزیرایی کنی و در منزل پرینکار با شش فیض دنیا و آخرت از درانی
معاذ بفتح میم و عین مملو و او ذوالعجب است

ابوجعفر امغانی

در اوجمه سیم خیزه بوده و صاحب کرمه و تقوی در حسد قبول طبعی این طایفه و این حکایت که گاشته شود و در اول است بیان
و بزرگی در تنه وی از یکی از این طایفه نقل است و صاحب اخبار آن سیم کار این است که گفت قتی در مدینه نیرت قبر خرم شرف بود
آنحال دیدم مردی که سری بزرگ است زیارت کرده بود و چون از حرم بیرون رفت از پی او رفتم تا معلوم کنم کیست میسره و در
رسیده ناگه از در بسته که درون از پی او بر قدم گاهی من کرده دیدم که چو خوی گفتم میسره که با تو بیستم دوری تو در می رویش کردی
کردم گفتم که اگر تو خوی میسره که در آلا بر جای قدم من گفتم طاعت خرم نمود و در آن شب و غیره را میسره پس گفتم چون
از شب گذشته چشم بر او افتاد و نزدیک تر رفتم گفتم این سجده که می بینی تو پیش میروی یا من پیش تو میسره را تو خست با کنی
پس برفت من سجده تمام چون از خواب بیدار شدم دیدم در مد و مطلق و می کرده و در تمام تر شیخ اجل ابو بکر کانی و جماعتی از شیخ
مختلوفی نشسته بودند بر ایشان سلام کردم شیخ ابو بکر گفت کی سیدی گفتم همین ساعت گفت از کجا سیدی گفتم از مدینه گفتم چند روز
که از مدینه بیرون می گفتم دو شب جماعت شیخ در بیدار گشته شیخ اندکی تأمل کرده و مرا گفت با که میسره گفتم با روی که حال قصد
وی چنین بیان بود گفت شیخ کنی ابو شیخ ابوجعفر معغانی است اینها که گفتی درین سال معانات او اندک است بعد از آن بی اطلاع بود
گفت ایفر زنده باشم که این سال تو نیست تو بزرگی مقدم شد و از تو بر انجام رسیده و گاه شیخ ابو بکر پرسید در آنحال حرکت نیز از او
قدم خود چون می ایستی گفتم مانند موج دریا که بر کشتی دریا شد

و دیگر از حکایاتی که از وی نقل شده است آنست که یکی از رفقا گفته قتی یکی از ما میرفتیم راهی که در آنجا بیانی فستادم که پانین
تکلی بر من غالب کردی پس کسی که از خود سپید بریم در آنحال صدی شخصی شنیدیم که گفت کجایم ای عالم را چون وی برگردیدیم شیخ
ابوجعفر و من از او دیدیم طبعی پر از آب در دهانت گرفته نوشیدم از آن محبت که من کرده از من که بر باند اظهار استمان نمودم گفتم کجا
خواهی رفت گفتم بفلان مکان گفتم چشم خود بر من نه دوست بد من چنان کردم پس گفتم چشم گشای چشم کشودم خود در آنجا مکان
دیدم که خیال من بود پس از نظر فریب گشت مرا زیاد و غیب حاصل گشته از قدر و مرتبه او در گفتم نامم و بجهت جماعتی میسره
گفته گفتند از مثل چنین بزرگی چنین که اتمی بعید نیست از کلمات اعراف کمال است گفته که اگر خواهد و در یک مکان دریا
خود بینی از سر بنهید و الا در ضلالت و گمراهی خواهد ماند تا زمانیکه رسد روز از او پرسیدم در یک گشت گفت آنکه که خود را
و خود را برینا و پای از آنکه گفتم خوبترین نهد او را گفتند شیخ قتی مرد ساکت و صیت گفتم آمدن در صحبت بجان خود

در کون

ابوجعفر امغانی

کردن از آنان جسم و کلمات است که گفته بودیم که در آنوقت باقیات آنچه او را در آن روز و آنانی دوم
افغانی نیز از بزرگان تائب گردید و او را تا بید و خوشی بردی سیم ترک کرد و نامی نفسانی بجهت فو ضلالت و جانی چهارم در نوحی دن از این
و نامانی چشم تقوی بر نیز کاری بجهت فو ضلالت و جانی دیگر از بزرگان تائب گردید و نامی نفسانی بجهت فو ضلالت و جانی
نیز منظر و سینه بویست بعینه از ترجمه شمس متفاد و دیگر در او سینه بود که سیم خیزه بوده است و بعد تعالی علم
ذامغان بدل معاد الف و سیم و عین معجزه است نون قصیده نون است که اعراف کمال مملو است و اینهاست

ابوجعفر سامانی

در میان این طایفه سیمی از دست چون ترجمی از کاتب شیخ الامام نقل شد معلوم شد قبل از سینه چهارم خیزه است از حکایاتی که در صحبت
خو نهد و می شود از نقل شده این است که گفت قتی در یکی از این شهر گندم کوبه بیان قناد و در آنجا کردی از ابدال افریم در میان آنحضرت
جوانی بود که خدمت ایشان کردی قوت خوراک اجتماع این بود که آن جوان با کانه سینه را که بر وی از برای ایشان بنی من شش
روز در آنجا بمانم چهارم روز آنحضرت گشته شیخ زندگانی را دیدی اکنون بخسیر و در میان بدر رو که بر سبک مانوانی زندگانی
نمود پس این واقع کرد و از نزد ایشان بیرون شدم پس از پنجاه سینه که در شمس ملا که در مدینه بنهید و قناد و مدت زمانی که نشسته بود روی
از مکانی میگذاشتم چنانکه در میان قوم خدمت مشغول بود دیدم ولالی میکرد و پارچه در دست گرفته من نیز میگفتم یعنی که قوت
زیاده میکند که سماع قوت باشد و عجیب تمام که آن جوان بایر من شش سینه و وی چنان میزد که بدو سینه گفتم در آن مطلق بود
روی خود بوی میکرد و من گفتم تا چه قدر بوی می کند که گفتم ترا سینه سو کند که تو آن جوان سینی که تو را بگو بیان دیدم گفت بی تمام که
دیدم گفتم اینجا چون رفت روی بدین کار از برای چه مشغولی که چنین کار را کار داشت گفتم بدان گاه با شکر که روزی آنحضرت ایل خورد روی
افغانی حاضر کرده بیان کردم در وقت قیمت تبر از آنرا برد و خود نهادم ز درجه سیر و سولک تقدمات بلند فدا و غیای رسیدیم دیگر
باره کی از من گذرند که بخوبش نفس عمل کرده این سینی طبع از بر خود سپیدم در ذیل این بیان آورده اند که سکر کلاف دستی تو زنده
سوقت در آنحضرت می اول نگاه که محل حاجت تو واقع شود روزی از تو بچید دویم نوقت که با آنجوس کردی با او صد روز
سیم نوقت که با او هم کل شوی خود را بر تو خیس شد و از بیان ساقی ارشاد می شود مرید بر آنکه چون مقدم بطریق بعیت نهدید بر سر نوم بود
آن حرکت قیافه از خود آداب آنست که بر سرش و داران او تسلیم روانه در نفس خود در نفس آنان طرح نهد و این کار که آن جوان کرد
و در آن زمان میرانند خود گذشت این در حقیقت ترجمه نفس بود بر سرین من یک که آداب از تقاضای سیر و سولک فدا و دیگر
از حالات اعراف کمال چیزی است بنا که مرقوم فیه چنانکه از ترجمه شمس متفاد کردید و جانی معین کنی سینه را بر سبک است ملاذ
بگذراند این کلام را یعنی از نقل میکند که گفته است هر دینیه حیرت علم و تخیل با مردمان مساوات با دوان
سالمات با سیم مملو و الف و سیم و الف نون از حال صفهان است که جماعتی از اهل فضل و علم با سینه چینی

ابوالحسن بنان

چون باندۀ نه ای که روزی در نجف که او را از نصیب و محروم نمائی نظر حرمان و محسوس می جانب او پیش

بنان بفتح با، موحده نون ابوالحسن حکیمی

در اوایل چهارم هجری در زمان خلافت امیرالمؤمنین علیه السلام در مدینه منوره و مشهور بوده است او زهد و تقوی موصوف و از حکمای کوفی
مقل کرده اند نسبت که گوید از شیخ اجل عیسی بن عقیل که گفت روزی در مجلس سستی مصلی بودم و در آنجا مردی بسیار در میان ما کت
از آنجهت بودم در آنحال تری پیچید چهرت که خواب زده بودی از جاسین چینی گفت کی میگفت که سستی کی میگفت که خوردن
و هر یک از آنجهت پانی میگردند چون نسبت نظر من رسید گفتم علم القلوب با اطلاع الله علی کل نفس و این را با
کودتای که است بر هر ذراتی آنچه گفت گفت نسبت یاقی میگوئی ای سپهر که من نگاه مرا از نزدیک خود نشانده و مرا بر بدن
خود بعد از آن مقدم می نشاند و نیز او حکایت کرده است که حال کی از شیخ را از بنید رسیدم که توان بودم انور گفت کردی
پرهیزکاری و طبعی که طلال باقی است از اشیا و اگر از آنکه او را بگذرد حاصل این است که هر چه در کتاب و باب شریعت است
و چون در او این آداب یافت نشد چگونه میتوان آداب او پروردگار و از کلمات است که گفته علم از کسی آموزد که بدان عمل کند
چهار از عالمی که مسلم خود عمل کند چگونه توان کتب علم نمود سال وفات وی مضمون است بجهت آنکه از ترجمه پیش متعارف کرده در آنجا
بجریه بوده است

شیخ ابوالحسن کردوبی

در هشتم هجری در زمان خلافت امیرالمؤمنین علیه السلام در مدینه منوره و مشهور بوده است او زهد و تقوی موصوف و از حکمای کوفی
مقل کرده اند نسبت که گوید از شیخ اجل عیسی بن عقیل که گفت روزی در مجلس سستی مصلی بودم و در آنجا مردی بسیار در میان ما کت
از آنجهت بودم در آنحال تری پیچید چهرت که خواب زده بودی از جاسین چینی گفت کی میگفت که سستی کی میگفت که خوردن
و هر یک از آنجهت پانی میگردند چون نسبت نظر من رسید گفتم علم القلوب با اطلاع الله علی کل نفس و این را با
کودتای که است بر هر ذراتی آنچه گفت گفت نسبت یاقی میگوئی ای سپهر که من نگاه مرا از نزدیک خود نشانده و مرا بر بدن
خود بعد از آن مقدم می نشاند و نیز او حکایت کرده است که حال کی از شیخ را از بنید رسیدم که توان بودم انور گفت کردی
پرهیزکاری و طبعی که طلال باقی است از اشیا و اگر از آنکه او را بگذرد حاصل این است که هر چه در کتاب و باب شریعت است
و چون در او این آداب یافت نشد چگونه میتوان آداب او پروردگار و از کلمات است که گفته علم از کسی آموزد که بدان عمل کند
چهار از عالمی که مسلم خود عمل کند چگونه توان کتب علم نمود سال وفات وی مضمون است بجهت آنکه از ترجمه پیش متعارف کرده در آنجا
بجریه بوده است

ابوالحسن کردوبی

زنگانی را در مدینه منوره و مشهور بوده است او زهد و تقوی موصوف و از حکمای کوفی
مقل کرده اند نسبت که گوید از شیخ اجل عیسی بن عقیل که گفت روزی در مجلس سستی مصلی بودم و در آنجا مردی بسیار در میان ما کت
از آنجهت بودم در آنحال تری پیچید چهرت که خواب زده بودی از جاسین چینی گفت کی میگفت که سستی کی میگفت که خوردن
و هر یک از آنجهت پانی میگردند چون نسبت نظر من رسید گفتم علم القلوب با اطلاع الله علی کل نفس و این را با
کودتای که است بر هر ذراتی آنچه گفت گفت نسبت یاقی میگوئی ای سپهر که من نگاه مرا از نزدیک خود نشانده و مرا بر بدن
خود بعد از آن مقدم می نشاند و نیز او حکایت کرده است که حال کی از شیخ را از بنید رسیدم که توان بودم انور گفت کردی
پرهیزکاری و طبعی که طلال باقی است از اشیا و اگر از آنکه او را بگذرد حاصل این است که هر چه در کتاب و باب شریعت است
و چون در او این آداب یافت نشد چگونه میتوان آداب او پروردگار و از کلمات است که گفته علم از کسی آموزد که بدان عمل کند
چهار از عالمی که مسلم خود عمل کند چگونه توان کتب علم نمود سال وفات وی مضمون است بجهت آنکه از ترجمه پیش متعارف کرده در آنجا
بجریه بوده است

ابوالحسن طبری

در ماه چهارم هجری در فارس در زمان خلافت امیرالمؤمنین علیه السلام در مدینه منوره و مشهور بوده است او زهد و تقوی موصوف و از حکمای کوفی
مقل کرده اند نسبت که گوید از شیخ اجل عیسی بن عقیل که گفت روزی در مجلس سستی مصلی بودم و در آنجا مردی بسیار در میان ما کت
از آنجهت بودم در آنحال تری پیچید چهرت که خواب زده بودی از جاسین چینی گفت کی میگفت که سستی کی میگفت که خوردن
و هر یک از آنجهت پانی میگردند چون نسبت نظر من رسید گفتم علم القلوب با اطلاع الله علی کل نفس و این را با
کودتای که است بر هر ذراتی آنچه گفت گفت نسبت یاقی میگوئی ای سپهر که من نگاه مرا از نزدیک خود نشانده و مرا بر بدن
خود بعد از آن مقدم می نشاند و نیز او حکایت کرده است که حال کی از شیخ را از بنید رسیدم که توان بودم انور گفت کردی
پرهیزکاری و طبعی که طلال باقی است از اشیا و اگر از آنکه او را بگذرد حاصل این است که هر چه در کتاب و باب شریعت است
و چون در او این آداب یافت نشد چگونه میتوان آداب او پروردگار و از کلمات است که گفته علم از کسی آموزد که بدان عمل کند
چهار از عالمی که مسلم خود عمل کند چگونه توان کتب علم نمود سال وفات وی مضمون است بجهت آنکه از ترجمه پیش متعارف کرده در آنجا
بجریه بوده است

طبریه بفتح طاء موحده نون و کسر زاء موحده نون و کسر زاء موحده نون و کسر زاء موحده نون

شیخ ابوالحسن حداد

اصل از طبرستان است و در ماه چهارم هجری در مدینه منوره و مشهور بوده است او زهد و تقوی موصوف و از حکمای کوفی
مقل کرده اند نسبت که گوید از شیخ اجل عیسی بن عقیل که گفت روزی در مجلس سستی مصلی بودم و در آنجا مردی بسیار در میان ما کت
از آنجهت بودم در آنحال تری پیچید چهرت که خواب زده بودی از جاسین چینی گفت کی میگفت که سستی کی میگفت که خوردن
و هر یک از آنجهت پانی میگردند چون نسبت نظر من رسید گفتم علم القلوب با اطلاع الله علی کل نفس و این را با
کودتای که است بر هر ذراتی آنچه گفت گفت نسبت یاقی میگوئی ای سپهر که من نگاه مرا از نزدیک خود نشانده و مرا بر بدن
خود بعد از آن مقدم می نشاند و نیز او حکایت کرده است که حال کی از شیخ را از بنید رسیدم که توان بودم انور گفت کردی
پرهیزکاری و طبعی که طلال باقی است از اشیا و اگر از آنکه او را بگذرد حاصل این است که هر چه در کتاب و باب شریعت است
و چون در او این آداب یافت نشد چگونه میتوان آداب او پروردگار و از کلمات است که گفته علم از کسی آموزد که بدان عمل کند
چهار از عالمی که مسلم خود عمل کند چگونه توان کتب علم نمود سال وفات وی مضمون است بجهت آنکه از ترجمه پیش متعارف کرده در آنجا
بجریه بوده است

سوفی را نام سید و آنگاه که شریفی از پیش میبرد و در آنجا که میگوید که در آنجا که...
فردی را که گفته اند که لا یوجد بعد علی ولا یعد بعد وجوده یعنی سنی آن گیت که بعد از او...
طبیعت حکم طبیعت رجوع کند و بعد از این که باقی شده بنیضی حق نمودم کرد و دستی او را گفته ایستخ مارا...
از شما هر کای میخواست میگردم که همی از من از منی سنی که من از تو را ضمیمه آید که ای کتاب اگر تو از را ضعیف بودی ضعیف را طلب...
کردی مرا و ازین بیان رضا بدو ای دست و پا کردن با نمانی او قوی دیگر از او و سستی خود گفت علیکم فی اول الایام...
بالانفرادیتم شرفی من المسایخ فی المعارف ثم یقفون علی التفریق بانسقاط الحاکمان یعنی لازم کرد اول...
ایضا بنمای بعد از آن زیارت شیخ را لازم کرد جهت تحصیل بعد از آن است بر تفریق که عقاید صوفی که بهت روزی از برای عبادت...
از باران حکایت میگوید که هرگاه اوقات نفسان من بگشت هیچ چیز طلب از دست و پا میگویم که آید و در آن انفسیکم پیش ازین من که گشته است...
در وقت صفای نفس بودت بی از پیش که در این است بر خواند

ان دهر یلف تمثلی بشملی لزمان بهتم بالاحسان

یعنی روزگاری که جمع میگردم تفاوت مراد و بوجوب جمعیت علی شذائی بود که صد جان میباش که از زمان است اول که زمان تمام...
دو سال است در صحت فاضل استمال فادام

حصری بضم حاء و سکون صاء و کسر راء و اول و اینست

دو پشیده خواهد بود که در این بیخود فاک شرح حالان برشته تحریر در آن جماعتی با او پس کردی با او پس نمود ولی در کتب معتبره من...
مستحقین از اهل تراجم تحریف زیاده و جماعتی از آنجا که او پس شنید او پس گاشته و همچنین آنان که او پس شنید او پس چون در این...
نامی در تصحیح اسامی و کتاب و تفسیر هر یک را باید و استماع و مع نمود از آنچه توضیح بینما که اگر در بعضی از کتب این کتب تفسیری دیگر نوشته شده...
عبر جمیع صحیح است که در کتاب ضبط و شرح کرده اند به اولی و اینست

پوشیده خواهد بود که چند نفر از او شنید که او نیز هر چه فاش کنی و کتاب است که در کتابت شده و بعد توضیح ایک دیگر شده و گاشته شود و این...
شیخ الاسلام چه عهد به نصاری نقل شده که گفت من سینه با او نیز شناسم ازین طایفه که موالی بوده اند و سید جان و بیخ نواز از آنها نام...
ابو الخیر تباری و ابو الخیر حبشی و ابو الخیر شملانی و ابو الخیر حصی و ابو الخیر مالکی و شرح حال این بخت خفا که شادانی رفت مصلو...
میاید

ابوالحسن حبشی

در ماه چهارم حیر بوده است زمان معتد به جاسی و چند خلیفه بعد از او بر آید و او در آنجا بوده است شرح لای الهی از کتاب شیخ انام...
انصاری نقل شده بخاک گوید شیخ محمود شیخ جاسی خدمت او را در ایام قدیمه در این مقام نموده و از شیخ عرفت که گفت وقتی که اهل...
طاهر مسجد الحرام در آنجا که گفت که ایشان را چون از آن گویند پس بر سبب حارت بصرفان شادان نموده و گفت که در آنجا

ابوالحسن حبشی

باشند در آن حال ساعی گشت که شیخ ابو الخیر حبشی در آنجا است و اما چشم از وی غایب بود از سخن آن شخص که گفته بود که با او از آن کس...
گفت که سید که با او از آنجا که آمد تا او را ببیند یعنی چون نظر جو فرود کرد کسی با او از آنجا که آمد و دید

دیده باید که باشد شناس تا شناسا راه در هر لباس

بر حال آنچه در ترجمه وی آورده اند و صاحب کتابت از آن نقل میکند این است که ابو الخیر غلامی بود حبشی در نزد بعضی از اهل حاکمان حبش در آن...
بنده کی بنده کی حضرت حق سبحان و تعالی اشتغال تمام داشت بمواره و با او می گفت ای ابو الخیر از من چیزی خواهی و او میگوید از تو آنچه خودت...
میگردد روزی نزد او الحاج بسیار کرد که از من چیزی میگوید که گفت اگر مرا چیزی خواهی بگو که از او کم نخواهد و گفت چندین است...
کس تو از او کرده ام و تحقیق که در این مدت تو خواهی بودی من بنده چون بگفتم شنید خواهی نمود و او اع کرده بقصد دیدن کسی...
از شیخ زوی بنده او و چون بد آنجا رسید شیخ شرف بخت بود باینکه او را در وقت پرورش جوانی بجای آورد و سلام کرد...
گفت و علیک ای ابو الخیر و زیاد مشتاق بودم تو را و لعلی شریف مخصوص است که در حجابان خواهی سید و او را است...
بجاء و در حین شرفی از او همانند تعالی شرف نمود و گفت که حضور تو آنجا حال خواهد شد و در حالت عالی خواهی سید و بیرونیت...
نمودن که هرگز از یکس چیزی طلب نموده خود گفته است که شصت سال عمر من مجاور بودم نخست بهایی کشیدم هر گاه بگویم که اگر کسی...
چیزی سوال کند با منی و از او ای که ای ابو الحسن شرم نیداری دی این بنده با منی از پیش غیر خواهد بود و ای در اخبار و نقلت...
که هرگاه بر وضو صد مرتبه مصطفی در آید و گفتی التلا علیک یا رسول الثقلین جواب آمدی و علیک التلا...
یا طاووس المحرمین از آنچه او را طاعتش المحرمین اند و در بدین لقب در نزد اعالی و ادانی شهرت است همچنانکه شیخ خود...
بود و شرف کامل بر زمین مجاور بود تا در سال سبب شد و در وقت نمود و در فرستان که در آن کتب است...
که گفته المحرمین بوجوب علی نفس خدمته الاحرار و الفتی من لا یری لنفسه علی احدی منة و لا یری لنفسه هتفتنا...
عن احد یعنی از او را گفتی است که بنده از جانب پیش بچکن نمی راند بنده خود را مستحق از یکس و بهر او گفته که بر خدمت احرام...
در تراض سوره شان

ابوالحسن مالکی

نامش بنده است و پدرش شویب آنچه از ترجمه شمس استوار شود از االی فارسیس بوده و در ماه چهارم حیر در آنجا که مشهور و معروف...
در زمان سلطنت آل بویه در ایام قدیمه و در ایام غولم هر بود و از بزرگان شیخ در علوم باطن معدود و صاحب است با شیخ اهل عارف عالم...
ابو حیدر حنفی و شرح حال او را در کتاب خود گاشته گوید که جوانی روزه میباشتم و وصل میکردم و جامع سیر بودم و در...
از برای من یک قندیل میگذاشت اتفاقا شبی از آن آمده بود و در حین شرح افسرد گشت من تو خدای القید گشته بودم در آن حال...
کلی در سجده گویند گرفت و در هر کدام جواب او را اول نیک شد و در هر کدام در باره کردم و دیدم که شیخ اجل ابو حنیفه...
مالکی است و آمد و بیاید و نزد یک من شربت است و بخت بر خود بر سیدم که از زبیر و اسفرد مبرون آورد طعام بر آن

ابوالخیر مالکی

و گفت زین طعام بخورد که خاطر من اکنون بوی بود از آن سبب بوقت آمدن من از بیت وی که مرشد و شیخ ما بودیم گفت که در وقت آمدن
 او بیدار بودم که گفت او نماز با وی آنچه یاد خودم چون قانع شدیم پس از زمانی صحبت گفتش ما شیخ سالی دارم گفت که
 کسرم متی بصفو العیش مع الله تعالی کدام وقت زندگانی بنده با خدا تعالی می شود گفت اذ اذعت الخالفه
 چون مخالف بود و کالی بنده به جنتا و تعالی ارتفاع کرد و در آن سخن می صحبت حاصل گشت کلامی بود پس بلند و از وی مثل آن سخن بسیار
 گفته بود چون با او شد آن سخن با شیخ با کسرم زیاد و تعجب کردند و گفتند خیر که این بنا بر از خود او است و شیخ چون حضور پر سید
 از وی پرسید گفت ما صحیح باللیل لایذکر بالنها ما آنچه شب کند و در روز نماید از آن سخن نمود حرفی بود
 گذشت شیخ بر کلامش صدق نمود و این سخن ایشان است که کلام اللیل بحجوه القهامه و ازین حکایت ارشاد
 میشود فرید بر طاعت بزرگان در حال که سبب قیامت و نبوی و اخرویت

ابوالخیر عسقلانی

از عرفای اسیم حجری بوده است در کتاب قوم خرنامی از زینت شیخ شهاب الدین شهرزوری در لغات خود چند موضع اسم او را
 میبرد جامی قدس سره و نجف لانس سید که ابوالخیر عسقلانی بنده آمد و کینه در انگلستان قامت کرد و شیخ ما سیم که معاصر بود
 صحبت داشت با او و یکی از آنجا رفته زن گرفت و فرزند آورد و در میان نجف افتاد و در وفاتش بود سال فاش با او خبر
 ما سیم از او نقلت که گفت عیش نبوی در ترک صحبت با خلق و لذت روحانی و صحبت با او است

عسقلان بفتح سین مملد و سکون سیم و کسر سین مملد و فتح قاف مملد و لام و نون آخر از شهرهای شام است از عسقلان
 غلیظ و در این کتاب در چند موضع نام آن ضبط شده عاصیث نا ثوره در باب عسقلان است و این حدیث خود حضرت که حضرت
 رسول صلی الله علیه و آله وسلم فرمودند انبشکم بالفوسین غره و عسقلان جماعتی از اهل انصاف و عدلند
 فرمودند از جوانان عرف کمال است

ابوالخیر حمصی

در او شهر نام سیم و او اهل بایه چهارم در میان عسقلان اهل حال معروف و مشهور بوده است و او بقیه را با جمعی معاصر بوده و در فضیلت
 او گفته اند که سالهای دراز با وی کعبه را بخدمت توکل قطع کرد و بزرگان این قوم بدین حال و حالت او را بسیار دیدند و از بزرگت
 قدسیتش در مقامات نمودند سال و فاش همچنانکه در نجف است انان مسطور است در سال سید و در حجری در زمان خلافت
 با جمعی بوده است و قتی یکی از اهل توکل در بایه بدو رسید و گفت یا ابوالخیر چونی در تو چگونه از روش میگردد
 چون نظر او با او بود و تو تسلیم بید هیچ چیزی و شیخی نیاید
 حمص کبریا مملد و سکون سیم و حاء از بلدان مشهور شام است چمن طرب و دوش درین کتاب در چند موضع نامشده است

ابوالخیر حمصی

یاد داشت که جمعی از مشایخ و بزرگان و شیخانی را آنکه که بعضی از آنها که بعضی از مشایخ عسقلان قیامت او برشته بخیر و در وقت ظهور
 آنها شری نیستند و اینک در یک رشته برشته بخیر و در بیاید

ابوبکر زقانی کبیر

پیش احمد بن محمد و ثمود و فاش در عصر از عرفای و اساطیر اسیم حجری است زمان توکل و چند نفر خلفای بعد از او را دیده و از او
 و قوی بوده و مجلس رجوع این طبعه و از اصحاب و اقران شیخ صید بنده است و ابوبکر زقانی است که شرح فاش در این کتاب گفته
 شده نقلت که قتی و قتی از اهل سیر و مسلک نزد او نشاند از او سستی جو است گفت چه بهتر ازین که در دنیا باشید و از آن دور بود
 آن نزدیک باشید بظاہر و باطن و در آن زمانه از برای ما شایخ می شود یا دفع شرعی نماید و با خیال سچکا و تعالی را فراموش نماید
 گویند و فاش در اساطیر و اساطیر اسیم حجری بوده است چون خبر فاش شیخ ابوبکر زقانی رسید گفت انقطع تحج الفطره
 فی دحوظم مصر یعنی بریده بهانه فراق آمدن بصره که این جماعت بهانه زیارت وی بصره میفرستند از جهات است که
 گفته ثمن هذا الطريق روح الانسا یعنی قتی که در طریقی طریقت و فقر است جان آدمی است که جان بید و او این
 طریق بود کرد و هم از است که این سخنان را شنید که سلسله ای صحابی همان بزرگتر شده و نیز گفته طریقی طریقت را همچنان
 بیانید که غیر بر آن وقت کرد که در این راه خطای شمار است و حرامی بسیار که خوف جان و دیگر چیز است چون خوردن است
 که در شی سیر منزل حقیقت سلامت خواهد بود

ابوبکر زقانی صغیر

در حد و سید حجری بوده است اصلش از بند است ساگر و شیخ ابوبکر زقانی کبیر است است بدور است کند گویند در حدیث
 نوشتن عاصیث جمعی است و در آن فن در حد عالی او را بود پس اهل طریقت مصاحب گردید و حدیث شیخ ابوبکر زقانی کبیر را در حد
 و در آن طبعه زقی بنده یافت گویند یک چشم وی انجلیه دیدن عاری بود شیخ ابوبکر زقانی کبیر شیخ ش در این مقام مسطور است
 کرده است که صحبت فاش کمال سیدم پریدش که سبب است رسیدن بر چشم توج بود گفت قتی در بایه توکل شدم و عهد
 کردم که از غذای آنان که در عرض راه به شد نخورم چند روز قتی دست نیاید و آن سبب است که یک چشم من با جا کرد پس چون
 معلوم شد که این دروغ بود بلکه فاج بود از قوی حال سالکها بعد از آن مشغول شیخ ابوبکر زقانی کبیر که از او پرسیدم در حدیث
 گفت در حد است که با حق باشی و از حد بر سر نمی آید بدان ساگر باشی و عهدی که خلاف طریقت است قتی و او بخواره
 میگفته است که جاهل است که از ضعیف سخن شنیدم در همانجا شنیدی آن در جان نیست سال فاش آنجا کمال
 دست نیاید همین قدر از حد شش ستاد کردید که معاصر بوده است با او آخر اسیم حجری و الله تعالی اعلم بحقایق الامور

زقانی
 تصحیح زقانی محمد و شید فاف و اوقاف

ابوبکر عطاء جعفی

در آن قوم جری بودست مولدش محمد و هم در آنجا ساکن او نیز زمان مکرمل و چند نفر خلفای او نیز در آنجا دیده اند از آنجا در این سلسله صاحب
 و ملوک بوده است نامش در بسیاری از کتاب این طبعه منسوخ است از حکایاتی که از وی نقل شده است این است که روزی در حقه
 با ایلمندی نشسته بودم بناگاسیل عظیمی غلبت در حال عاری بر روی سیل بیاوردی در آنجا در کمال استقامت نشسته و با من گفتند
 یکت الله لبتیک و سعیدک لکن ابتلیت فلما لما غافیت پروردگار ایستاده ام بخدمت و قبول کنم قضای
 تو و باقیاد فرمان عانت میکنم تو را با جوار حکم مقضی اگر چه سبکاشی بملاهی سیل در روز کار مرا اندر کار عافیت در از راهم رادی
 و همچنین این طبعه منسوخ است و سکه نموندا آنگاه که در باره غنم و شد گفته است که از دیدن آن سخات مرصیر حالت کلی پیدا کردن
 حکایت را شامی شود فرید شد توکل صبر بر بلا و شکر بر آنچه از خالق رسد و نیز از او پرسید که از غراب حالات که تو را روی داد
 چه دیدی گفت وقتی در بادیه فریتم که ایدم که از چوئی تو شش ساکت نشسته بودم در آنجا خوردنی نمانده بود و زود می شستم
 گفتش این حال چنی وجه باید که گفت چنین که جز صبر و شکر کاری که نداریم ائس که جان و دین با جانان و در آن حال شکر باری
 از دور پیدا شد چون نزدیک ما رسید که در آن و گوید ای نبرد ما که است و برقت پس گفت یا ابوبکر تو کل چنی گفتش امروز
 توکل من محکم شد و ارادت من مسلم پس غایت تو بجای خود درود من بر او نگاهداری و در میان او و برقت تا آنچه بود
 نقل از تفحات اناس و کتاب انبی دیگر از حالات وی چیزی بدست نیامده است که سطور کرده

جعه بضم جیم و سکون جمله و فتح فاقریه بزرگ بوده در سیرت که از مدینه و آنجا تا االی شام مصلحت جعه
 از آن روی خند که در آن موضع سیل در آید و هر چه در پیش آن آید برود و جری در این سیر که منظم نموده جعه را بدون آن آورده
 قدکت الهوی نری بخند و ساکت فالعوم خود ابیه صفان و انجف

ابوبکر شفاف

از عافای واسط ما سیم جری است زمان مکرمل را در یافته نامش محمد بن عبد است و از مدینه این شیخ ابو سعید از آن شیخ
 گاشته شد سالها در زودی تهذیب حال شوال از بیانات وی استقامت کلی نمود از حکایاتی که از شیخ خود ابو سعید نقل کرده
 این است که او حکایت میکرد که وقتی نزدیک قریه رسیدم مکانی بان چند بر من جمله آوردند چون نزدیک من رسیدند مرا آتش
 شدم ناگاه سگی سفید از میان ایشان بیرون آمد و بر پاهای من حمله کرد و از من دورشان کرد از من جدا کردید تا گمان نشد چون از آنجا
 آنک از مدیم معلوم شد در حال و هر حال خطا الهی شامل حالت و او می گفت که این گونه چیزی از برای او حاصل کرده و گوید
 او را و او کار و نیز او نقل کرده است که از ابو سعید می گویم گفت کن بد که الله فان قوتیت خالک خبیت عن
 ذکر الله ذکر الله ایاک یعنی عواره با ذکر باش با نگاه که تو را حالت خبیت پیدا کرد و قوتیت قوت گیر و در تبه رسد که

(منتهی)

ابوبکر شقا

منتهک کردی از اهل شوی هم از آنکه تو شقا و شکار و هم از آنکه شیخا تو را از نظر تو شیخ الاطام هر وی در ذیل این ما گفتند
 زبان در سر زدند و ذکر در سر زدند و دل در سر مهر شد و هر دو سر نور جان در سر عیان و میان زبان و هر چه سخن سید
 آدم با دم آب توک با فاشه و دو کانی با عدم رجح الحق الی اصحابه و بقی المسکین فی التراب و سیمما در شیخ
 این پان که بهره سخن رسید و بهره آدم با دم فاشه که چون آدمی در کت از روح و بدن روح نصیب حق است که در نیا به محفل کتب
 اوست پس چون روح ویرا یافت بطریق عیان مشاهده و خود از سر وی کرد که از وی خبری نماند در نظر شهو نصیب حق رسید بود
 آدم با دم سخن فرود داشت کرده و از نظر سیمما فاشه پان این سخن کند نگاه که آب خاک که بدست فاشه و از نظر فانی کرده و دو
 با عدم رود و از زمین سخن کند رجح الحق الی اصحابه و بقی المسکین فی التراب سیمما یعنی حق در رسید باقی
 بدن مسکین که نصیب می نمود در خاک ریزنده و از نظر سیمما فاشه است می نقل کلام شیخ ابو سعید خزار از تفحات اناس شرح آن
 کلمات شیخ ابوبکر شقا است که گفته منزل کردین مرد کامل در خاک باز رنگانی با جلالی ادراک است از پرسید شیخ از که بر وی
 صدت از خوردی گفت از آنکس که با من همی دوستی پس کرد سال فانت وی است یا چه سخن را از ترجمه وی ستاد کرد که در شقا
 بود دست با حسن مد و ما سیم جری و الله اعلم

شقا بضم شین و شقه و فاق الف قواف

ابوبکر بن یزدانیا مرهوی

نامش حسین بن علی یزدانیا مرهوی است از فضلی عرفای احوال سیم جری است و مصلحت سیم جری است او را طبعه چهارم
 و او نیز در میان این طبعه جامع علوم ظاهر و باطن و بر طریقت است در تصوف که با مخصوص است و بعضی از شیخ بزرگ چون
 شیخ غیر از او را کار کرده اند در کان نیکر علی بعض مشایخ العراق قایل بهم مولانا جامی در تفحات اناس
 حکایت کرده و می گوید که در علوم غامضات و معارف و هم او را کتاب شیخ الاطام هر وی نقل کرده که ابوبکر بن یزدانیا مرهوی
 خواب دیده عرض کرده خداوند امر حاجتی است به تو گفت حاجت خواهی بهتر از آنکه و آدم تو را عرض کرد آن چه بود گفت نه ترا از
 بند صوفیان بر ما ندیم عرض کرده خداوند چنین است که میفرمائی مرا از خیال و معالمت بگرد تو شکر بسیار آفرینش در ذیل این
 گاشته اند که از یکی از بزرگان این طبعه پرسید ما دست بند الصوفیه چیست دست بند صوفیه که در میان این قوم
 در جواب گفت الخال المحال و الاشارات الباطله یعنی عالمی غیر واقع و اشارات بی خبر و هر چه در ترجمه می گاشته اند
 که او را حکایات و قصه نیست پس طلالی با صوفیان و انکار بر بیانات کلمات لفظیه که در کتب این قوم ضبط است و حکایاتی که در کتاب
 آنجی کرده و در حق او گفته اند که اصحاب تمس است در هر موقع مذاق اهل این طبعه از شیخ الاطام نقل شده است که او را در کتب لفظیه
 بیانات و حکایات پس می گوید که قوم از آن کلمات و بیانات اشخاص کلی حاصل است نقل است که وقتی یکی از وی در آمد و گفت خاتم

(کمان)

ابوبکر صدیق

آن شیخ اهل مرادون را که گنجه در نزد آن در سلوک بر او سخن برده بود گفت ای بنام من خواجه و توفیق
 که توان باشی انعامات عالی رسی از کلمات او است که گفت الملائکه خراسان السماء واصحاب الحادیث خراسان
 والصفیة خراسان الله یعنی خوشگمان گاه میان آنست که حکام تمام بر او بر حق رسانند و محمدان گمانان قول افضل
 پیغمبر که از آن توحید و تعریف و تغییر کار دارند و صوفیه گمانان خداوند که از فریاد و حاصل سلسله فی دستان مردان در زمین این کارند
 که شیخ ابوبکر بنیادی و دوی پس از نماز با در روی ز صوفیه اخف و در با تامل نظری آفته و گفت با اینست که هر چه سید و خواجه گوید
 یعنی امر او صحبت و دوستی او را گفتات یعنی نظریه و دنی شاست و هم از کلمات شیخ ابوبکر است که گفته که می بیند مرا که سخن می گویم
 و الله که ایشان سخن می گویم که از جبهه غیرت برایشان که اسرار شیخ جانه را بفرمال آن گویند و اگر که ایشان ذات اعلی علیه صحبت ایشان
 تقریب میجویم شیخ جانه تعالی و نیز گفته المعرفه محقق القلب بوجدانیه الله تعالی یعنی معرفت بخاشدن دل
 از شیخ جانه ز تصور کلماتی و تصدیق آن المحبته اصلها الموافقه والمحب هو الذي يوتر رضی محبوبه
 علی کلینی کلمات محبت است آوردن مطابق با متن خود است آنچه محبوب گوید و محبت است که بسیار است که بر بپوشد و نیز
 کلمات است که گفته من استغفر وهو ملازمه للذنب حرم الله علیه التوبة والا نابة الیه هر کس که از پروردگار
 خود آمرزش طلبد و در سجده طلب کند بشغول حرام کرده اند شیخ جانه و تعالی بروی توبه و انابت را حاصل کند چنین کسی توفیق نماید بر توبه
 که آن رجوع است از مخالفت توبه و انابت که رجوع است از غفلت سخن سال وفات وی است بنا بر اینست که از ترجمه وی استغفار
 گوید معارف بوده است با او اول تا چهارم صبیح و الله مهم

سید دانیال باقی با و سکون را به روح وال عمل و الف و کس و نون مشخ با آخر حرف و را عمل از اسماء گاه
 امرویی بنام حرمه و سکون را عمل و مشخ میم و کس و نون بجای کبی است و فارس اصل آن را است در نسبت
 داروی می آید

ابوبکر صدیق

در او حسد با هر چه بوده است و از انالی فارس است اوایل ریاست اوایل ریاست اوایل ریاست اوایل ریاست اوایل ریاست
 شیخ و همبرین و اعلام ایشان است شیخ شبل که سکون است او را نیز که در او بهر چه بود و در او بهر چه بود و در او بهر چه بود
 که شیخ ابوبکر صدیق را کرده از صوفیه را پس است که چنین کسی در میان آنست که جماعت نسبت به او درست کنند و او صحبت جاشی
 از بزرگان سید و او جویند طالب غزوات و گوسه گیری بود و با فقر است و در او بهر چه بود و در او بهر چه بود و در او بهر چه بود
 بسیار عودتی قناعت کردی و با توفیق تامل کند زانیدی صاحب سخات در ترجمه شیخ جانه که او را در او خرامام زنده گانی شایسته
 نقل کرد پس از ماندن فانی در ملک در او اول صد و ده تا چهارم صبیح را از وفات فانی رحمت سبزی بود که فانی شید و در قریستان
 استغفار و فون گوید یکی از بزرگان دینی است که گفته که بعد از وفات فانی کمال قبرش را میگویند با هم و لوحی ترتیب داده است و شیخ

ابوبکر صدیق

بناشتم بر نصب کردن او در کربلا بر سر زار من و دیدم ماری از سنگ فرستاد و بگردید و با آب شستن میخاست تا سار و صحنی را بر کاشتم و خط
 نماید بری خشمی معلوم که خرابی آن از جای کربلا بوده است حکایت را شیخ ابوعلی در حق گفته که زنگار که در کربلا گوی از بزرگان در دنیا
 گمان می خستند کرده بود و خرسندی او در همین بود شیخ جانه و شیخ ابوعلی طبعی گوید که شیخ جانه و شیخ ابوعلی طبعی گوید که شیخ جانه و شیخ ابوعلی طبعی
 نرسد بود گوید که آن کار کرده و مسوره برایت تفریدی بر فرم و طلب حاجات نمودم نقلت که یکی از بزرگان فاشا بر سید ز و خا و را
 خواب دید پس بدین زمر که بر تو چون است گفت و با گمانی که از برای خود خستند کرده و مذموم در میان گمانان سید بلند نمود
 از کلمات شریف کمال است که گفته صحبت با حق ارید و اگر تو صحبت با کسی ارید که صحبت او حق است تا بر ک صحبت و شی شایه
 وی رساند و نیز از کلمات است که میگوید قتل است که سخن بقدر حاجت گوید و هر چه سینه زنی بود از آن دست بدارد و در
 و حاصل این بیان است که کلمات خفت عقل در هر چند چیزیست از جمله زیاده گفتن است که سبب آفتها و در رنج در انداختن بزرگان است
 و هم او گفته با حق تعالی بسیار شنید و با عقل اندک در او از این بیان است که چون مورد قدرت است باید بپوشد و توبه سومی است
 و از غیر او روی برگرداند چنانچه صنف از قدرت خواهد بود بر سر امور و تبدیل کارها
 صدیقی بفتح صا و هو سکون با و فصح و ال و لام الف و نون معنی میگوید در کجا شایسته است و در نسبت صدیقی
 و صدیقی قلب با نون و صدیقی تیر یعنی است در ترجمه بعضی از اطفال در این کتاب صبیح

ابوبکر خبانه

از انالی بعد است در ماه سوم حجیه بوده از زمان ستمده و مقصد کوفی عباسی بوده زیاد و کلمات قدر در آن این طبع است و در وقت
 و فضیلت همین قدر است که تا حد اعرف اهل شیخ ابوبکر جزیری است و تا حد کمال در کلمات خود زیاده در استاده و جزیره از آنجهت
 گویند که پوسته نان خریدی و از برای فقر بروی در بیت حال زیاد و جبهت ایضا که هستی صحبت جاشی از بزرگان این طبع است و در وقت
 بود و فاشا در اوایل خلافت بقدر راجه عباسی نرسد بود از کلمات است که گفته العیال عقوبت بقصد شهورت الحلال
 که فاری شغل همال سکونه اندن شومهای حال است و قابل حرام و نیز از او است که گفته با مردمان با کار با هم است و فقر را
 دستار با از اذقیح کن و لا زمان را عیب خوبی زنده کافیت بخوبی گذرد

ابوبکر بن علی المطوعی

از جعفر فانی او حسن نام حجیه است زمان ستمده و مقصد کوفی و مقصد را ادراک نموده در میان این طبع است بحسن حال و خوبی احوال
 موصوف معروف بوده از قران ابوبکر جده است اما در سیره سلوک تعلمات عرفان در مقدمه آن مجلس از او است
 و در بسیاری از شهرها بچند مقام شایسته زمانی در بغداد می بوده صحبت شایه با دریا که نقلت که در آن شهر است بوکر بن عبد البر بنی

ابوبکر مطوعی

در آن وقت احسن ظنک بر یک سر برداشتی و گفت ای چون نمی شناسی من کینه مرا با او بدست می کشم و اگر نخواهد فرمان برود
بردم این گفت چنان برهم نهادی و گفت چون بیک نظر کردی روح از بدش منگرفت نموده بود ابو بکر گوید از حال و آن حالت که از
وی دیدم در حالت غیر کلی که در بهترین نوره بخشش بر دم من فاش بر او صاحب نعمت لانس در سجده و پنج سجده کرده در آن
ملاقات بعد از آنکه عیسی نقلت که یکی از بزرگان مسلمانان در آنجا بود و دیدم از او چیزی نگفتم پس چون خود بخای در آن
خواهی دید آنکلمات است که گفته چون دنیا فرستی از آن دنیا خواهی دید او در هیچ خواهی یافت مگر عجبی و هم از آن
و بوی بس دل صافی کنی و حق جوی آنجی بوی

مطوعی بضم م و فتح طاشند و کسر و او و صین جمله و است

ابوبکر ابهری

نامش عبدالله است و پدرش طاهر بن شاذان طالی بوده و خود از جمله اصحاب و آخرین عرفای او خرماسیم و دلیل ما چهارم حجرت است
و چند نفر دیگر از خلفای عباسی معاصر بوده و از بزرگان شیخ اجل است که مراد کوهستان است و خود از اقوان شیلی و از نزدیکان دوستی
با روح و عارفی با حال بوده و در حج عسوم طایفه مصعبی است با یوسف بن حسین بوده و پیش منظر کشایی قومی و این شیخ مصلوب است
این مرد ذوق مصری که در این طایفه است و حق او گفته است که بیکس از خلفای صفائی بن و محمد بن شمس که در حجرت آن شیخ بوده
که صحبت شیخ ابو بکر طاهر که جامع بود علم او و علم سلطه هر دو باطن با قوت محوی در وی که در علمای آنجا را شمار بسیار کردید
ابوبکر محمد بن طاهر و یقال عبدالله بن طاهر و عبدالله الله اشهر احد مشایخ الصوفیه کان فی یام اجدادنا
سکانه علوه الظاهر و علوه الطریق و الحقیقه و کان له قول تام کتب الحدیث الکثیر نقلت از استاد
کامل در وی به کان بزرگی بیکدشت پسران بر او دست وی و چون شیخ را دیدند در کان بر شا و بر پی وی دست چون بزرگان آنجا
دیدند چشم شد و بر اثر سرفوت و بر او ریافت وقتی بر خود دیدند و از شیخ او را کشیده بدان شیخ چون مخالف حرکت از آنجا
بدر قتل خود رفتند هر دو مرد و از او ظاهر بود و دیگر روز در سراسی آن بزرگ رفت و کتبی داشت با خود برد و بزرگ از آن سراسی بر او
طلبید و گفت او شمس بود در هیچ بودم از آن کار که از تو دیدم و از آن بجی که من سبب گشته بودم که از آن دنیا این کتبی
دارم اگر بپذیری در عرض آن کتبی و هیچ که تو را دیدم منت پذیرم و اگر نپذیری از او شمس خواهم کرد و از بزرگان و پادشاهان
و گفت شیخ اجل خط از من سبزه و تو خود خواهی گفت است میگوئی از آن حال که نسبت به بزرگان از تو سبزه من شده در هیچ کس نبود
از او حسن خلق و خوبی ظن آن حرف کامل زیاد است و معذرت زیاد است از شیخ از وی در کتبی از این حکایت را شاهد بود
بر آنکه در حضرت بزرگان فی قبال باید ترک او کرد و با حضرت انسانی جز با بکار می آید نباید بود سال وفات وی را در آنجا
نعمت آنکس بکار کرد که در سال سبزه حجری بوده است در زمان معتز و هم او می کار کرد یکی از عزیزان سبزه وقت در آنجا
دید پرسید چوئی گفت نام زنجانی که مراد از دنیا بود بیکدم ازین برفت در دست داد از کلمات است گفته الحج

ابوبکر ابهری

جمع التفقات و التفرقات فاذا جمعت قلت الله فاذا فرقت نظرت الى الكون منى منى جميع حقیقت کجایی
آوردن تفرقات است در اندیشه و منی تقریر کبر بسیار من حجب اندیشه پس حقیقت وجود کبر و کونی بیان و دل در اندیشه
باشی و اهل حق از او پرسیدند که حقیقت چیست گفت همان است پرسیده که علم چیست گفت همان حقیقت و مراد ازین پرسش است
که عالم اهل حقیقت و اهل حقیقت عالم از او پرسیدند از ایم زندگانی که با حال است دیدی گفت وقتی در کبر بودم کبر او دیدم که طرف رو با
یکدیگر و این پرسش خواند

الاربت من یلدن و یرحمه انه بحکمتک و التلاک اورد و اقرب

بدان و آگاه باش سپایزدگان محوری است که دعوی حجت کند و حجت را استی خود و اما بحسب ظاهر دوزخ معنی ایشان از کبر و
باشد پس این حجت ظاهر دوزخ حجت است باید در آن کبر است مراد ازین بیان نزدیکی حجت است که اصل و حجت است حجت
و دیدن است حالت جهانی که بنظر نزدیک بوده اند و آنها را حجتی بوده و حجتی دیگر که بنظر دور بوده اند و از این حجت و دوست
بودند که در دوزخ است با حجت و نیست از او پرسیدند که اهل حق حجتی است که اهل حق را حجتی است که حجتی است که حجتی است
و دیدن حجتی است و دل نیست یا نبوت و الحق و الحسین

ابهری شرح الف و کون با و فتح او در آنجا میردانی است پس من سبزه و در آنجا حجتی است و حجتی است
که در سبزه و چهار حجری در زمان خلف عثمان است برابر این حجتی است و دیگر نام وی است از حال آنکه طرف کمال قریب
بهر این سبزه و زنجانی و کروی از اهل علم را بخوانند

ابوبکر بن سبزه

نامش احمد است از اصحابی قاضی است حجتی است و سبزه کلمی است معاصر بود از اصحاب شیخ ضحیه بغدادی است در آنجا حجتی است
مولد و شایعی است بعد از او به علوم طایفه زیاد و از سبزه کلام آنها از جمله است شیخ ابو الحسن حقی و ابو العباس زغانی در حق
گفته اند که در این زمان مایه است این طایفه اگر در آن ابو علی زودباری صبر و ابو بکر آبی سعدان عراق و ابو بکر نفیص جبار است که
از او است شیخ ابو عبد الله ابن حنیف که او را کتبی در شرح ال طایفه گفته است که وقتی در بغداد بودم شیخ ابو محمد رومی که
عید می شدیم پس از نماز گفت ابن ابی سعدان می شناسی گفت آری گفت برود او را گوئی که امروز ما را بجا است و شما خود
شرف کرده اند بنموده می برشم در دین خانه در پیش که آنجا غیر یکباره نورانی چه چیزی بود و او در آنجا نشسته پس نشست
و حجت او را است از جانب شیخ ابو محمد که دم گفت از جانب خیر این سفره را بکفر خصیص در پاره ای بوی تا خود دنی پاوه
گفتم که حاجت و دعوت شیخ ابو محمد رویم را می شنید گفت حاجت دعوت بر او دینی لازم است پس این سبزه زود
عن علی علیه السلام ان رسول الله صلى الله عليه واله وسلم دعى الى ما تدعون اليه فتموتون بها
الاربية فقال قم بنا باصلي الى البيت فاكل كسيرة الحسن مما اكلت من الناس و بهت شد است

ابوبکر ابی سعید

از علی علیه السلام در پیغمبر خوانده بنام که نه و میسر خودی با فرموده جبرایی با بخانه رویم و شک ما را فی تعدیه نما تم خود
بردم بگویند که بحسب صورت هر من خوردن واقع شود ابوجهاد گوید من هر روز دویم و ششمی دویم سه کرده ان زمان خردی آورد
بخوردیم انگاه هم منزل شیخ ابو محمد رویم و تقسیم و از این حکایت ارشاد میشود مریتر که هر من شکم پروری قناعت و هم اجابت کردن
و عوت بر آوردنی از کلمات است گفته هر که با صوفیان صحبت دارد باید که در انفسی خود و دل خود و ملک خود چون کسی
گردد انساب این از بلوغ بقصد و عقیده و ان بر روی سنی این کلمات گفته اند که او انفس خود و دل خود و ملک خود یعنی بیست
نفس دل خود را باز کرد و او که در از ان آنچه دارد و از ان مطایفه هم چیزی را منسوب بخود سازد و نیز از کلمات است

الصوفی هو الخارج عن النعوت والشهوة والفقير هو الفافل لا لبنا فقد السبب واجب الفهم
و سئل له الطريق الى المسبب صوفی کسبت که از تاثیر و تصرف حال انبره من آه بهای یعنی احوال انرا
از آنچه در است پرورد و فقیر یعنی دوست انساب بدو که دست از انستان انساب بر بست او را اسم فقر انکس
است را بوسی سبب انساب که سبب فقر است و هم است من که بظرف في النصف فهو غنی ای جاهل انکه
در این طایفه بود و در تصوف و انسخان طایفه و سکوف بوده با او و ان یکی از زکات ان طایفه انکاشه اند که از ان طایفه
خود سخنان تازه می طلبید و همواره بکفایت که گوشت قدیم میاورد گوشت تازه پدید سال فانیات انفاق کامل در اجم این طایفه
مطوفیت بمنقده از ترجمه اش متفاوید که معارف بوده با او از ان سیم جبری به ان سبب انحقاق الامور

ابوبکر محمد بن علی الجبیب بن العطاء

در چهارم حبه بود از زمان خضر از صفای علی تا روزگار طایفه آورد و در ان طایفه بود و ان طایفه بود و در ان طایفه بود
شیخ صیغه است در دره شام سپوده و جاهی از این طایفه صحبت می نمود ان طایفه کامل است و خود جنبه حکایت کرده است که گفت که کسی را
ببیند که ایمان دارد و با طایفه سخنان آنها را بنده زنا را بر او گویند تا مراد جبری سیر او یا شیخ الاسلام کاشه که حسین بن منصور دغیر
کتاب حسین که از مولف است که در هر که با سخن ان ایمان دارد و از ان چاشنی دارد و در انجا بر سلام نماید این شیخ
همین گفت که گفت که شمار ان طایفه من شود و عراق برسان دید بر بار کسی که مارا دوست دارد و هم از غفلت که مکتفه است
و صفت میگویم شمار ان طایفه را کسی که این طایفه را دوست دارد از ان که دوستی غفلت که وقتی چند نفر خاقانوی دادند بوقت بود
قوی تر که از برای انجمن در انهم که پس بر سجده بنا و گفت خداوند این طایفه بنگان تواند از خداوی و کرم دوست که آنها
رسیده من بنده و عوت مانند پس سزا سجده بر او خط کشد که شخصی چمن شد و سفره ان کرم طرفی از گوشت بر این کرده بود
وی که پشت گفت از روز پسندی کشید و از ان طایفه و اویم چون کرم که در ان سینه که در طایفه بر ان کشت که قدری از ان
انجمن بخود تا سبب است از وی که در این کتب و برف پس سفره سجده و انجمن از ان کرم خورد و بکر با تعالی

ابوبکر عطوفی

کجای آورده و ان سبب سینه شیخ است و جهت نوزده نظر انان که در این شیخ حال انصاف توان داد که صاحب طایفه
از کلمات است که گفته هر چه را از دست محکم شود که بگذرد و در حالت عادی هر کس که تانی و اول کرد و در سیر و ملوک از او
بر سینه یا شیخ این حکایت که خورد ابل زهد و تقوی نام نهاده و از حق نماند که سینه و تقوی قبل از نه و با جار سلطان روزگار
چگونگی و قناعت و جزو انصاف است تا از دنیا می رود و از آخرت بهره گفت انجمن برین حال و حال طایفه ان طایفه می خواند و بصر طایفه
انرا زنده و بنیاد انرا انجمن است و انجمن چون روح در جسم است تا وجود انما موجود است و در کوشش روزگار با دست و ادب
شریف در میان هر طایفه انرا بنایا بر پا دارد و نیز از کلمات است که گفته چون کسی دیدی خیال با دانش سانس که انکس که چند و دو
سزای عمل زشت و گنهار دهند مولانا جامی در سخنان انفس میگوید که وی از کار زنده گانی خود در دره شام میگوید که در سال
سینه و چنانچه جبری در ان خلاف طایفه عباسی و قائم با بر تقوی روزگار زنده گان را در واقع گفته در میان شهرت کرد و در انجا
مدون گردید

مرگله بفتح راه و سکون هم و فتح لام شهر بزرگی بوده و فطین که اخرا رض شام است در شرح حال شیخ ابوبکر
در این سبب

ابوبکر سکان

انجمن برین عرفا و علما ان طایفه است چون ترجمه حالات وی از کتب بیرون این سبب که بنام زمان می سینه معلوم کرد و بمنقده که صاحب
نقحات انفس شرح حال او را از کتب شیخ الاسلام هر وی نقل کرده معلوم شود که قبل از سینه چهار صد هجری بوده و کلماتی بس علی
و است که در میان این قوم مشهور بود و انجمن گفته است که شتان بر مرگ لذت پس از ان باید که زنده از شهرت شد شیخ الاسلام که خود
معتبر این طایفه است در ذیل انجمن که بعد از ان جزوی خدای نیست که بنده بکفایت انرا از وی بنام سکان و است از او نوشته از ان
که ملک موت آید و گوید هر کس که بزوارم الرحمن شوی و کجاگاه خویش برسی و کجاگاه بزرگ میروی این جهان چنانچه سبب است و زدن
موتی این چون طایفه انجا بنام برود و گویند و در حقیقت باز شود و در بزرگانی جاوید بود

موت النعمانیات لانقطاع لها قدمنا قوم وهم في الناس احياء
یعنی چون مرد بر بزرگ برنگ دریم بود و در حقیقت نفس در سبب است که سبب است و نذوی است که بر انقطاع نیست که دائمی است
در روز انقیاد قوم انقیاد است و در میان دم صورت حیا دارند و توان گفت که مراد بقوم ان غفلت بنده که مقابل انقیاد است
در مراد موت بنان غفلت بنده یعنی قوم بنده که بطن استیلا غفلت در حکم مراد و انکه در میان دمان زنده بنام و نیز گفته
انرا که صبر نیست و کل نیست و انرا که کل بنا چگونگی تا در طریق طایفه قدم نهاد از او پس سینه که فقر و فاقه است گفت که
مرد و نای خود خوانی کردن بر مردان حق بخشن

سکان بفتح سین مملو و ی کاف و کاف و کاف

ابوبکر سقا

ترجمه و تصحیح و موطا به دست نیا بر من رسیده که کسی در کتاب این نوم از دست و زلفات که نام نیشسته شده است حکایت دارد
 میکند که گفته وقتی در یکی از روزها در کتبی نشسته بودم ادبی حجت خیرت و روحهای عظیم ز هر طرف کشتی را فرود گرفت جامی که در کتبی بود
 دست ببرد و شسته و زیاد و زاری ناله و پیاری بر کشید در آن حال درویشی را دیدم در گوشه سر در کتبی عمده و صبرانی از آن قطب نزار
 مردم نزدیک نشسته این چه حال است که در توست خلق همه در دعا و زاریند تو نیز بر سر ایستاده ای و چیزی نمی کنی که بر نفسی تاثیر است
 درویش چون از مردمان این کشید سر را کفیم برین کرد و این مصراع بر خواند **عَجِبْتُ لِقَابِكَ كَيْفًا انْقَلَبَ مَعِي حَتَّى**
سَلَفْتُ آید از اول بود چگونه کت از ناوار بی محبتی ظاهر شد همچنان سر در کتیم برود در کتیب عجب یواز نیست که او را میگرداند
 شعر بخواند **بِإِكْرَامِ سِرِّكَ كَيْفَ بَرَدْتِ يَوْمَ بَدْرٍ** و شد صحبت بی لفظ و زیاده ای دوستی که تو
 بودی این از چه جهت زایل گشت و برت مردمان دیدند که آن قطب موج دریا روی نقصان نهاد باز آنجا آمدی که چیزی بودی
 سر را کفیم برین کرد و پی دیگر خواند **وَأَعْجَبٌ مِنْ أَوْذَانِي أَرَاكَ بَعِينَ الرَّيَاضِ الْقُصَبِ**

و عجب از اینکه بی چشم ترا چشم رضا و درین غضب از تو رضی و خشم تو جماعتی که در کتبی بودند دیدند طوفان گشت و یکی از قطب
 و طوفان دریا زایل شد آریاده و عجب شد که زوی مینت خوشد و ازین حکایت ارشاد میشود هر یک بزرگان از اهل این جنبه
 اتمام امور کلی در میان ضایق خواهند بود تا از ناساس نامردان استند و منت نیا در ذیل این حکایت شیخ الاسلام گفته که من چشم
 این دو شعر را دیدم و آن بیت نیست **كَانَ جُدَّتَ بِالْوَصْلِ أَحْيَتُنِي وَالْآنَ هَذَا طَرِيقَ الْعَصَبِ**
 اگر که می نمانی و بیعت و صلح تو از می زنده که تو را نباشی مرا و اگر چنین کنی خواهم افتاد بر او هلاک و هم از آن وقت گفت مردمی که گشت
 در راه دوستان است و گراست یکی جوان گرامی و ایشان نزدیکان

ابوبکر قصری

نامش محمد بن ابراهیم است از مشیرین اهل طایفه صاحب کرم و فتوی در نامه چهارم حجت پیوسته از او شنیدیم در مصر در بیت
 اول عولین بن الناس مشهور معروف بوده و وی شاکر در فاق کبر است صحبت شیخ اجل صدیق بغدادی رسیده و شیخ ابوالحسن
 دیده و خود استاد شیخ ابوبکر قری است که شرح حال مسطور گردید از حکایاتی که از وی نقل شده این است که گفت روزی با چند کس
 نوری جماعتی از شیخ صفوان در مجلس نشسته بودیم قوال در آنجا چیزی میخواند شیخ ما فری از جای خیزت و طرب در آید
 او بینه سپان نشسته بود او سر فر اوش خنده بود و گفت **يَشِيخُ بِيخْرَانِيَاتِ الزَّرَّانِ بِيخْرَانِ** انما يحب الدين يتبعون
 یعنی حاجت می کند و تا می شود و در مصراع آنکه گوش شنوا وسیع قبول آمد جمعه در بیار خواند **وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْتَهَا**
جَامِدَةٌ و همی هم تراختاب **مِنْ حَبِّ عَقِي** ممکن ثابت شد چون کوههایی می ایستد از آنجا می خیزد که چنین نمیت کلانشان
 در حرکت موی بر چند چون حرکت آب موی می کنین بگویی صاحب فزون دیگر احوالت او است که گشت از او خواهد نزدگانی

بخش کتبی که در سال سن و سپهر کلاه و سپهر پشاور و مهارت کمال در کار زنگنه گامی او بر میگردد تا در میان سال
 چهل و پنج هجری بر ویست حسابات لاس و فانت کرد و در همان خاک مدفون گردید

ابوبکر الدقی

از عرفای چهارم هجری است و لا ادرس بر اوق عمر سال وفات که در ذیل ترجمه مسطور است در روایت وسیع هجری در زمره نیکو
 المکرر علی الله عباسی بوده نامش محمد بن ادوست در زمره طایفه و از اهل امانی دشن نوشته اند بعضی گفته اند اصلش از نو بزرگان
 از آنجا است که منکر در روایت است که جماعتی از بزرگان این طایفه صحبت او در سپهر انوار از آن شیخ ابراهیل رود است و خود
 بصحبت شیخ ابوعبدالله رسیده و وی نسبت است که در او کبر فاق کبر است که شرح ما گشت و نیز صحبت شیخ صدیق
 بغدادی را یافته و ابوبکر صبر را در بهر حال او بزرگان این طایفه زیاده گرامی داشته اند محل است و مرجع انقوم بوده یکی از مشیرین است
 در حق او گفته بود که در حق محمد جهان بود و از کبار شیخ و با یکدیگر عالی در روزگار زنگنه گامی نمودند که گشت از حکایاتی که در فحش
 لاس از وی نقل شده است است که در حکایت کرده که در حق شیخ صدیق است که در حق شیخ صدیق است که در حق شیخ صدیق است
 کتبی وقتی خوش بود و توانی زیاد و نیکی با او نگاه بود وقت خوش گشت و در حق حال میسگر وید و باران آید بودند
 سیمی وی خوش بود و وقت طیب و قوال طیب و صافینا صافینا هذا الجود یعنی آن میگویند که
 نیکی و در میان یکجا نسبت پرست این وجود که وقتی جماعت از حال بی شرفی حال کتم که وقت آن خور و التمسک یعنی وقت
 و حال و ذوق دارد بالای آسمان است یعنی در تحت قدرت و استوار نیست تا خداوند است و گفت که مقتضی حال توحید است و قوال توحید
 میگوید کتم آنچه از خود میگوید همه از من تو است جمله که گوش میاید که من تو در تصرف من بود که بود و صفیر اجرگی بود پس این
 جواب سوال فی الحال عالی پیشه و شور است که انالی مجلس حاضر میاید و می فرستد و با یکدیگر میزده میکلین نامه از حاضرین که جا
 خود خیزد از آنجا است ارشاد میشود هر یک بر توحید و در ایام او ظاهر و اهل بیت است بدت است نقلت که تعارف کمال قتی
 در باره بزرگاری گفت الهی از آن حقیقت خود که مراد او بی بهره من اجری بودل من اشکارا کن با جان من میایاید چیزی از آنکه خواست
 بودل می کشد و نداری که بر پیاری نصیب است بدان که نزدیک بود از کار بقیعه و زنگنه گامی را و ادع کن عرض کرد الهی
 پرده بر روی آن کش که طاق آنرا ندانم فی الحال پرده بر روی آن کشیده گشت در ذیل این حکایت صحت از اهل حال گفته اند
 که پنهان کردن غیب از اهل غیب از تعالی صحت که از اجای در چنان نیست یعنی قضای این جهان کجایش از آنرا دور بود
 چیزی که کجایش سخن است چون در شخص در جهان آشکار شود آنست طاق نیاورد و از این جهان در اسپرون بر وی عقل کس
 طاق دیدن دشمن از نیاورد و احوال و رسوم هر وی بشود آنچه غیب است حقیقت پنهان تر است پس نوری در سر ای غیب
 حقیقت که این دنیا سرای بنا است زنگنه گامی تا یک چون ت بر سر او زوری خورده شود در حق و غیب کشا که در دوستان

ابوبکر

خوشتر که بان پیران خرم و ملک شمس که تیران بان یا پیران خرم خرمیست از او گمانی میان دستگرفن کردم عیاشی بران نهاد
 بلکه در آمد چون از طرف فایح شد و نزد او جسد زجاجی شمس و از وی سلسله پیم گفت یا ابرو حال سلسله کباران که دیدار کرد و فتن کرده بود
 بر او نه و بصاف رخ و بران و همچنان که در کوه و کوه و پس از آنکه دیدار را به صاف رخ و صرف کردم نزد وی قد جواب است
 با کف و کف اول هم که در طریق طریقت غایبی نهاد و بر خود هم که در امور بر خود سخت کفری و ساد و سبب طمانی در او خیره
 از کلمات او است که گفته مردم در پیش توحش کردی چون شناس شدی مقامت عالی را در آن غایبی نمود از پرسش نیز عبادت
 گفت عبادت با خلق خدای بگویی کردن و از فراموش کردن نام نبردن کی در کف تیغ مرا میستی کن گفت باطن باقی باش تا
 و را که از او که در خطا کردی

زجاجی بفتح زایمه و هم و الف و جیم فی ثوب بزجاج که فرود شده آن شد در جزیره جسر صفا شده است

ابوبکر مقید

نامش محمد بن محمد بن ابراهیم است هلس از جزایرات در سیه چاه صحرای است در زمان خلافت مطیع و خود از معتبرین این طایفه است
 و علو شان موصوف معروف بوده و صفاتی طین و سون سولک مشهور است شیخ حمید از او شیخ یوسف بن جبرین دیده در یاد است شیخ اهل اقلان
 حیرا که در فتنات است شیخ که وی امام بزرگ و یکوا در شریف است و مستقیم حال بود از کتاب شیخ الاسلام هرودی نقل شده بیان شیخ
 عویص است او در ایامه و کتابی که از فتنات او بوده دیده است و از کتاب نقل کرده که کتاب کامل گفته است که او بعد از از بزرگ بر
 که او از روی کف حرمت ارم و غفلت فرود و غفلت غفلت از حق و طاعت او و در اوج است بلا غفلت از مسوی است و هم از نقل
 شده است که گفته است از یوسف بن العسیر که در شنیدم که می گفت که سخن از جنته تعالی می شنویسی از نهایت بلندی هم مخلوق از
 آن قمر است در ذیل این کلمه نه سخن بسیار می زود گمان برین طایفه از چنان بود که از کسی که گفت از سخنان او است که گفته در این
 طریقت سخت باش و عیبی کن از آن سیرتی صرف کردی چون از راه فایح شدی می توانی بدان طریق رفت و نیز از او است
 بلند و او طبع از چند مقامات عالی برسی سال فتنات کنار کمال بر او آنچه در فتنات فانس مسطرت در سال صید و چهار جری
 بوده در زمان خلافت مطیع عیاشی

مقید بضم میم و فا و یا و و ال با خود از فاده است
 جگر جرایا بفتح جیم و سکون او ای فتنه جیم ثانی و سکون او ثانی شهرت در آن مردان اسفل برین
 و بنده او از جانب شرقی جماعتی از آنانی فضل و علم بدانجا بنشیند و در شمار نام آنجا یاد گفته شده از جمله از آنانی گفته
 الا یا حنذا یوما جرینا ذبول اللهو فی جبرایا

ابوبکر فصری

در او از ما بیستم هجری تا اوایل چهارم بود در زمان تقدر با جماعتی اسلش از قهر میر بود و پیش از ساکن دی ایوهی بزرگ بود و چون در
 غیب رادیده صحبت شیخ خدیو بن الحسین ادرک نوزده و جماعتی از این طایفه صحبت او را در فتنه نقل ترجمه از تاریخ شیخ ابوعبدالله تصنیف
 همچنانکه او حکایت کرده است که روزی شیخ ابوبکر قهری در کف خیر با صحرای و یکم گفته در اطلاع کرده از خانه بیرون رفیم با صحرای و یکم
 عرض کرد که فریتم جماعتی را دیدیم در محلی نشسته بودند و شیخ چون صحبت را دید در روز شان شب با بازی آنها را نگاه میکرد و دست ایشان
 هر دو مردمان در انتظار کرده از زیادتی شرم و خجلت که از حرکت شیخ سیریم آب از من میرفت بعد از آنجا بر حاکم در مکانی که کوهی چند را
 که با یکدیگر شطرنج بازی میکردند بی اختیار روی ایشان رفت و قطع ایشان بر گرفت و دید که نهادهای آن کتبت و آن را بر کشیدند
 تا شیخ از شطرنج گفت کار ما من مید بخورم مذوق چون آن دیدند که شطرنج کشیدند و گفتند من باطن باوی در حضورم آن کار اول چه بود
 و هم چه و در ظاهر جنت آن بود که از او چیزی پرسیم شیخ نمی گفت در او دستی بر سر روی من کشید و گفت آن کار اول که دیدی در صحبت
 بنظر لایق می گویستم فرق ندیدم در دویم نظر علی که گویم انگیز شد که دیدی از اینجا را شاید بشود مرد را که نظر خدای از سر هوا باشد
 سفر نیاز زندان ز خطا باشد و هم او در کتاب و نقل کرده که از او پرسیدم که دنیا را چگونه گذرانیدی گفت آنگاه که روز را از شب نیز دیدم
 فله خود را خالی از اندوه دیدم هیچ امری من را نرسد خوف فتنه با نبرای پیوسته خالی بود و در معنی اینکه روز را از شب نیز دیدم گفته اند
 که مراد او است که حالت نهایت سیر بود که سیر بر سالک آنچه باید بر حال آنکه در حال مرد و در احوالی است از کلمات او است
 که گفته است قدم بردار که گمانی آند که گوش کن توانی آند که کوی بدانی

قصری بفتح قاف و سکون صاد و سبب بی زید بن سیر چون از فضل مروان بن محمد مروان بن علی عراق و غیرت که
 در کوفه ساکن کرد و جبهه شامی که از کوفه است بنا کرده و قصر شهره را در کنار شرفات بنا نهاد و اتمام پذیرفت چون فتنه عیاشی
 رسید آن بنا را تمام نمایند جماعتی از آنانی فضل از فضل بد آنجا بنشیند از جمله ایشان کمال است

ابوبکر موالیزی

از معتبرین عیاشی اوایل چهارم هجری است نشانی می در مصر بوده در بیت دولت علویین مشهور و معروف که دید و مرصع خیرین این
 آنکه چون حال خوبی احوال موصوف شد و ابوالحسن سیروانی که این ملک است که او است نسبت بدو در نزد از خرابی کبابی
 که از وی نقل شده است این است که گفت از من فرار نشدیدم گفت در روز عید شیخ در بر می جبر مشغول بودم در وی دیدم که دست
 رکوبه و انگلی بد موضع نگاه کرد و گفت یا سیدک تقرب للناس الیک بذایحهم و قربانایتم و لست املك الا
 نفسی فحق شفقته فقات ای خواجه من مردمان در آن کتب بنهای و جبر تقرب خود و من اکنون جز نفس خود را ملک شتم
 یعنی جان خود را بکسی نمی پس نمره بر کشید و بمردم از دیدن اندر ویش و سخالت تعجب کرده تخریش نموده بخش سپرد علی

ابوبکر مؤانینی

در این کتاب که در حق زانیه در حدیث است و در این کتاب که در حق زانیه در حدیث است...

ابوبکر اشنانه

در تصنیف هر چه در حدیث است و در این کتاب که در حق زانیه در حدیث است...

دنف یدوب بدانه والموت دون بلائه

ان عااش عااش منفضا اوامات مات بدانه

یعنی بیماری عشق آن بیماری است که بدان دردی که از عضا ظاهر و باطن و مردون دوی است...

اشنانه بضم الف و کونین مجرور و نون الف و نون محله از محلات فعه بوده و در نسبت...

ابوبکر مغانزیه

در تصنیف هر چه در حدیث است و در این کتاب که در حق زانیه در حدیث است...

ابوبکر فغانی

خانزادان ساری بن خیری ساسانی که در کتب است و در این کتاب که در حق زانیه در حدیث است...

مغانزیه بضم می و فتح مین مجرور الف را بجمه

ابوبکر قطیعی

از فضایل ساری با چهار حدیث است و در این طبع بود پس بدینست ابوبکر احمد بن حسن...

قطیعه بفتح قاف و کسر ط و حین هم از محلات فعه است و جامعی از ابالی فصل بی آنجا...

ابوبکر همدانی

شرح حال دی کتابت شیخ الاسلام هر وی نقل شده در نغمات لانس مطروبت از ترجمه...

درک علی کردن از در پسینه نو ساقیت گف هر چه را بخود نپسندی منبریزه و ندماری

ابوبکر کفشی

همانکه از رجهش ستا کرده در مایسیم جریه بوده است کفشی که ویست در کثام در آنجا نشستی نشو نمانی را خامود از کجایی که
 صاحب صحاح لغت است کتب شیخ الاسلام نقل کرده است که وی گفته است که در تبعه غی اسیر سلبر قهرم در آنحال مردمان که می آرزو شد و باقی
 فی الحال از باقی فرزند شدم نیز من آرزو مانان گرم آنچه میخواستم بدو تمام باقی فرزند طرف خود برشته بودم تا آنکه نظر فریب
 شیخ الاسلام ذیل این گفته که این کار که از برای تعلیق آن قاتل مذکور است چنانچه جز با در نظر صوفی بخوبی نشو و نسوزد که گفته اند
 در ویستی در پادشاهی راغب کرده در آنحال که می آرزو می گشته شد زاده سردارانی آن در ویستی بر منوی آسمان بلند کرد
 گفت ای خورم آب که از دست علی که در اسبلی ندمش روی آب و به کار نام ای کار در دست نیاید تا مگر خودی در دل پدید آید الهی قادی
 که آب در جوف من پدید آید تنگی از من برود حاصل مطلب است که اگر با نظر از هر دو طرف این بود در ذیل این گفته است حقیقت
 که با آرزوست شود بلکه حقیقت در کار است و بدل زبا بود و خود از خود را در این دنیا به چشم خود نگاه کرد چون آن گوی بر آن
 بازگردد از خطای مطبوعه پسندی اگر کرامت گرم گفت که اگر با نگاه در از حقیقت بر آن آرزو چون می از غریب جوان کرامات آرزوستند
 و آن خود ظاهر بود بر ایام شان حال نام این بیانات است که اهل نظر از هر دو کمال بهره سلوک گرامت خود بخود در او در او ظاهر
 و هر چه از خود گفت یکند تا آنجا خود آنچه در رجهه کجاست بود از پیش ازین چیزی را خالی است به بنام که مسطر کرده

کفشی

بفتح کاف و سکون او شمسین مجرب یا مسمومه بدو قطره را بمولد از سره اشام است همچو کاشانی بدین رفت

ابوبکر بن ابی دیوبکر

خیز از ابوبکر بنی و خیز است ای نه و دیوبکر نام سنگ در کانی نموده در مایسیم جریه مردمان این طبعه مشهور است و در کثام
 در یاف صحبت ابو عبد الله صلوات الله علیه است به در کثام و او را کلمات بس عالی از جمله آنچه در صحاح لغت مسطر کرده است
 که گفته اند محل طعام است اگر حلال از وی افشی قوت طعمی باقی و اگر شبهت بود راه حق و شبیهه و اگر حرام بود از آن صحبت است
 و نیز گفته ترک صحبت شما را اولی است از عبادت چه ترک صحبت خوبترین است و سبک با می دوریت که عتاب و بر باد و آن چه
 صحبتی است بزرگ می بدو گفت خواهی ما بگوئید که ششمین عبادت کم گفت ترک نماز است که آن چه عبادتی است بزرگ می از اوستی
 جهت گفت کار بر خود و خلاصی سخت کبر و مانده و پیش از آنکه تر است که شو تا دنیا و آخرت از برای در ذیل ترجمه فی صحاح لغت
 دانش بکار که نمارف کمال کسبه انعام مسر کرده در سال سیصد و پنجاه و پنجم جری در زمان قیامت است با جسمی از کانی را و ذایع نمود
 مانی سال سیصد و هشتاد و هشت در دو سیصد و پنجاه و پنجم جری در زمان خلفان چون حاجی بود و ده هم صحبت این لاف و
 اوج

ابوبکر

ابوبکر محمد بن عبد الله بن علی

از تفسیر فی نام چهارم جریه است اجدادش ساکن می بوده اند و نومی می و نیش بود و او افضای صاحبی انعام و اسرار سلطنت خراسان
 با فتح من مسور و منصورین فرج معصر و او را کبار شیخ خراسان است و جماعتی بسیار از این طبعه را دیده و کز شیخ ابوبکر کفشی است که از شیران سیصد
 و خود است او شیخ ابوعبد الرحمن سلمی است که از میان انجم است و شیخ طالعش در کتبات مسطر در صحاح لغت کاشانه کرده است در این حال
 وقتی بود عظیم معتبر منقول م در میان سال بیست و نه می گزیده در نزد اهل حال و طایف کرامت شد از او دوری کرد و در آنجا که معلوم شد
 بخلاف آن بود که بار او را قبولی پدید طبعات خلاق بودی آرزو در روزی جامع میان نیش و شیخ علی بن ابی نصر گفت ای شیخ
 این چه بود که واقع شد و آن را کجا بود گفت ای سرور انا اگر عزم صدق و یقین می صحبت صحیح است بهر احدی صلوات الله علیه بر سر
 برو خداوند او را که در وجود چون بافته بر روز و در زمان با سیر و در میان این بود از آنجا که استاد شود در پدید چینی که گوگرد
 کال با سیر سلوک را وقتی نظری روی پانی اقدوسان مل بر بعضی سپسیدان و آنجا که در جوفی نظر و دیگر آنکه در جهل با خطای الهی است اول
 باشد نعت کلمی از بزرگان ویر گفت بگویی در سماع گفت نبقه امیز است طرب بگویی نیش از نقه که می رسد گفت از نعت که شیخ محمد
 آن کار کرده اند گفت ای نیش و نیش هر وقت چه و عثمان است بر می اینچنان کن که کرده اند ازین بیان رشا دخی در نیش بر لیکه ای مقام
 نرسد و قبول خلاق کرد و شوا به بگویند امور نام نید و در آنجا که معلوم کرد که شیخ ابوبکر از برای از جمله سخن سماع است از اجازت داند
 از او پرسید دوست کیت و شصت گفت دوست است که هرگز نزد و دشمن که هرگز نماند اینها گفت هر چه چیز است اول
 تقوی دریم نیکین سیم و اب چهارم بر روی سال فعات می مسطر و منبر نیست بعد از ترجمه شمس شاهد میگردد که قریب اسیله چهارم

جریه بود است و نه علم

سکندی

بضم سین و مع و کاف و نون ساکنه و در اول نقطه و آن نون از قرآن است و در نیت سکندی است

بجلی

ابوبکر بن ابی طالب

از تفسیر فی نام چهارم جریه است و از میان این طبعه و لا و نش در بخار است و زده گانین در میان ملک بوده در بدین حال صحبت شیخ
 رسیده و نیش در عرفان بدست و عمری در زبا شده و جماعتی از بزرگان این سلسله صحبت او را در آن نموده از میان او می بهره برده اند از جمله
 شیخ محمد که از اجلای این طبعه است حکایت کرده که در سال سیصد و هشتاد و پنجم جری در زمان سلطنت امیر نوح بن منصور سامانی از بهرت بخارا شد
 در خدمت نمارف کال نموده بشم چون بدان شهر درآمد خانه ویر آویام مراد ایجاد ولایت کرد و بدید خانه رسیدم که در وقت
 اذن گرفته بر زدن سلام کردم بروی خوش چایم دو روزی زیاده و نیشانه وقت قدر رسید سوره آورده گستره در خانه بود و چون
 من رسیده بودم دست دراز کردم و میخوردم درین خوردن گاه من بروی نهاد و دیدم که میگردد من دست از خوردن باز کشیدم گفت

الفرق

بضم سین و مع و کاف و نون ساکنه و در اول نقطه و آن نون از قرآن است و در نیت سکندی است

ابوبکر بن زبایه

ای شسته بخورد که من از شاه میگویم نه از اندوه که امروز چیزی نگویم دیدم از اندوهی که از شیخ خدیده شنیدم بر گفتم زود بود که سخنان
چنان بود که در مجلس که خوانده بود و نزدیک بود که یکی از اندوهها سخنان بقوم گفته شود کسی از آنجا نماند تا بناید که شسته اکنون چند دیدم که
از هر کسی آمدت طلب این کار هنوز این کار میگویند و سخنان کجای بود و مراد از این است که گفتم نصیحت امیران را که زود
و حالی نیست تا خبر فریادتی ندر و اما آنرا که گوش بوشت فایده نماند برود و هم از شیخ عمر حکایت شده که گفتم در زمانی که صحبت
این سبک کل بودم روزی که صحبت بقوم را چون می گفتم آنچه دیدم و در تمام ام از حالت این قوم در وقت گفتم از جمله چیزی که ترا
از بجای است این مرسید نصیحت کنم بحال طبعی که می خورم و قناعت کنم گفتم بیگویم دیدی هستی که خود را بمقتات عالیه برائی خود می گفتم
از نزد وی نصیحت نخراف حاصل نمایم گفتش مرا وصیتی نمایی گفت با مردمان در شت خوبی باشم و یکبار میگویم که امری از شیخ سعدی

این سخن را نظم آورده میگوید

بایدان بد باشی با بندگان کوه
جای کل کل باشی و جای خار خار
از حکمت است که گفته با مجالس نه پس از در زور در جای صدی پیش را که حاجتی نیکو حاصل نمایی

ابوبکر شعرا بنی

از عرفای او چشم ما بر سیم حیرت آهش ز شربت پاک فاسد بود و مان عقده معتقد و مقلد او را شیخ ابو عبد الله بن خلیف کرد
احوال این طیفه کتابی بر چشم صحبت او را در قیامت بخاک در کتاب خود آورده که ما را دیت زاهد اختلفا من الدنيا اصل
ظاهر من ابوبکر الشعرا یعنی ندیدم زاهدی را که بیرون آید با از دنیا که ظاهرش راست تر بوده با از ابوبکر شعرا
و هم او میگوید که روزی که در بیاضت نماز کل را نمودم و در صراط حکام شب بروی درآمد از حالت من شیخ با پرسش پرسید و پس گفت با
و بعد از این شب یک صحبت طعام چرب خواهم خورد اما از جای بر شتغالین یکی که داشت بر ما بنا پاره گوشت قدیم شک
در دیکت از خدمت و آب روی آن بخت و اندکی نکت در آنجا گفت و دیک را چشش آورد کسی دیگر که مرید و نیست وی بود آنجا نشست گفت
مان پاره خنده واری گفت آری مان با چه آورده آنرا از تری که در روز شوی آن دیک را با نجات گوشت از روی آن نهاد و گفت سیم
بخورد من از آن تری بخورم و وی گفت گوشت بخور پاره از آن گوشت گرفت تا مراد بقدم که گوشت شایسته خلان طعام خای
آن فردا خواهد بود که بشهر دانیم و شب آنها را از برای بگیریم چون بداد شد بشهر درآمد مفرج شیخ نه و طعام حاضر کرد و چیزی از آن
دوبی درآمد بر سینه کار کردی گفتم هنوز چیزی نخورده ام از تو اتنا سس کنیم که باطن خوی می قبول کرد و با طعام خوردیم زمان که گفتم
از وی جدا شوم و بشیر از روزم گفتم مرا وصیتی باید کرد گفت بهر چه ترا پیش آید از امر ای کن با بسط طر را در اشخاص طمان از حرکت
مشین بخواهد و طلب باش از هر کس آنقدر که دانند چیزی شنید که بر ما دنیا و آخرت بر تو میگویم که در چنین ایامات بشنیدم ضبط کرده و در او
نموده بشیر از رضم

شعران

بفتح شین و سیم سکون عین معمله و را فهد جانانی را گفته اند که از زیارتی اشجار و گیاه شسته می سست و شعران
که انصاف کامل نموب با سجا از حال شهر زور است و در نسبت شعرانی میاید

ابوبکر اسکاف

در اندیشه هم بریده است شیخ ابو عبد الله بن خلیف او را دیدم و در کتاب خود او را میگوید در غمات لانس شیخ حاش از کتاب نقل شد که وی
می سال از ایام زندگانی خود را هر روز و در وقت هنگام نزع پارچه تر کرده نزدیک آنش و بد تا بگذرد و مان کند آنرا از خدمت برود
از دنیا رفت در همین نزع از او پرسیده که دنیا را چگونه دیدی گفت بر آن روز و در نزع که در خدمت خوار آنرا بچکان از بد و صحبت بگذراند
و بگذراند آنرا پرسیده که عیونیت چیست گفت رضایقتا اذن و سنان اطاعت کردن وقتی حاجتی از اهل حال نبرد وی در آنجا بود
گفتد شیخ ما را وصیتی باید گفت باز بکاران نزع و با اهل این نزع و پس این صحبت را در یاد اب مانی بر ما شنوده کرده و از او پرسیده
چه عمل ترا صا کرده که بمانا عالیه رسیدی گفت طاعت پیروی و قناعت نبرد شد فریدی او را گفت شیخ خواهی نصیحت کردم ترا چه
در کار است گفت اگر خود را زینت مسته کرده و تهذیب حال نموده بهتر از آن که آن شخص از بی و آلا ترک نماید در آن شخص از برای نخواست

چشم آورد نظر بروج جانان در است
باک شاول و پس دیده بر آن پاک انداز

ارشاد می شود در این بیان که قبل از تهذیب حال یکی احوال میگوید عباد را اثری و اثری نیست

اسکاف کبر الف و سکون سین معطوف الف و تا

باید دانست که از شایر روزها چندی بسته که با عقوبت نبرد و شسته نماند چندی که با اب و اب نصیحت و شیخ که آن صفت با یکدیگر شسته شود
در کشته گشته شود بپزند و نفع و کار کرد

ابو نعیم هاشمی

در او چشمه ناه و دیدم در ایل اسیم در این ایل طیفه معروف مشهور بوده و شوش بود و اکنون مصرت بعضی او را هم از طیفه اولی نوشته اند زمان
هرون از شید و خلفای بعد از وی را در باقیه در عدل و این طیفه از مولد و شای می چیزی مطربیت معتقد است تقاضا نمود که در صبر بوده در آنک
بار شاد ایل سیر و سکون زود کار بگذراند با نیکایانی که از وی عجمات لانس نقل شده نیست که گفت هرگز مرا فراموش نشود که در روز با او
بودم مردمان بی عیبه پس از نماز بارگشته بودند شادی کنان و اکنون قوی من کرده گفت این مردمان دی گنند که آنرا خود کرده اند
و حقوق او کرده اند که در ایشان پذیرفته اند یا یعنی آن طاعت و عبادت کرده اند اکنون تا با بلیسی میم و بر آن کبریمی
بر آن طاعت و عبادت که بعتیه خود کرده اند و نه آنچه کرده اند بضمون طلب است که خارج علیه الرحمن در آورده میگوید

روزید است و من امروز درین پریم که در هم حاصل می وزده و سخن گیریم

ابو یعقوب هاشمی

در ذیل این کتاب که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 غافل بود و آنان که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 حضرت او در علم اسلام فرموده اند و در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 روی سخن از حدیث است که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 چاره این نیست که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 نمی شود در مقام ارادت آن که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است

سیاح کبر سین یا قاتحا تمانه زمین منک است

ابو یعقوب موسوی

در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 و در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 خلاصی مشول و بر مرتب اهلان و در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 کرده در همان کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 و هر که سخن گوید که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 سکوت را بود و سخن چنانچه است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 گفت از آنجا می آید که چون سخن گوید که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 اما چون در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 یعنی بیان علم روایت که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 گویند که گفتار که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 و چون هر دو به هم در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است

علم نیت

سوقس بضم اول سکون او و سین جمله سیر خزان که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است

تعارف کاملت

ابله بضم الف با و لام و سین جمله سیر خزان که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 ثلث غوطه دمشق و نهر سلج و نهر الابله

ابو یعقوب زیانی

در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 صاحب کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 این سخن از حدیث است که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 چون بر او در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 توانی راه بروی و پیدا نمایی در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 نقلت که وقتی در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 که نوی از این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 بی بی که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است

مترابف بفتح زای معرشد یا در قاتحا تمانه الف مشیات فانیه

ابو یعقوب حرابی

او نیز از این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 بار سادین بود که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 تصوف می گفت حال تصوفی فیهما عالم الانسانیه تصوف سخانی است که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 از آثار ساقی است که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است

مترابلی بفتح سیم را همیده با صوره لام و یاء نیت

ابو یعقوب اقطع

در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 این سخن از حدیث است که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 بر این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 این سخن از حدیث است که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 این سخن از حدیث است که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 این سخن از حدیث است که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 این سخن از حدیث است که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است
 این سخن از حدیث است که در این کتابت است جوهر است که قیاسی است یعنی آنکه استیانتی آن است که در این کتابت است

ابو یعقوب اقطع

الاتحاب لغز... این کتب را بنویسید... در این کتب... ابو یعقوب اقطع... در این کتب... ابو یعقوب اقطع... در این کتب... ابو یعقوب اقطع...

ابو یعقوب زرنی

این کتب را بنویسید... در این کتب... ابو یعقوب زرنی... در این کتب... ابو یعقوب زرنی... در این کتب... ابو یعقوب زرنی...

ابو یعقوب زرنی

این کتب را بنویسید... در این کتب... ابو یعقوب زرنی... در این کتب... ابو یعقوب زرنی... در این کتب... ابو یعقوب زرنی...

ابو یعقوب مذکور

این کتب را بنویسید... در این کتب... ابو یعقوب مذکور... در این کتب... ابو یعقوب مذکور... در این کتب... ابو یعقوب مذکور...

ابو یعقوب کوهی

از قول گفت رضایی بدینکه بدان که باشی بوقی عزیمت رضا بدیده درین کنگه که برین تو درختها نشاند
از شیخ بعضی صواب بریند از قول گفت تری از قول خود مراد ازین بانی بودن خود را هیچ نهستن در راه قدرت صفائی ازین بن
منصور رسیده اول گفت بدین سبب یعنی چون شخص مقام تعیین شده است که امور بروی شیت است و در کس شخص باید برین خود آنچه
از قول باید بر حسب استخوان رسیده از قول صلی رسیده از قول گفت مال ازین می بین مردان معاشا عالیه داد و در خود شد بر سبب
از سبب کوشش و خردمندانه هر چه در پیش آید مشغول و از آن شقی نمی رسیده از قول گفت در راه هر چه در حق می صرف حق باید در
در راه هر چه در حق می صرف حاکم کرده هر چه در حق می صرف حاکم کرده هر چه در حق می صرف حاکم کرده هر چه در حق می صرف حاکم کرده
بمکس یعنی مال بنا که او بر پا و با او هم کس را از نظر خویش

بشع سیم و ال محمد کاف و او در جمله دیانت
مذکور است

ابو یعقوب مدنی

در او حسرتیم و او ایل چهارم چه بوده است و مقام می در زمین از شیخ آن سر زمین نقلت که در بدست حال می که بی ابره
و سلوک نهاد و به شیخ شبلی از بند او رسیده که از وی ابو یعقوب سید افاده بدیده شلی در آن چون بزوشی شیت می تجوی بد کرد و شلی
بشش فرود آورد و گفت جبرک الله می گفت آین مردمان تجر کرده اند گفته این خطه بود که در آن گفت چنانکه در کار او
جامعی گفته یقین است عمل بی بی خود بود پس از آن از توجه بر رسید وی آنچه باید بر شلی گفته است که چون است بر روی فرود آمد
و گفته جبرک الله بیح موسی خود برین می گفت آین معنی جبرک نم و در اصطلاح خطایه شیت یعنی درست که در خطایان
نصفانی که باقی اند است در وجود تو از کمال حاصل که از توجه بر در مقام آن بود که در بیات کلمات نصفانی بد و طریق سید سلوک ندی
رایج پیدا نماید و از سادگی و مریدان کایت بر توجیه که چون خواهد از آن در مقام ارادت در آن خطه طریق بدست در میاورد و آنکه
اوست که گفته آنکس که در ارض فطرت بلندی است بنا که در طریق طریقت قدم که در داد می ضلالت گراه و سرگشته خواهد از و برین
متقی کیت گفت آنکس که تواند از شوق نصفانی خود احتیاط نمود و ترک لذایع جسمانی کرد

میدان
بشع سیم و سکون با و ال محمد کاف و او در جمله دیانت
کمالیت از بند او و نیز میدان محله بیت جهان و شهرت در راه اهنر
فصیحین
بشع نون که صد و نه و یا از بلاد جزیره در راه فیکه که از قول شام روزه و از بند مسوره
مشوره و جامعی از آن بر اول فضل بد آنجا فرمودند

ابو یعقوب خراط عسقلانی

در او حسرتیم چه بوده است زمان تقدیر ما به جامی را در یافته در میان این طبقه می است صحبت شیخ ابو سعید بن ابی رزین

ابو یعقوب خراط

از خود حکایتی که خود نقل کرده است گفت تری بر شیخ اجل ابو سعید بن ابی رزین در آمدم با خود محبت داشتم گفت ای پسر سوخا می خیزی گویم سوخا می گویم سوخا می
عالم آنگاه می چند بر دیده ملاکه و گفت نویس نوشتم حاصل معنی است آنکه هر چه شناسد این اوران ثبات نیکند و نویسد آنرا محو کرده نام
سبب آن ثبات از ادراک و فهم آنچه تصور است محو بشود و با سبب این محو ابواب ادراک فهم معنوی است و ثبات است و در حقیقت این
به علت آنکه هر کس که می شناسد که درین سبب و نیاید خود را از آنچه تصور است محو نماید تا اینچا بود ترجمه می نقل از حضرت
الاسرار حکایت می که شیخ سنا بسا که درین نقل کرده است که گفته آنکس که با تو دم زد و دوستی نمود و تو دم از ساز بازی اول در مقام صلوات که چون
حاجی آبی بری آبی از تو چیده و پاکه می با تو بسره است

عقلان
بشع سیم سکون سین و اف منوطه و نون حسنه از سبب بدین است از اعمال فطین و عقول و مشورا
عزیز شام گفته اند

ابو یعقوب کوهی

از عرفای او حسرتیم چه بوده است او ایل چهارم است در زمان سلطنت سانیان درین خطه مشهور و مشهور و جامی از آن سبب بر این طبقه او را
از جمله شیخ اجل عبد الله نصاری شسته که در او ایل معین بود و دیدم هر می صاحب وقت و من ضمیر و دارای گشت با او دو پوسته می در دست
کردی در او سبب بر این است و در گفته این صیت گفت اینهم قتی است تا نفون دیگر یعنی نوعیت از ملامت از شیخ سبب ملامت حکایت شده که
از وی از شیخ عزیمت کرد و جامی از زمان در جانی شسته یعنی عدول قیاز انکاش این بر خود حسیب جمعاً و قلوب هم شسته
یعنی بنیادی که با شام جمعی حاصل است معتمد و لغای این برین قوی از و پسندید ما شیخ طبقات خلاقین هر حق یکدیگر چه میگویند گفت
آنکه حق گشت او را قول صحبت گفته یعنی این صیت گشت خیال خود نفسی از برای خود و ضرری از برای غیر خود هر چه تصب نماید قوی او را
گفته که ما را نمی کن گفت آنکس که در دیده عبرت شام خود را که در مشهور و نصیحت خفاست و اگر در نظری نیست سخنانی بر گزار نیز در تپیری
نباشد که از زبان علم و قوی بر او گشت که در کانی شسته اند و با او است از وی بر شیخ چرا به فرمان اندوگنی گفت چرا اندوگنی
که خطا نماند گمانی که در نام نصیحتی که تو نمونی بنام ما را گفته می که بر سبب است و در تغییرات چه کرده از کلمات او است گفته
وقت خود از غیبت آن در آن وقت کار رفتن با ز که در حرکت پرورد در بین منزل بی نوشته باشی و نیز گفته شد درین جای
آوردن داب است و عمل که در حکام آن اهل و اولاد در آن وقت سال ذات تبارف کامل است بیادنی

از ترجمه شام چنانکه مستقاد کرده معاصر بوده است با او ایل چهارم حسرتیم در زمان دولت سلطنت سانیان
بشع کاف و سکون او و شمع را و جمله و کسرا است تا فائده و یا نیست
کهنه

من می خود که جامعی از مشیرین عاقلان است که درین طبقه با بعضی مشهور و معروفند خد خدا که از آنجا که در حق می شسته اند ما تندی شیخ
ابوعلی دقان ازین سبب بعد از سفر مسافه کردید و با می که آنجا از جمعی بر طریقت اینک در کشته بر شسته و تخریب

ابوعلی بربر

مخلوقه فاعله انچه میدان بوندک بنفکه یعنی هرگاه کسی که حق تعالی تو را از خلق و حشر با حاضر نیامانی و غیب را
 بخونی بداند که او را دانست که تو را با خود پس در آید و در تیر از اوست که گفته چون در خود در طریق طریقت شود که گشت چگونه در آن کند
 مقام قرب لذت قافی اندر از و پندیده عاقل گشت گفت کن که در دنیا را باقی نماند از برای حقیقتی که باقی نخواهد ماند بجز خود
 پند و پندیده شد که با حق پند ای ای که از و پندیده شد در دنیا چه پند که در فایده ای مرد حاصل شود و از غیبی بهره برد گفت چون پند
 کلام بی بردی که دنیا غرض آخرت است تم نماند کاشت تا از آن نه از آن ای که فایده ای مطهر بود و باقی نماند از برای
 مستفاد کردید ایام زنگانی و فاش در ماه سیم خرم بود است و الله اعلم

ابوعلی بر خیرا

نامش حسن پدرش صالح است خیران جد اوست از عرفای احوال سیم خرم است و صاحب است بقصد جاسی و غیبی نظیر عالمی بی پای بود
 و او نیز از عرفای است که جامع است علوم هر دو باطن و از بیرون سخن است و خوبی صفات بگو و موصوف بود از جمله سنیانی که دلیل بر علو مرتبت
 و پاک فطرت می بود این است که چون علی بن موسی زین العابدین صدقی تمام صفات و کمال امور جمیع کردید از باب است که فطرت است در وی
 دیده بود و خواست او را قاضی القضاة بنا بر صاحب شرط نبود در آنچه گفت تا آنکه از وی عسر گشت تا قبول افشده وی شنید
 پنهان شد پس در خانه وی کل ساخته که تا چون آب حجاج شود پرون آید که گفته بود در زیر برنده روز از خانه پرون آید آنکه
 یعنی بن موسی پس از صاحب شرط نبود تا که در اجمال خود که از مقصود منظور آن بود که مردم پند در ملک تکی است که فاشترق
 غیب را بر وی عرض کرد و قبول کرد پس بمادر بودی مراد او شاد است و از فیض صحبت او معانی حاصل در است از کلمات فاشترق است
 گفته اذ اسندنا الرجل نام عقله یعنی چون که کار و با سبایای نویسی و تمام بدان قوه مد که در وی غافل بود از حق
 و حال سنیان که چون در غافل بود از حق معلق بود و بچیزی در دنیا با آنکه حرکت بمادر است بنا بر عین سنا و غیر از غفلت نبود عقلت
 از و پندیده عاقل گشت گفت که بدو خداوند شاکر و صابر است از و پندیده صبر بهر یک گفت هر کس که صبر باشد شاکر است گفت
 یا شیخ مرا وصیتی کن گفت چه وصیت است از این که خود دیده عبرت با کنی از غیر و تبدیل و موت حیات مراد آن سخن باید که گوی
 خیران بشع خا بجه و سکون با شتاب تا ختمیه را بهد

ابوعلی سیرجان

نقل معانی این کتاب از کتاب شیخ الاسلام هر وی سده چنانکه از ترجمه شیخ شاکر دیده اند چه با هم بود است و عارفی بسیار بود
 و اهل حال نقلت که وقتی او را در برای همانی رسیدن هم از سوزنی حسیب شیخ ابوعلی در آن وقت پیری او را در آن نوده بود و بجهت
 خریدن سوزن بازار دستا چون سوزن پاور پندیده تا با او بازار از دستا و پیش شیخ سوزن پیری همراه خود پاور و تا همان سوزن
 (کتبه)

ابوعلی ابرجی

که خود روزی از برای خود ستمیار که در میان گرفت در بنا که نیم خادمش بودی دولت چنین گرفت وین از برای ستمیار بکار میکردم که تمام
 سیر و سلوک تو برین مسلوم کرد و از این حکایت را شنیدم و برید بر صبر و تحمل مقام امر و نبی مرشد که سبب قیامت نفسانی و نماند از حقیقت
 از ترجمه وی پس از این خبری بدست نیامد که مطهر کرده و سال فاشترق بنویسند و الله اعلم
 سیرجان بکر سیرین سکون با و در جیم و الف و نون از ستمیاری که گمانت زد و یک خاک فاشترق از آنجا که ستمیاری
 پست چهار فرسنگ است از همین حکایت شده که میگفته است سالهای در از در این دو شهر که در باب سیرجان گفته اند که سیرجان
 نام ستمیاری است و لا تقرین قری السیرجان فان علیها ابا بکر و صه
 شدید شکفته مشله نلف الثلث مع الائمة

ابوعلی او اربجی

در نامه ستمیاری بود است در بیعت مال تنبیه خلق و سیر و سلوک جدیدی انی و جدیدی است شیخ ابوعلی ستمیاری بنویسند که کتاب خود
 آورده است که دی پس از سالها که در باس اهل حال بود ستمیاری از در زمان حکومت حماد الله و له صاحب مثل و عمل در بیان و هر چه در او
 حد میگردد و صرف نظر می نمود و از برای ایشان آمده می نمود و بعد از هر نماز شام نیز در مایه و با مایه شست از هر کس که صحبت میگفتند و از هر کس
 مطالب در آن میآید و شبی از شبها سخن از ارادت در آن آمده و هم از برای ستمیاری گفت در آن حال پسرین و با لاد بر که نشانی بود
 بقدر طوطی پرسیدم این صحبت بر کردن و گفت میخندد که گو کام بر اینست شمول بودم پلاس میپوشیدم کردن مرا بخود پس از آن حال
 که انصاف دست او دیگر باره گشت بر آورد و این نشانست که باقی مانده است پس او را گفتم ستمیاری که بعد از آن همه زحمات بر این
 عمل بر دادی گفت مرا مادی بود و پسر ضعیف خوششان قیامت و بر من نیز و ام بسیار جمع آمد راه معاش از هر سوزی و در که در آن
 که قوت فراهم آوردن ستمیاری قوی بود و با یکب نیز ستمیاری بحال عملی در دیوان فاد که تصدی کرد و دلیل خود را بدان کار رضی میگردد
 تا روزی در عرض پیری بن بر خرد و من گفتم ای که در گفت برو و آن کار که در خیال تو است کن در بعضی فقر او را با او جز از آن است
 که تو با آن ستمیاری قوی پندیده شد که بدست من بر نهانی آن بر قبول عمل کرده ای چنین ستمیاری می پندیده شد که گوید
 گفتم ستمیاری که در هر چه در این کار پشته نبوت اخروی آن تحصیل کرد و از این حکایت را شنیدم و برید بر آنکه عباد در حق بطریق خرافات
 بسیار است و خلوطها را بر آید و با طهر در آن سلاطینت و در آن سجاده و دیگر چیزها در آن طسیر و چندان صیبارنی

که است بجز خدمت خلق نیست تسبیح سجاده و در حق نیست

وقتی او گفتند از خبریانی که در ایام سیر و سلوک دیده اند از برای حکایت کن گفت وقتی در یکی از مجال نیز عارف مرا ضعیف شم و بچند
 اطراف بعد و با نام وقتی که خیال انصاف مرا پیدا شد نزد او رفتم گفتم مرا وصیتی کن گفت از ناشت بگریز و با ناکس سبایوز
 و بر اهل خود ستمیاری نیز گفت آنرا که در در وقت عیب ظاهری ز نماند که با او شنید که آن نشانه است از خبث باطن و وقت نگار بر تو چون

اکنون سیروم که باقی قیلوله نم باشد که آن است بزرگوار از این سبب گفته اند خوشتر در میان این از آنجا
از دوستان نظایف سه و دو دارا که چند در سبب ایشان نباشی عاشق بنامی خوشتر از چندین تا که در او گویند که
توانی گفت من از دوستان آنم و چون سخن از ایشان شنوی اگر چه معنی آن در نیایی سری سخنان تا فرود آید از خبر سخنان ایشان
تا گویند که تو را حتی است مگر بدان سبب بری با سخنان شین همه عاشقی گزین با هر که نیست عاشق با او شوستن
تا اینجا بود نقل ترجمه وی از سخنان آنس که کتب باقی از کلمات او است که شیخ شهاب الدین سهروردی نقل کرده که گفته اند وی با کسی
کن که خدا را خواهد خود را روی ناکسی را که اهل از باشد و دل نبوی کسی دار که او نیز دل نبوی تو دارد او را گفته اند از چنانچه از
رومان دوری باید نمود گفت از خود ستا و خود بین از و پرسند ای که عالم را بر عبادت پرست داد و این صفت گفت عابد علم
ساست که زلت از برایش بود و با کمال انصاف از برایش می خند و عالم خود بجهت علمی که دارد موقوف و صورت از و ساس
نصفانی و عفت لامر علمی که او است سبب است بر خوبی عفت و سکونی عفت کی بد و گفت شیخ مراد عالی کن که از پی
هر کار که بر او می افتد از برای من میکند گفت تو کل نداری و بند پر خود موزی چون ترک بدی کنی و توکل پادری با خود روی
خواهد نهاد سال وفات آنکس که در کمال مضبوطیت همچا که از ترجمه شمس ستاد کرده و در معارف بوده اما بعد و چهار بیت
شبویه
شعشعین مجده و ضم با موحده و سکون او با مشتابه تخانه جان عارف کالت که فلوب دوست
فربین
کبر فاء و فتح را و سکون با موحده و را شهر کو حکمت است من نه چون بخارا که جاعی از فضلا
بدانجا نموند

ابو علی سندی

از غیرین سناری ایل از سیم جریه است زمان نون علی بن محمد را در آن نوده در میان این طبقه صاحب شان در معر نظایف بوده
آنکس که کمال عین است که تا عارف کمال شیخ ابو یزید بطامی در نزد وی کمال معارف عرفان نوده همچا که شیخ روزبهان شرح
شطحیات گفته است که وی از استادان شیخ ابو یزید است و از سبب خود ابو یزید نقل کرده که گفته است که من از ابو علی علم فایز
میجویم و ابو علی از من آنچه نقل بوشه در معنی علم فایز گفته اند که آن وجدانی و جو سببی است و علم فایز و جبار کسی هم از ابو یزید
نقل شده است که میگفته است تا ابو علی سندی را من ندیدم بعضی معارف از برای من گفت نشد و هم بعضی از کلمات عرفا را فهم کرده بودم
از و در آن میان وی آنچه میخواست من سید از کلمات او است که گفته علم فایز میگوید که سبب است و سبب است و سبب است و سبب است
باستقامت و سپردن قول او از او پرسید که در خدا را چه بدیشنا گفت چون فعال و اهل طهارت بگویند تو ان سخنان را
با باطن جمع نمود او را مردی از ان گفت کی از او چیزی خواست گفت دل بدار و زمان از طعن و مان باز دار خود را
و هر گاه خود سنای از کلمات است و آسایش مگذرد او را گفته و نیا را چگونه دیدی پیش از چون گفت که هر گاه سنای
بودن در آن و ترک آنرا استنوم تا از آن زمان خلاصی ام از و پرسیدند که در دنیا را حتی دیدی و لدنی چسبیدی گفت است

در ترک راحت و لذت از عارف نفس دریم سپاس فایز است بنامه وی سبب آنکه از ترجمه شمس ستاد کرده و معارف بود

با اویل مایه سیم جریه
و هم علم
ابو العباس احمد بن محمد بن فضال بنانده

از عارفی از سیم جریه که جریه است از خلفای است که در میان این طبقه صاحب شان در معر نظایف بوده
نوده بود شیخ جعفر خلایق که از سبب سیم جریه است و در دست کند و خود مرشد شیخ مسیح بخانی شیخ عوف است که شرح حال برود
این کتاب مطبوع است صاحب که در اول در عنوان شرح حال می باشد عبارات در حق او آورده آن چشم زوکار آن چشم خیار
آن نیا ساس فرزند شیخ وقت ابو العباس بنامه وی بگانه عهد بود در مکتب قدیمی شیخ و است و در معرفت و قوی ای بود بزرگ
بزرگ شیخ از غیرین متقیان این طایفه است و زیاد اهل حال اهل محبت بود و شیخ از بزرگان این سلسله بود وی گفته بود که
از وی و نقلت که وی اویل حال از کجا که دوزخی صفت بودی هر روز کلابی دخی و در دم فرو می ری را اتفاق بودی
و مگر بنام او می باکی از غیر صرف بودی و بر همین حال روزگار خود را میگذراند و شیخ را می دیدی بود روزی بد و گفت که دنیا را
زکوة بر زمین بود حاضر کرده گویند که او هم گفت بهر قیصری که از او زبرد خودی مدد میدهد عرض را با نیا بر آورده و سار ز
بد و داد روز دیگر از همان مکان عبور کرده بنا را دیده نشسته از برای قیوم خود حکایت میکند که در روز کسی دنیا را زمین و آسمان است
و با فلان طلب ضرورت میزد شیخ چون این شنید تغییر بگفتش ای فایز که شیخ زفته قبل از آنکه حرفی زنده شیخ بد و گفت که این
یکدم در هر که گفت نزد او بد و در هر که برفت و از برای بیرون رفت اول کسی که نظر در او در موعظی بود و دنیا را زبرد و داد و در
برفت بجای غلوی رسید غلوی می زده از جیب در آورده بد و در آن وقت من فته و بدان مرد علوی گفت که سگویی که این چه حالت
گفتی من عیال بجدی سیده که در هیچ کتابی فایز نمانده بود و برین دل سوال سپاست بود که در هر کجا باقی فایز مرده در هر کجا
بکلم ضرورت بر دستم چون این درم بدای فرغ را بنید ختم که شاید در مانده ترا منی او را بردارد آنرا عجب بنا و بنویسند انداز
این ارشاد است تو را که با اهل علم معارف تمامی و آنچه صفت از آنان تو حاصل کرده بد بخای فایز که دیدی چون از حال حاصل کرد
بماند غلوی اهل استحقاق خواهد رسید و از این حکایت ارشاد می شود مرید بر آن طریق میگوید که حلال با بیصفت حاصل کرد و اهل طریقت
حرام حکایت شده است که در زمانی شنید بود که مسلمان صاحب است چنانچه امتحان برت رقی بری اهل تصوف در پوهیضا
در دست گرفت آنجا فایز شیخ ابو العباس صفت شیخ چون او را دید فی الحال بد و گفت ای بگانه در کوی شمایان کار داری
چون اینکلام از وی شنید از جای بیرون رفت و بخانه فایز رفت و در آنجا مقام کرد شیخ او را اگر ام کرده از زمین شیخ حرفی
در میان نیا و در چهار راه در قفاه همان بود و در فعال اعمال ظاهر با صاحب شیخ موافقت نمود پس از آن است و خود شیخ
بد و گفت ای جوان بگو چو که بگانه آمدی و اکنون بگانه بروی حقان ملک چون جوان تر سا چون اینکلام از شیخ شنید فی الحال

ابوالعباس نهاوندی

سنان و سمانا در خانه و بیرون که شول بود تا بجای رسید که پس از آن وقت شیخ بجای نیت از بزرگان و از اصحاب توجیه شده را نسبت برید خواهد ماند و فواید خلق را خواهد ظاهر سازد چنانکه خواججه العرفیه فرموده

بجز خلق تو آنکه در صید نظر بدام و دانه بگرد مرغ و انار

وقتی از او پرسید که از ابتدای امر خود چیزی را که می گفت در دست حال از خیال در سر افتاد که گوید دستم در او رسد و از او دل برگیرم و بروم تا یک گوشه دل من نوزد مرا ازین باطل است و مجاهده در راه دین چون آنکه شخص خیال بجای میگرداند آنگاه که طلب بخند رسیده آنچه که در خیال او است بدان خواهد رسید و از کلمات است که گفته علم در راه زوی اند که یک ساعت حق از او دور در آن زوی آنم که یک ساعت مرا من بندگان من بنشینم که خود چیزم و بجای این از زویم برمی آید در ذیل اینکلام عرفا گفته اند که طلب وی اینچنان را بنا بر صفت حال یکی حوصله وی بود و اگر حوصله وی تنگ بود می طلبیدی که آنچه غیر خداست می طلبی و الله و سلم طلبه که اللهم لا تکلیفی الی نفسی طرفه عین ولا اقل من ذلک بار خدا یا ما را چشم هم زدن خود باز نگذار و اگر از آن نیز هم حاصل آن مخلوق ضعیف را چگونه تواند که خالق او را بخرد باز نگذار و ملاحظه از آن حضرت کند حضرت از مخلوق است فانی هر جنوی اعضا است او است بجای و در هر گفته که هر که از علم طریقت سخن کند و به تعالی نازد بر این طالب او است بود و حق از او بر سر کند خداوند خصم او در ذیل این مطلب عرفا گفته اند سخن کردن از حق بر سر است اول سخن کردن از ذات او و خواهشید گوشه در آن کتاب است و دوم سخن گفتن از این دو کتاب است جمیع آثار و احباب استیم سخن گفتن است صحبت او که او را موجود بدیده چشم و شنواید و گوش و بنیاد چشم از او پرسید که ما را در طریق سلوک چه باید مقصود کنیم گفت با ای بسیار شنید و بخلق اندک حاصل آنکه با حق باید بود و با خلق زوی ل مجاوره نبوی و باید باشد از او پرسید تصوف چیست گفت نهان است و در دل کردن لاجاه برادران که این دور چون چشم پوشیدی و تحقیق گفت است و آن طرف کمال اسال فوات بدست میاید

معلوم شد که معارف بوده با او اخر چهار صد و هجری و الله اعلم

ابوبکر طسبنا

از عرفای اول ای چهار صد و هجری است و صاحب طبع است و طبع جیاسی از سلیمان با جاده اوله و اوله اوله و اوله اوله و اوله اوله طسبنا است و صاحب ایات کرامات بگذارد وقت خویش بود و شیخ آید صحبت داشته و آنست می در عرفان شیخ شیخ شلی و در کمال ابراهیم و شیخ و شبلی در میان خود زیاده و در ای ستود و بزرگ شد و محل قنای او بود شیخ فارس در محرم و منظم شد صاحب تذکره اوله و در جوان ترجمه اش در بیخات او استوده و گوید آنکست عبادت آنخو شد سادات آنخو رضا آن نقطه و آن شیخ زانی ابو بکر طسبنا است از شیخ کبار بود و بجای کمال محسن حال او کس در نهند بود و در حالت روح و تنوی او که یکجا میخورد بود و گوید در او از خبر زکات زنده گانی محبت است حق شوق قرب بر او غلب کند کفانی بلند و با باقی عالی کیفیت مراد از اطراف شنیدن کلمات بود در حقیقت هر که در

ابوبکر طسبنا

شیخ و علمای وقت از هم آنکه با او آوازی رسد که در آن سخن از کبریا صحبت میداد که از فارس هجرت نمود و بنیاد بود و قصای وقت را چنان کرد و بنیاد بود و شیخ کشید آن ایام زمان سلطنت جهانی امیر نوح بن نصر سامانی بود و در آن وقت که در آن زمان که از او در کار میگذرانیدند در پال سیصد و پنجاه هجری از اجماع فانی زینت برای او دادی کشید و در فرستادن همان شهر موفون کرد و در کلمات است که گفته ما آنچه الاذنه الموت ما لحیوة القلب الاذنه امانة النفس یعنی زنگانی جاوید در درونت و زینت آنست برای زنگانی دل آنست که نفس سرکش است ترک خود را طلب کند تا زمانی که در ذیل این مطلب گفته اند که هیچ زنده گانی کند تا از خود نبرد و با مقتضای زنده گنرد و در کمال در زنده گانی است و حق می آید که گفت شیخ را صحتی کن که در اسودگی نموده گفت الهتمه الهتمه فان علیها ملامه الامر و الیهما يرجع الامر یعنی همه عمر در کار پریشانی خود کن از آن زوی که در کار با او است با کثرت کار با او حاصل مراد است و قصد توجه زوی آوردن حضرت شیخ سجاده و تعالی است قطع توجه و نا امید می از غیر او از پرسید که بزرگترین است که ندهد از ای آن است چیست گفت بزرگترین نیست از همه بزرگان است از نفس از جمله آنکس بزرگترین مجاهد است یا نه و تعالی در هم وی گفته که ممکن نیست آمدن در حسن از نفس و نفس خود که از نفس خود با او توان است صحبت از ادوات او توان پرست بر او است که در همین پرده بی دل می آید و از این حق و رضای است نسبت در سنگاری دنیا و آخرت است از او پرسید که دنیا چیست گفت جمل دنیا یک حکمت است و هر کسی از آن حکمت نصیبی است بر قدر او مراد از این بیان تو حید است یعنی هر کس با زنده گنی و کوشش و طلب و در مقام توحید بهره خواهد برد و هر کس را بهره کم از آن حکمت فرا چنان افتاد و عبادت است یعنی او کوشش است از او پرسید صحبت با کفانیم گفت صحبت با ای کشید و اگر نبود با ای صحبت کند که او با ندهی صحبت کند از بزرگ صحبت شما هم در آن نگاه ای همه رسانید مراد از این بیان طاعت و فرمانبرداری و امر و نهی تعالی است از او پرسید از حق تعالی چگونه مرد در است ای گفت الطرف الی الله بعدد انفس الخلاق راه بسوی خدا تعالی بعد و نفس مردمان است مراد اینست راه بسوی حق بعد و شمار زنده گن از هر سوئی که زوی آری توانی بدان رسیدن از او پرسید از حرکات و سکنت گفت حرکات از برای خدای بود و الا حرکت با چاری و نظاری از او پرسید از عقل گفت حاصل آنست که سخن با قدر حلیت گوید و هر چه از او تر است از قدر لازم از آن دست بردار مراد از این بیان آنست که همه با فتنه مرد از زبان پدید کرد و چون خطایان غایب از همه جتد در آیش و در حقیقت از او پرسید از خاموشی گفت هر که خاموشی وطن نیست او در خصوصیت اگر چنانکه باشد مراد از این بیان خود داری در حکم و کلمات صحیح است چه در آنورد که جای اظهار نیست یا افات عیالات است از او پرسید از مرید گفت علامت مرید آن بود که او را از غیر مراد خوشتر است بود و مراد از این بیان آنست که مرید از مراد آفتد باید محبت در دل داشته باشد که غیر از او کسی را بطرد نیارد و در وقت رطاعت از وی نباید که جز او کسی را لایق طاعت نماند و در این روایت در اسناد کلی مدید کرد و چنانکه خواججه فرمود

طیلسی عشق آدمی و پوری ارادتی عبادت سعادتی بری

از او پرسید بهترین مردم کس است گفت آنکس که در او سعادت بی تاثیر باشد چنانکه در اخبار و کتب آمده است و او است بر کس نظر دارد

طیبتان کبریا و بعد از آن سکون بین مملو و خالی است و تا شصت روز فایده نون و یا شصت روز بطن است که از آن
فارس است و قوت عمومی که طبعان عربستان است و جمعی از روات آنجا می نویسند از جمله این حرف است که از آنجا است

ابوعلی فضل محمد فارمد

از جهای فضایل علمی این بزرگوار است و ما سر است انصافا باطوار به عیالی از سالین باطن یک اب ارسلان بجزئی سلطان
ملک و در حضور خورشید غفور و فیض طاهر و باطن ستم و بر شال و اوقان شش از هر جهت مقدم بود و در هر محسوم مردم از عالم و حاجی مردم و مردم
زندگانی سینه و او نیز از آن است که پس از برکت در علوم هر طریق طریقت قدم نهاد و ترقیات نفسانی از هر جهت نمود و محل رجوع علمای
و باطن گردید و او را شش و نوق سال وفات و عمر وی که مضبوط است در چهار صد و بیست و هفت روز و در هر یک از آن روزها طوس بوده است
اقا پس از آنکه در تحصیل علوم بهت بر کاشت و در فنون فضایل معانی بلند یافت و در طریق طریقت تضرع کرده و دستاوردی در هر
و در علم شیخ ابوالقاسم قریبیت و تباشیر و تصوف و طریقت و طرف است کی شیخ بزرگوار ابوالقاسم که کانی طوسی دیگر عرفان
شیخ ابوالحسن قزاقیت که شرح احوال هر یک از این کتاب مطبوع است و خواجیه اهل نظام الملک طوسی است بی ارادتی بوده و مسوول
در امور استمداد است نموده و در هر موعده بی بی می نویسد یا فی زمین توفیق است چهار صد و هفت روز و ابوعلی فضل محمد
المشرف القاسم که هو الشیخ الشیخ فی عصره المنفرد بطریقته فی الذکری التالی لیسبق الیه فی حسن صیغه و عقیده
و حسن اذابه و ملیح استقامت و در فقه الفاطمه و حل نیشابور و صاحب الاستاد ابوالقاسم القاسمی و اخذ فی
الاجتهاد البالیغ الی ان قال و حصل له عند نظام الملک قول خارج عن الحد و روی عن جماعة و قتی کی زایل
حال از بدایت احوال او پس سید زایان تحصیل و سیر سلوک در رسیدن او بدایت عرفان گفت ابتدا امر در اوقات جوانی در نیشابور
تحصیل علوم شش سال استم و طالب صحبت بزرگان بود هم در آن ایام شنیدیم که شیخ اجل ابوسعید بن ابیخالد از سیر سلوک تحصیل از آن
پیدا نمود بدانش آمده و در خط و تدیس شولت راهی او و در فن مجلس او در سه فاقه چون درک خدمت وی نمودم مجلس بی بی
مجتبی مغرور از او بود من بدیدم که جماعت از غر فانی را طبع اربعه و سستی گردید یک روز دیگر که برین منوال برگشت دیگر باره
طبع من از روی این شیخ نمود و میدیدم اوقات که سیل دیدن در نمودم وقت فایده این مقالات از دست هر چند استم از فرزند خود
واری گفتم شش ماه چهار خاسته و این شش ماه چون دیک چهار سوز سیدم شیخ را با جمعا آنچه دیدم که برگردا و بود در خدمت من نیز
ایشان بر شش ماه بگذرد که رسیدند و در آن خانه شش ماه نشینند تا جماعت که بهر شیخ بود و بعد از آن در شش ماه در خدمت شش ماه
او نشین و در آن نیز در خدمت شش ماه نشینند تا جماعت که بهر شیخ بود و بعد از آن در شش ماه در خدمت شش ماه
باره کرد و چون مجلس سماع با تبار سید حاضرین هر یک از آنجا که شیخ باره کرده بود و نیز قدری باره کرده سیر شد در آن حال که سید
تمام از آنجا که گماشته است و از او که ای ابوعلی طوسی کانی جواب باز نمودم آنچه در خدمت شیخ مرا می بیند و می شناسد از نزد این

ابوعلی فارمد

ابوعلی طوسی که شیخ و کبریا و از دو دو هم خلیل اول جواب نمودم سیم بار نیز از او و چون مرتبه اول خلیل بود که گفت صحبت من
گفتند شیخ عبارت و مطلع است سید او غلط زده است و جواب او است که گفتند که گفتن این ای باصل و تقصیر بسیار کرد آن
جانب من و او گفت این استین از جهت دوستی شیخ بود و آن استین که فرمود در جای دیگر نهادم و پوسته شیخ سیرم و مرا
از آن حال در درک خدمت شیخ فراید بسیار و درونی بسیار حاصل گردید و حالتهای خود چون شیخ ابوسعید از نیشابور بمنده رفت نزد شیخ
اجل استا ابوالقاسم قسیری ثم و حالانی که درین بریدی آمد با وی درین نهادم من گفت ای فرزندان خلیلت کی کون و علم ما بنور و
کن در حب کفایت شیخ تحصیل علوم شش سال استم و در هر روزی که بر او شش ماه چیزی را بر چه قدم برد و او فرموده شش ماه هر یک دارم قدم نمیدارم
زیاده و توجیه که مردم بر خاسته نزد وی تمام و باجری که در شش ماه گفت چون علم دست از تو بدست تو بردست از وی بر سیر سلوک که در
گرد و تندی نفس و خجسته های بجهت وی سخت از در نیشابور که شنیدیم شیخ اجل استا ابوالقاسم قسیری شول شدم زوری بسیار بجز
بودن نیز که با شش ماه در اب بر سر وی شش ماه استا و از که باره بیرون آمد و نماز بگذرد و من توجیه که در وقت این بود که در کربلا کرب
من نیست در آن این رفت شاید این کار زشت باشد شیخ بخندد اسکوت کردم تا بعد حرف بگردد و ناچار جواب دادم که من بودم گفت
ای ابوعلی هر چه ابوالقاسم در مقام و سال یافت تو بیک لواب باقی من از آن است زمانی مجاهده در نزد شیخ ما بنده روزی خالی
بر من وی داد که در آن حالت از خود کم شدم و آن حالت در نیشابور شیخ داد که گفت ای ابوعلی از ما شل من تو را از آنجا فرستیدم
باید و طلب مجاهده و سیر سلوک شش ماه است که درین بدیدم که روزی روزی در نیشابور بود و من در آن ایام نامی از شیخ ابوالقاسم که کانی
شنیدم که در آن زمان نزد وی استم پس از نیشابور روی بولس نهادم چون جایگاه دارانید استم سراج که در نیشابور استم و وقت نماز
بود و بعد از آن از او اندر روی مسجد نهادم و بدیش اجماعی از نیشابور خویش در مسجد شش ماه در کوفت نماز محبت مجاری اودم
ورقه در نزد وی استم و شیخ سر در پیش است عالی سرا آورد و گفت پای ابوعلی تا چه داری من سلام داده و شش ماه است که شیخ
شیخ ابوالقاسم گفت ای تباری که است مبارک است اما اگر تربت یابی و مجاهده کنی بدرجه بلند خواهی رسید خود گفتم برین است و آنچه
میخواهم در نزد او حال خواهد گردید پس از آن در نزد او مقام نمودم و در آمدتی در از انواع ریاضات و مجاهدت افزون بود و برین قابل
و توجیه بسیار نمودم در آن ایام شیخ ابوسعید بطوس آمده درک خدمت منی و من چون مراد گفت ای ابوعلی زود بیا که از تو توجیه
شیخ مانند طوسی که بمن در نیشابور درانی و بی بر نیاید که آنچه شیخ گفته بود بجز بول پویت تا آنچه بود آنچه صاحب ریاضات از خود
او نقل کرده از حکایاتی که شریف دست یافت که گفته وقتی در ایام حج مرید دیدم که سال عمرش از آنجا که در گذشته بود و در
جدید زیاده است و در دست اوصافی بود و بر او گفته کرده طواف نمودند و در یک روز فرقه از شش سوال نمودم گفت اقصی بلاد خراسان
گفتم در چند وقت این راه را طی میسالی گفت دو ماه الی شش ماه و هر ساله کار من نیست پس بد گفتم من تو درین آنجا چه قدر است

او را خنده است و او گفت پنج سال مسافت آنجا این دو شهر بر خواند

در زمین هویت و آن شطت بک الدار وصال من ذره و صحبت استاد

لا یمنعک بعدان زیارته ان المبتلین یهواه ذوقه

یعنی زیارت کن کسی را که دوست میداری اگر چه در شهرت و جاهت از دست حایل شوی و در راه و جاده با غیر دوست را بر کنی و هرگز دوستی
مکن از بعد از آن که زیارت دوست شد از آن روی که دوست بر کسی که دوست است او را دوست دارد و طالب دیدار او خواهد بود
در پیش آمدن عیال و احوال است منع هر عیال خواهی که در بار خویش را هر که نمی دوست دارد دوست است چنانچه
در گذشته است که وقتی جوانی او دیدم در راه که پایاد و بیخود در حال آسایش و بخت که گویی در صحن خانه خود می نمودی و اگر کشم همچنان بیخود
و این چگونه راه رفتن گفته شده مشبه الفسیان خدام الرحمن این راه رفتن جوایز است که تمام خداوند رحمن است
و گاه این دو شعر بخواند آیتک انظار العیال انی اذوب من الممانه عند ذکرک
ذواتی قدرت ملت شوقا و احیلا لا لاجل عظیم قدک

یعنی می آیم نزد تو در حالیکه نازم و جوید دوست اگر چه این بود آب شدم از ترس نگاه که نام تو را بر زبان می آورم اگر تو انانی بودی
میدوم از آن روی که در تبه و تبیب بدی تو پس در کوشش بدینان نزد او راهی که میروی چون از نیکوئی گاهی تبیب تو گوئی اما
بدی یعنی چون قصد خدمت قای بزنگ وجود نماید طعام و شراب همراه خود بخانه او خواهد برد اگر چنین کاری کنی آن قاضین بند بر اقصین
از درگاه خود خواهد زد چون قصد خدمت چنین قای کنی و فصل امور تو از هر جهت خواهد بود این گفت و از نظر من غیب شد این کلمات نیز
بدوست مساکین اهل الفضله یشتغلون بکثرة الاحمال و یعضون بها و یفتخرون بها و اما اهل الفخر
فلو عملوا عمل اهل السموات و الارض من الازل الی الابد لکان ذلك اصغر من اھنهم و جنب علیه الله
تعالی من خرد له بین السماء و الارض یعنی از این غفلت جماعتی که مشغولند بر زیادتی اعمال و بزرگی می شمارند از آن شمار
نکنند بدان مساکین اهل غفلت بی بضاعتان نه چند و آنان که اهل معرفت و دانشند اگر چه جای از عبادت اهل آسمان دارند
از ابتدای خلق آسمانی آن کبر است در نظر انجمت در جنب بزرگی خداوند از آن خردی در میان آسمان زمین غفلت که وقتی در غل
بر بعضی از فقر اید که آمار از امتاع دنیوی هیچ که چیزی نیست گفت یا شمار از امتاع دنیا چیزی بجهت معاش نیست گفته اند از آن
کی در فانی و دیگر در باقی و ما هر که نخواهیم دار فانی را باقی بگردیم و بچیزی باقی نماندیم سراسری باقی نماندیم
الدنیا حارینا و دینا و دینا و دینا یعنی در غایت عار و فقر و لودع ان یاخذ و دینا و دینا و اما الممالق
الاهلون الا و دینا و دینا و دینا یعنی خواهی بود در دنیا مال ادا و خویشاوندان و کرامات و عبادت
و ما چار بیاید و در جیل که آن مانا در شود و شرف کامل از در کار زندگی در طوسن یا شایان بگذشت تا در سنه چهار و شصت
بر حسب رسم و کار دار فانی را در دو کرده بسیاری عاوانی بر تل گزند و در همان شهر مدفون گردید یکی از بزرگان بعد از وفات خود پس از آن
یا شیخ پس از آن که بر تو چه گذشت و چیزی گفت از حالت من پرس که آنچه باید در پیغمبر است و از کرم و خود خدای تو میدانی
از و پرسید یا شیخ از اعمال چه بهتر گفت منبسطان از بد کنی

فارسی باد سانه ویم مشهوره و ذوالعجز از راه طوس بوده و در ایام شهری است کمال آبادی را داشته و جماعتی از آن
علم فاضل در آنجا مینویسد

ابرهیم بن معصوم راجای

از عیال و فضیلتی شیخ ما در پیش است کفایت او است به احوال می در آن زمان دولت بنی عباس بوده و او در میان این طبقه طایفه
و کرامات و خوارق عادات معروف مشهور است و جماعتی از انانی این طبقه نیست بدو دست نیافتند علامه زبیدی در ترجمه آورده
ابرهیم بن معصوم راجای الحسینی الزاهد الواظظ المذكور روی عن الطحالی و سكن القاهرة و کان لکلام
و وقع فی القلوب لصدق و اخلاصه و صدق بالحق یعنی در امر آن بختان در ذیل این باقی گفته است که وی در سخن چنان عارفی
بزرگ آنچه باید و شایسته است در اجابات شان پیش از آنست که بتواند هر چه بخواهد در میان و بنان در آورده پس نموده
الشیخ الکبیر الولی الشهیر العارف بالله التحیر فی المقامات العلیه و الاحوال التیبه و الانفاس الصفا
و الکرامات الخامیه و الایات الباهره و المناقب الزاهره و اللسان البارع و المقال الصارخ و الفی
الساطع و التیف لقاطع سیرته مشکون و کراماته مشهوره و له بذایات هایلله و هذایات طایلله
به حال می از انانی جاریست و زبانی در هر وقت باقی تمام عمر در قاهره مصر بوده بسیاری از کتب این طبقه نوشته اند که در سبب می گوئی
وجود و طاس نداشت بوده و طبعی از زبان می این نهم داشته اند و سلاطین ترک که در آن وقت بر حکمت مصر تمام سیلا داشته اند و در کمال
احترام می نمودند از جمله ملک ظاهر بود که همواره از انانان قدسینه و تبرک محبت باقی نقل میکند که شیخ عبد القادر گیلانی را قصیده بوده است
و این یک شعر از آن قصیده است

انا بلبل الأفراخ املا و دوحها طرفا و نسی العلیاء بار اشهب

باز گزرا هست اصلش بازی است درین شعر حکایت انعام و علو مرتبه خود نماید و بگوید من نیست طایفه که قدم نهاده بر طریق
خروج از بنی بشریت چون بلبل پیشم با جو جا که بر تنه درخت نشسته ام و بر ختم ام نه درختی را که جوها بر آن کوفتند که از همه جوها
ناظم و حافظ جوها ام از سبب نبرد طبری برسد من نیست من طایران قدس که میاید اجتهاد و علو مرتبه چون نیست باز نیست
بطریق و شرف کامل از روی شکستگی نفس در برابر آن شعر چنین گفته است

اناصر المرخاض املا بیره نفا و فی البیداء کلک احزوب

یعنی من شیره شکست خورم که بر می سازم چاه غمگارا کندگی و در پیمان می هستم گشت شکافه و خراب حال نقلت که از روی
یکی از شاگردان نزد وی در آمد در اشاعتی محبت گفت یکدیگر نمی شنیده ام که بسیار خوش آمد گفت آن دو شعر که هست می بر خند

و قائله انفق عمرک مسرفا علی مسرف فی تبه و دلاله
فقلت لها کفی عن اللو و انی شغلت به عن حجره و رضاله

ابو الحسن

(۱۵۰)

که مانی بهریت و طریقت است ثابت با وجود و کمال که در آن علم که در طریقت و شریعت و در روز جزا بر آن پسر با کمال که اجل موجود او در روز و از علم حکایتی انور

مفسر کبریم و سکون صفا و نهد و الف و ا و هم

جاء

بیم و الف و ا و هم شریعت در سلسله حکم مین آن بین بینه که در روشی است و مین این که در
و آنجهت منزل و آنست در اواخر اقیام ثانی و آنجا محل عبودیت است از جنبه و صمد و در بلاد هند و آب مالی آنجا از جنبه شریعت
با صفاست که در پیوسته است و در جارا نیزه لایه بود و نصف از جارا در جزیره است و نصف آن در سلسله در کنار جارا در جزیره است
یک نیل و در آنجا شرفی است که گشتی است که مابین جارا و نیل است و آنجا در کنار رود که در سلسله در کنار جارا در جزیره است
و بعضی از اعراب در حق صاحب گفته اند

و لیلنا بالجار و العین بالفلا معلقة اعضاءها بالجنايب

و جماعتی از فضیله معروف و علمای اهل قلوب است که در آنجا هستند از جمله ائمه و افاضت

شیخ ابو الحسن محمد بن ابی محمد البغوی الهروی

از مشاهیر طبقه عرفا و طایفه اهل حال است بزهد و تقوی معروف و بیان خوش بر صوف بود و بی زانی از امانی تشریفات که شریف بود و در این
دور و پدرش از آن شهرت یافت و خود در آن شهرت یافته و در زهد و تقوی مشهور بوده و لقب بوی است و از اقران بزرگان
عبد است و زمان بی از روزگار و عصر المصنف علی الله و مفسر جمعی از آن بوده و صاحب کتابت الهی است که در کتب اربعه و آنست
ایقاز از دروستی و عقلی و شیخ محمد علی قصاب احمد بن ابی الحواری نوید و علمای در از تصدیق و التوفیق مصری که از ائمه و صاحب یاری
معارف علوم طبقه را از تصدیق کمال بود صاحب مذکور بالا و در جوانی زنده و بی از آنکه از آنجا که در کتب اربعه و در وقت و طریقت اهل
تصوف شریف اهل محبت او را با صفاتی شکر و معالای پسندیده و کنی عالی در روزی عجب بود و نظری صحیح و در استیجاب و عقلی
با کمال و شوقی نهایت و از صد و علمای شیخ و در طریقت محبت شیخ صمد بر تقدم و بی تشریف بودند و او را بر اهل تصوف گفته اند
و شمس العرفان از اندکی و صاحب سبب بر این قاطعه و بی لامعه بود و در وجه تسمیه و لقب بی نوری چند و جزو نوشته اند اول آنکه او را صد
بود و در هر که در آنجا عبادت مشغول بودی شیبی جماعتی از نزدیک صومعه می غور میکردند و نوری در شان دیدند که از بار صومعه
بیرف و طراف آن صومعه را روشن کرده بودند و گفته اند که نور فراست از سر را باطن خبر دادی و تقوی میدی و او گفت ای شیخ
از کرد و احوالات خود چیزی گوی که بر حالت اغیری پیدا کرد و گفت سالها به که در دم و خود از بطن آن خلاف نفس از دست رفت
مخلاق کردم و ریاضات کشیدم طریق حق بر من گشوده پس آنچه پیشیدم که کاری بیکدیگر که یا کار از آن بر آید جان بر تن بر آید
و از اندوه و زحمت و نیاز بر هم گشتم نفس سرکش سالها براد و هوای خود خوردی و هضمی و دیدی و گشتم شنیدی و در حق

(در شهرت)

ابو الحسن غری

(۱۵۱)

و شهرت زنده می جوایب آینه به و او گشتم اکنون در خاندان طاعت و زهدت بر نهیم و هر چه حق است با دانی آن پروردگار صاحب دل کردی
و سخن برسی پس چون چنین کردم بر من کشف گشت که آنست که در آن نفس بر کشش مایل می شد و چون نفس مایل می شد با
آن بود که هر چه در دل رسد نفس خود از آن حاصل کند آنگاه خلاف نفس را در شب است بر خود کار بستم و هر چه خواستی خلاف آن کردم کجی
نفس را طبع از من قطع گشت تا آنکه حال من درین مدینه آمد و دستم حمل اسرار را بر تو اتمم کردی پس از بزرگان حقیقت و طریقت آنچه خود می شنید
نمودم صاحب مذکور بالا و لایا حکایت کرده است که در زمان المصنف علی الله عباسی جمعی از اصناف و علمای طایفه در نزد خلیفه که در آنجا
نار در آن شهر پیدا شد تا که بعضی الفاظ گفتند که از آنکه در وقت که کشیدم مردم را از روی حجاب نصیحت می اندازد و در سوره ها
روند و مردم پنهان شوند و حقیقتی خطایه از آنکه در محبوت کرده اند که این را حکم بقول و در ثواب اجر می خیزد از برای خلیفه باشد حال
مفسر خلیفه صاحب شرط بود در فرمان داد که آنجا حجت را حاضر نمایند و آنان ابو الحسن و آنهمه و او را قام و شبلی و غیره بود پس آنهمه
و شادت که هر چه بر آنها اصلاح و تقوی آرستند و بی از آنکه که اهل طایفه بر کفر آنها حکم نموده بودند و قبل جمله آنها فرمان داد است
تصدیقش را قام نمود و چون است که او را قبل شایخ ابو الحسن فری از جای برخاست و دست است گفت تا دارم که اول بر مقل رسائی که
قتل و ستان بدن شوار است و یا گفت ایچو اندر روز توفیت و قتل جزای رسائی باشد که بدین شتاب جمعی گفت بنای است
من بر بیار است بنجامم بنده از تقوی هم ایثار برادران کرده بشم از آنکه نفس در دنیا زود است و دست بهتر از ارسال آخرت از آنکه
خداست این غریب خدمت باشد و خطی چون از آنحال و آنحال اطلاع میدنود و چون فری در اید از آن صدق و صفاست و صحیح بود
و فرمود در قتل ایشان از آنکه از یک زانهای تقصیر نمود که تقصیر از طریقه مذمت است آنجا حجت نماید پس بنا بر حکم خلیفه از برای مقل
و او روزی از آنکه خلیفه در میان طبقه تفصل معلوم بر معروف و معروف بود و هر دو در رسید که از دست دنیا خدی که
و او شبلی که مردی مزاج بود در آن روز که گفت پست دنیا نیم گفته گفت این حکم علاوه بر پست دنیا نیم دنیا چرا باید داد
گفت نیم دنیا چرا چیده گفت که چرا در دنیا باید پست دنیا بنا که زود بر او نقل کرد و قاضی اهل مجلس زیاد از خدی خدی پس روی
که در مسئله دیگر بریدید گفت چه مسئله ایست ابو الحسن است قاضی تعجب کرد و چون ابو الحسن در میان جماعت معلوم بر معروف بود
آنگاه قاضی از آن مسئله پرسید که خود قاضی در صل آن در مانده بود شیخ بلا تأمل جواب مسئله گفته همچنین مسئله دیگر پرسید مسئله
تمام آنها جواب داد و قاضی از تعجب افزود و تعجب و تفسیر و تاویل هر یک از آیات بخوبت بدون آنکه در آن جواب ایس
قاضی از جای خود برخاست نزدیک می نشست و او را در محذرت بسیار خواست آنگاه شیخ ابو الحسن قاضی گفت همه اینها من می
در سنج پرسیدی پس می خدایم در آن بی راهی روانی پس مسئله حرکت سکون خلق بدانات و زندگانی و سیر سلول از آنجا که کلید
از مشاهده آنها زمانه جان از بدن ایشان بر این صل را ما را فرمودند تا بداند است کرد پس قاضی را از علم و تحقیق و صفاست و بی
خوشش کرد که سبب خلیفه دست است که ایمان موحده و پاک دیدند و چنین که ما را چگونه توان در شمار مقلان زندگان سپردن و در
چون پیام قاضی شنید آنجا حجت را بر خود خواند و زیاد از خدی تعجب و گفت حاجتی از من خواهد گفتند حاجت آنست که

(در شهرت)

ابوالحسن نجاشی

فراموش کنی بقبول خود ما اشراف کردانی و بر خود ما را همچو کسی که ما را در تو چون رسول است و قبول تو چون در تو خلیفه بسیار است
 و این را چنانکه میخواستند اکرام و احترام تمام منزل خودشان و اندوخت و با جزا خلاف سپردند و در حق آنجا که از احترام خیری بود
 که پشت بنیاد نقلت که وقتی در مسجدی از ما بینه و بجهت عبادت رفته قضی در آن صحن نماز مشغول بود و دست بجای خود می نهاد
 ابو الحسن زد یک ای قه گفت ای خلیفه خود کردن بی سربست از تو چه بود پس آن شخص قهیه از سخن بی سربست و منزل خود
 صحبت می طرح نمود و حاجت تمام حکم بر کفر می نمودند و بعضی معتمد رسید خلیفه حکم نمود که او را حاضر نموده پس از تحقیق مقولش نمایند چون
 بخواست خلیفه در آمد پرسید آنچه گفته که باعث کفر تو بود بگوئی شیخ صدق طلبان نمود و حاجتی که در آنجا بود و شنیده بودند صدیق
 قول می نمود خلیفه گفت چگونه می شود خصمیر که با این صدق و خلاص است بدین کافر که در توان قبل او سبادت نمود پس از آن
 عارف کامل معذرت خواست از آن پیش نموده حضرت انصافش از زانی داد و وقتی حاجتی از فریدان می برد خلیفه در حال شیخ ابو الحسن
 شد گفت که او را چندین روز است که حالتی بدیکشته که بجز خیری گوید و از عبادت فرودگشته نماید طعام و شراب نخورد و نماز نهد
 وقت خود بجای بیاورد و چند و چهارش گفت که وی هنوز بسیار است و فانی نیست از آنکه اوقات نماز نگاه میدارد و اوقات استیسا
 پس این حالت کلفت است ز فانی صرف که از هیچ امری و از خبری بنا خلیفه گفت چنین نیست که شما سیکویدانان جماعتی هستید که در
 وجد از ترک عبادت محفوظ هستید تا ای ایسا نگاه میدارد که وقت خدایت از ایشان فوت نشود و از عبادت حضرت محروم نمائید
 پس چنین در حال فراتر بر روی وقت گفت با ابو الحسن اگر دانی که این حالت و خردش باده فایده دارد بگوئی من سینه بخالت
 باشم و اگر در رضا بقضاده در تسلیم کن دلت فارغ شود ابو الحسن بی الحال حالت تغییر نموده چنان کرد که او گفت پس روی بکنید
 کرده و گفت ای بگویم شمس علی تو ما نقلت که وقتی شیخ شلی که از شما بود در سینه بکبر عبادت و محفل مشغول بود در این حال
 انصاف کامل مجلس درآمد و گفت خداوند رضی نیست از عالمی که علم خود را در مقام عمل نیابد و اگر عالم اعلی بجای خود مشغول است
 الا از سینه فرود آید پس شلی قول او را با حالت خود بواقی مطابق یافت بدون درنگ از سینه فرود آمد و روی بخالت خود نهاد چنانچه
 ماه در خانه نشست و در بر روی دست پس دم از نیامدن بی سجد در زمین سینه دستک شد و در خانه وی کردند تهری
 بود و سرفش آورد و سجد کرده و بر سینه برآمد در حال ابو الحسن را خبر شد که شیخ شلی سینه برآمد پس مجلس آمد و گفت ای شیخ زنگار
 بیج دانی که مردم از چه روی تو را طالب شمس که بر سینه برآمد یا از محفل گویی شلی گفت ندانم گفت تو چون میل طبع آنگاه
 بگویی و پوشیده میداری از آنها آنچه را باید گفت تو را طالب افسند و اگر سخن حق گویی خطه کند که بگرد تو نگردد و این سخنان
 که اکنون گویی محض خفا نیست نه از نهانی و دلالت سخن شلی گوید پس از آن کجی در خود فرود فرود از سخنان وی سینه بکنید
 یکی از فریدان می نقل کرده است که روزی شیخ علی الصبح از خواب برخاست و گفت پذیرایی کنسید جوانی که از روی صدق و خلوص
 با پای برهنه از سهستان بفرم دیدن و بدست آوردن طریق می نیاید فریدان از خانه بیرون شد به نصف کیش و صفت که
 برود جوانی دیدند با لباسی سبک و پای برهنه که اما خجالت و صالت از ناصیه اش ظاهر بود پس به حال بخالتا در آمد دست

ابوالحسن نجاشی

شیخ پرسید بنیاد شیخ از او پرسید که از کجا میآیی گفت از صفهان گفتم آن بود که ملک صفهان در هنگامی که حرکت بدست نمودی تو را حارقی
 کبرگی و هزار دینار ز رسید که از آنجا بیرون مرو و بجهت ایم و طلب از آن کشی جوان هم برآمد و گفت از زخارف فانی که شمس است
 باقی رسیدن سربست شیخ از احوال می شناسد و در نزد خویش نگاه داشت تا مقام عالی رسید نقل است که وقتی شخصی بر خانه
 درآمد در دروازه که در زانو نشسته که بیکند و شیخ نیز او را همراهی میکرد پس باستان رفت آن شخص از زخارف کامل پرسید که شخص که بود
 که چه گفت او پس بود و جواب داد که در راهی که بود میگفت میگفت من از کجا میآیم و جواب داد که میگفتیم از سوادس و که خطه
 شامل حال شد در ذکره الا و لیا بطور است که وقتی در بازار سپهران بنیادش افتاد و در ملک کان و غلام بچه روی بود دست
 با جمال و شش کرد و شاز در کفر و در پلکان چیزی باقی بود خداوند غلام سینه و بر آورد که هر که شاز اسلام بچوب بیرون آورد
 هزار دینار زرد و در سیم کسیر از آن بود که بدان شش در آمد در آن شیخ را حضور بدانی و فریاد و دو غلام بچه شید پس
 نام خدی بر زبان جاری ساخت و پای در شش نهاد و دست هر دو غلام گرفت از آن شست باستان او را صلب غلام را از آن حالت خیر
 دست او را بکشید و در دو دینار زرد و در سیم کسیر از آن بود که بدان شش در آمد در آن شیخ را حضور بدانی و فریاد و دو غلام بچه شید پس
 رسید و بنا گرفتار سیده و بر گردن خرت بدینا و نیز حکایت کرد و اندک که او را خاندان بود و توت نام گفته است که روزی تهری
 گرم و نان پیش آوردیم و دستهای او که پیش از آن لگاری کرده و مشغول خوردن شد در دل گذریم که مردی با شجاعت است با
 نایبند قد خیر و حاجتی از آنوقت بر نیامد که زنی با چند نفر خسته شده در آمدند و هر گفته با و حاجی از آن که زرد و زرد و زرد
 بر زخمه زرد پس شیخ بر اثر من مایه و کسان شمه را گفت تهرام او را نگاه دارید که اینک زرد و زرد را آنس که برده پشیمان
 گشت و میآورد پس لطف گفت که کسی که پاد زرد و جامه آورد و دستار کرد و من برودم من خلاص ما شمس شیخ در آن نزد خود
 گفت مرا خودت را بر جنت افکندی و دیگر بر دل خود گذرانی که بی شجاعت در دست زیتون که با زخمال که در حق می گذرند و مردم
 توبه نمودم نقلت که وقتی شیخ بر پای میگذاشت معانی را دید خورش مرده بارش افتاد و خود سینه و بیکدی شیخ را بر روی لخت
 نزدیک فراموش بر پائی بر آن جوان زد و گفت بر خیز چای خشن است فی الحال از جای برخاست بر آردان شد و بار بر خنده رفت آن
 شهر چون ^{کراواتی} دیدند از سرفش بگردوی درآمدند دست او پوشیده و چینی بقایای سرفش شیخ چون آنم غوغا و از دهان میدیدگان
 بقالی رسیده نشست از سرفشهای مشغول خوردن گشت و قابل مزاج نموده تا مردمان او با شس خلق چون این حالت از وی بدیدند
 شده بر خنده میدی همراه شیخ بود و بد گفت اینجوهت احوال نیست که دیدی بشاوتی مایند و شیر عالتی برود خسته بجای دادیم
 گرفته بودیم کی از اهل قادیسیه حکایت کرده است که وقتی با جماعتی از وادی شیران میگذاشتیم شیخ ابو الحسن دیدیم که بر روی سنگی
 نشست و چند شیر قوی بیکل در اطراف می آمدند ما را از آنجا تعجب نوی داده بود و خبر رسیدیم که ما در آن سماع خسته گشته
 شیخ گفت ما شمش را می شیران کرده بر خنده و شارت با کرد و بر روی زخمیم بقیه شیخ این حالت گفت می در صفت
 چیزی نخورد و بودیم خرابی دیدم و دم از روی آن کرده خود گشتم ای نفس منور در تو آرزو باقیست پس بر روی در آمدم که

شیرانم بر نه از آن روزی که من بودم در زجر عارف آورده اند که طریقه اش آن بود که تصوف از نظر فضیلت من و غیرش با منیت بود
 و از آن روز طریقت است که صحبت بی ایا حرام است یعنی نیاز از حق و نسبت به آن ایجاب کان و صحبت با ایشان را فریضه دانند
 عرف را پسندید و ایاضا صاحب صاحب فریضه قوی جامع شیخ صغیر از حضور وی از سر و نوکل حسیری برین خاست جواب کرد
 ابو الحسن بگ بر وی که تو در وقت سر صحبت خویش از این طریقه بگویندی دست در نشیندی وی و علمم برینست که رفتی تو از سر
 که سخن از اصطلاح این طریقت بیان آید چنانکه در ترجمه وی در مرات الجنان مسطور است آنرا کمال عربی با خود آورده و هم در آن وقت
 شش هجری فات کرده است از سرای فانی بدو باقی کشید و بعضی از کتب فات را در دست خود و پنج نوشته اند و همه آنست
 خبر وفات شیخ ابو الحسن عارف کامل شیخ صغیر رسید گفت ذهب نصف هذا العلم بموت القوم یعنی رفت نصف علمم
 و تصوف برگشت شیخ ابو الحسن نوری جعفر خدی که از متقدمان شیخ ابو الحسن نوری بود گفت که در روز قبل از وفات عارف کمال
 در مکان خلوتی مناجات میکرد و میگفت من گوشه دارم تا چه بگویم که با خدا با اگر خواهی اهل دوزخ را عذاب کنی و از هم
 برکنی قادی که دوزخ را زمین برکنی و اهل دوزخ را بهشت بری بگردانی که از حالت عذاب کمال آن حرف زبانه بودم
 و هم که در روز گذشته که در دیار برادر خود پس از وفات او از خواب بیدارم با حالتی خوش رسیدم با شیخ بر تو چه گفت
 از سببیک از اعمال و افعال من پیشند الا بعد آن ایثار که کردم در حالت عالی من و او در مسطور است که شیخ ابو الحسن بر او
 در دست داشتی و در آن وقت تخطب الذکر گفت لا استجلب القتله به و گفته بدین شیخ که در دست آری
 که خدای تعالی در یاد تو بود گفت بی لب که این شیخ غفلت میجویم و نیز در آن وقت که نه تعالی را پیشش سخن گفت که گفت پس عقل صحبت
 گفت حاجت را بنامید که بجا بیاوردیم او گفته هرگاه خدای تعالی خود را از کسی بپوشد هیچ دلیل و خبری در راه او رسد اذ است
 الخ عن احدی بعد استدلال و لا خیر و هم او گفته لا یغفرک صفا العبودیت فان فیه تنی
 الزبویه در عین عبادت و بندگی مغرور شو چو گاهی غرور سبب آن خواهد شد که از بوی تو فراموشی حاصل شود مسطور است
 که جوانی خسته آتی نزد او بر هم تصار آمد گفت تمام دارم که شیخ ابو الحسن فریاد بر میآورد و او را نشنید و در خون نزد وی درآمد
 پرسید در بندت با صحبت و آن گفت شیخ ابو جعفر از خبر سانی گفت آنرا که از قرب نشان میدهد و شارت میکند گفت بی
 گفت چون دیگر باره نزد وی می رفت سلام رسان گوی در آنجا که ایتم قرب بعد آن اعرابی که در قرب گویند تا مسافت
 و تا مسافت بود و گاهی بجای بود پس معنی قرب بعد و وقتی از او سوال کردند که چگونه صحبت گفت مشاهده روبرو است
 آرد بر سینه که آدمی کی سخن آن بود که خلق را سخن گوید گفت وقتی که از خدای سخن فهم کند آرد سوال کردند که شارت صحبت
 گفت شارت مستفی است اخبارت و این از شارت سخن استحقاق بر اوست از او سوال کردند که صحبت
 گفت بخدای که معنی است بر آن لغت حقیقت او و لکن است با خفت و ادبیت از وصف جوهر او که کار و جود از نظر
 کار است و هیچ دردی نیست در دند ترا از معالجه و جود و جود باز است که در بر جود و از شوق پیدا آید که اندامها را در

از شادی از آن روز که او پرسید صوفی کت گفت صوفیان آن بودند که جان ایشان از کدورت بهریت آرا گشته است و از خافت
 نفس صافی گردیده و از هوا مخلص یافته و در صفت اول و در جرح اعلی باقی با رسیده اند و از غیر آوریده اند تا نمانند و نه ملوک
 دیگر گفته صوفی است که هیچ چیز در بند او نبود و او نیز در بند هیچ چیزی نبود
 از او پرسید صحبت تصوف گفت تصوف ز رزق است و نه علوم لیکن حسیری است خارج ازین معنی اگر نوم بودی بجا
 دست آمدی و اگر علم بودی تسلیم و تعلم حاصل شدی و آن خلاصیت بنا برینست **تَخَلَّقُوا بِاخْلَاقِ اللَّهِ** با خلق خدای یک آن
 نه بر نوم سیر کرده معلوم و نیز گفته است تصوف از ادبیت و جوانمردی از آن کتف سخاوت و نیز گفته است تصوف دشمنی است
 و دوستی مولی در آن است و از سرش با خبر از وی آوردن باقیات و آنکه علم حقایق الامور

ابو الحسن نوینی

از عرفای ما ششم هجری است و از مریدان شیخ اجل ابو یاسر ابن عقیق است که شیخ شمس در کتاب مسطور است و آن عارف اجل از
 بزرگان این طبقه و از علماء اهل نال است و همچو که امانی این سلسله گشته اند او نیز جامع ما من علم طریقت و شریعت و کلمات
 منسوب به او از جمله خود حکایت کرده است که وقتی شنیدم قصه نام زنی در یکی از قراست صاحب کرامات مراد و اعیان آن که در
 او رفته زیارتش نمایم و بر کراماتش اطلاع پیدا نمایم پس مستم بر رفتن بخرم نموده پی سپر طریق آن ده گشته تا با آنجا رسیدم
 از حالات آن زن و مکانش جویندم گفته او را در جنب این غنیمت و گفته ای ارد که از وی شیر جمل میدوید و بجهت دیدن
 آن امر عجیب رفتی و فریاد میزدی و بر وی سلام کردم و گفتم مرا تماس که آنچه از تو گفته بودی بگویند منم گفت آن
 سکتم آنگاه که گفته را حاضر آورده بودید و شنیدم و شنیدم شیر بود جمل از لب و دندان رسیدم گفت در این روز زیاد و قهوه بودیم
 که گفته بشنیدم و مرا شوهری و صلاح و پر میر کار درین حال عید انصهی شد شوهرم گفت امروز من این گفته را فراموش نمودم
 با او گفتم که ما از صحبت است در ترک قربان مخصوص در مقام صحبت و خداوند صلاح ما را میداند و این گفته است
 کسکو بودیم که همانی از در آمد شوهر را گفتم که چون با او گفتم صفت ما نوریم حال بر خیزد و گفته را فریاد نماید و چنانی که
 طفلان بنده کردی زاری یا آنگاه بر ماست که گفته را بپرون برو که در پس دیوار فریاد نماید و من حاضر شوم تا که بجهت همان بودم
 آنگاه دیدم که گفته را بجهت و بجهت فرود آمد با خود گفتم که آن گفته را شوهر من که گفته را بپرون رفتم تا از قضیه مطلع شوم دیدم
 که گفته را فریاد کرده و پوست میکند از آن حال در جواب نامم و گفته را با شوهرم گفتم خدای تعالی بجهت اگر ارضیت عرض داده است
 و بد آنکه این گفته را در لهای مریدان چو میکند چون دلهای ایشان خوش است شیر او خوش است و چون تغییر کند شیر او هم
 پیدا خواهد نمود پس پدشاد لهای خود خوش آید تا که بخوشی شود و پان شخص را امانی این طبقه همسخا که با نفسی نقل کرده بد
 منی کرده اند و مریدان کنایه از خود و زوجه خود بوده است اما لفظ را عام بیان کرده تا مریدان و مجالس دیگر نیز از شاد

ابو الربیع مالقی

حاصل آنکه چون من مراد و حاجتی دیگر که نگریاید بسم مجالس بنده اگر بگوید که دل خوش دارم بخواه دوست و آسودگی بسوزد و چون
 غیر از این بینه بستر و تنگی عارض خواهد شد که شیخ ابو الربیع گفته که در آن زمان که در زندان آن کوفته و آن زن حالت شیرین بود
 و هم از بنار کمال یافتی در روض الریاض فصل سیکه که گفت شیخ من و محمد بن مکره و ثابت بنانی در منزل ریحانه مجبور بودیم در آنجا
 شب از جای برخواست و این شعر بخواند قام القلب الی المؤمنل قومه کذا القوادین الشرفی مطهر
 یعنی از جای غایت دور آرزو مند بودست و آرزو مند او کوفی دل او در حال از خوشی نماند مرغ بر آید و در کمال بدش حالت
 پروان رود چون شب خیز سیدی شنیدیم که این شعر را میخواند

لانا نسق من توحشک نظرتی فیمنع من اللذکار فی الظلم
 واجهد و کذوکن فی اللیل الذاب یقیق کاسع داد القز و الکوم

یعنی نزدیک شو به من که با کسی که برساند دیدار او باز دارد و تو را از یاد دوست در تاریکی شب با نور وقت بخت بهش در تاریکی شبی
 با اندوهی که تو هست که سیرب خواهی از جام دوستی بزرگی و دوش او چون سبکی که از دست در گذشت فریادی بر کشید و میگفت
 و اخرناه و اسلبناه پس صد بلند کرد گفتن خوبی و سبب کردی و زاری از نصیب نگاه این شعر بخواند

ذهب الظلام بانسه و بالفقه لب الظلام بانه یخجد

رفت تاریکی شب از انقضی بود ما با او آرزو کنیم تاریکی شب را که دیگر با ما بیاید تا در آن تاریکی راز دل خود را بدست کنیم
 از اینجاکت ارشاد میشود در وجود روی لاشتن نوی حق نقلت که روزی اصحاب در مکانی نشسته بودند زوی بر حاجت
 کرد و گفت اگر در دفتر باشند و هر یکی مالک ده بار زرشبندی از آن دو یکدیگر تصدق کند و نه دیار نگاه دارد و دیگری دنیا
 تصدق کند و یکدیگر نگاه دارد کدام یک فاضلتر خواهد بود گفته اند که نه دیار صد کند با گذشت و فاضلتر است گفت از چیزی زوی
 فاضلتر خواهد بود و گفتند از زوی که بیشتر تصدق کرده است شیخ گفت آنچه تمهیدید و گفته خوبست ما روح مسلمانانند و بر ما
 پوشیده با پر سینه اصل مطلب که است گفت آن دو نفر را که در مال برابر فرض کردیم که بیشتر داد در آمدن می مقام فقیرتر از آن
 کس است که کمتر داد پس نسبتی فقیر را بدست با معلوم کرد که دیاضلت حاصل میماند یعنی که فضیلت به صاحب کثرت تصدق است
 بلکه به شمار لازم است که نزدیک شدن به فقر چه بسیار که شخص دارنده مال بسیار آید آنچه شاید باید تصدق هم میکند و در مقام
 فضیلتی از برای می تصور نیست ولی در مقام که در آتوقه و اوان تصدق نیست اگر چیزی بدل بود خود را فقیر نزدیک بود پس فضیلت آرد
 و مراد او است نیم نمانی که خورد و مراد خدای بزل در و بیان کند نیم و که

و هم شیخ نقل کرده که در حدیث نبوی دیده بودم که بشا و جزا بار لا اله الا الله در مجلس نیت خلاصیت از عذاب آرزو میشود
 و من در آنجا بودم نیت خلاصیت کسی بخورد که ما نیز از طریق کاشف بنیم روزی دعوی حاضر شده به حاجتی بود
 نشستم و با ایشان گوی صاحب گفت به چون گوید که خواستست بطعام بروی بخار گرفت گفتش که گوید که بفرمان چه چیز بود

(گفت)

ابو الربیع مالقی

گفت اکنون در رخ ز ما شدت کرده و ما در خود را در آنجا سبب می نیم شیخ گوید از شنیدن آن سخن عالم شیر کرده و دل کشم خدا تو میدانی که
 هزار بار بگوید لا اله الا الله که هم آن از آنچه از او می در این کوک از آتش و زنج مین کرده اند ام گفته است چون من این نیت را در این
 تمام کردم کوک از خدا دست او خوش حالی نمود و گفت اکنون در خود را بر عکس سابق می نیم که از آتش خلاص گشت و با حاجت بطعام
 مشغول گردید که میگفت آنحال مرا صحت حدیث نبوی معلوم کردید و دیگر از حکایاتی که با فنی نقل کرده از وی انیت که گفت شیخ در روز
 خود ابو محمد سید بن علی فارودم و ما قرار بر این بود که عیال و بیایند و در شب من بر خیزم چون شب از نیکه گذشت از جای جا

و صوب ساخت زوی بپوشید و گفت بسم الله الرحمن الرحیم و شروع بخواندن قرآن نمود و من در خوابگاه خود سید بودم در آن حال دیدم
 دیوار شکافته شد و شخصی از دیوار پروان آمد و در من و سخن معنی بود و عمل شده و هر گاه در من و ج و باز کردی شخص لغز آن
 روغن و عمل با شکر که شستی از آنحال تعجب دای او را که شکر صوت قرآن بود چون صبح شد آنچه در شب دیده بودم بگویم چنانچه
 بر آنست شده گفت آنحال که دیدی از بزرگ تلاوت قرآنست و نیز از خواب کجایت که خود نقل کرده انیت که در ایام سیر بود که شیخ
 شهادت دیدم هدی در پیش روی من نشسته با من بگم کرد و بگفتی که فهم کردم از آنجا که پرواز کرد و گفت چه نیت از چیزی گفت که فهم
 از آنکه درم سپید است نیت و تقاریر و آن من بنهاده و بید بقی می شد که شنیدم حرکت قلب را در آنحال و نظر ظاهر شده مرا که

دست من شکافته و در وقت بنهاده شنیدم که آن یک دیگری میگفت احفظ بشجرة العلم نگاه داشته و در آن شب
 از او بجای و بنهاده و آن مکانی که استیام نیت پس شنیدم گویند که اگر گفت یلهمان بخوابد آنچه از خوابی خواست از من کفتم رضای
 رضای گفت رضایت و رضایت از آنست که آنحال از برای من دیدم فهم کلمات قرآنی را نمودم آنجاکت را چون
 یافتی در روض الریاض از تعارف کامل نقل نیستیم در ذیل آن بعضی از امالی این سینه یعنی آن بنا بر بدینسان آورده که گفته اند علم

بکربت تعلیم نیت آن از جانب حجت که در دل هر کس که میخواهد بکند در معنون العلم لا بکثرة التعلیم و التعلیم بل
 نور یقظه لکشف قلب من مشاء و این حکایت را که تعارف کامل نقل میکند گویند که در مقام سیر بود که نیت با حاجت
 اتفاق افتاده بر حسب ظاهر و دیگر از حکایاتی که خود نقل کرده انیت که گفت در بعضی زیارتها خود تنها میرقم چون شب بر سید می
 نزدیک من میاید و می نشست و حکایت میکرد و شبی بر حسب تقریر آمد و نیت با صبح یا قدوس گفت چون با بد شد بر ما بر هم زد و گفت
 سبحان الله الرزاق پر و در کرد و از اینجاکت ارشاد میشود بریدر توحید و رسیدن زوی تقدیر می و کوشش و حقی حاجتی از مردان

انسته بود و گفتند شیخ از حکایاتی که می گفت قتی در ایام حج یک مصلح اجتماعی از آنرا او اهل حال بودیم و با حاجت برکت و انیت
 و تبه بودند و من در حالت شوخ و مظهر بودم که در آنه حالتی است که نظر آن بشم و نه دارای عمل صالحی پس یکی از آنرا درین صحبت بودیم
 و کفتم من چیزی را بهتر از طواف نیت نم و عکله از برای خود خوبتر ازین کی از آن میانه سپری پروان آورد و گفت چه قدر باید باشد
 حاجت رساندن در روز نیت که از برای چیست گفتش که در آنه حالتی است که بدن خوش باشم و نه شکار حالی که از آن دلخوش کنم
 موافق گردید ثم یقضوا نفسهم و لیوفوا نذره و لیطوفوا بالبت العتیق پس نگذارید همه سنگسار

(روفا)

Handwritten title or header in Arabic script, possibly "بسم الله الرحمن الرحيم".

Main body of handwritten text in Arabic script, consisting of approximately 20 lines. The text is very faint and difficult to read.

